

Giới thiệu Bàn Sơn

Bạn đang đọc truyện Bàn Sơn của tác giả Đậu Tử Nhạ Họa trên trang đọc truyện online. Lương Tân xuất thân Tội Hộ, đã được định sẵn cuộc đời không có ngày ngóc đầu dậy. Chỉ có điều, năm hắn tám tuổi, tiểu quỷ từng hầu hạ bên cạnh tổ tiên Lương gia tìm đến hiệu trung với hắn, từ đây cuộc đời hắn lật sang một trang khác. Tu tiên ngộ đạo phải trải nghiệm phạm tình, trong mắt tu sĩ chỉ có thiên đạo, không bị ngoại vật tác động, không có yêu ghét của thế gian. Đạo tâm không phải là nhân tâm. Nhưng Lương Tân là một ngoại lệ, hắn có tu vi nhưng lại không có đạo tâm. Nhìn thấy người thân hạnh phúc, hắn tươi cười rạng rỡ; nhìn thấy bằng hữu tức giận, hắn cũng nổi giận bất bình; nhìn thấy cô gái xinh đẹp đi ngang qua bên cạnh, hắn nhìn không được tham lam hít lấy hương thơm thoảng qua. . . Bởi vì đó là một trái tim của người phạm tục cho nên Lương Tân là người, thiên hạ nhân gian chính là ngôi nhà hạnh phúc của hắn. Nếu như phải chọn giữa 'Người' và 'Tiên', hắn không chút do dự mà quyết định: Bàn Sơn! (Ý nghĩa của "Bàn Sơn" hồi sau sẽ rõ ...

^.^)
Cấp độ tu luyện và thể lực tông môn
1. Cảnh giới trong truyện: Thất bộ đẳng thiên (bảy bước lên trời) :- Nhất bộ : Quát Cốt (cạo xương)- Nhị bộ : Đạn Tâm- Tam bộ : Thanh Sắc- Tứ bộ : Hải Thiên- Ngũ bộ : Huyền Cơ- Lục bộ : Tiêu Diêu- Thất bộ : Thường Nga hay Đoan Trà.
2. Các thể lực trong Bàn Sơn: đứng đầu là Ngũ Đạo Tam Tục, tám thể lực này tạo ra hội đồng trường lão đại diện lấy tên là Nhất Tuyến Thiên, bên dưới là Cửu Cửu Quy Nhất rồi đến các tông phái nhất lưu, nhị lưu, tam lưu ...
- Ngũ Đạo: + Giám Hòa đạo tông + Thừa Thiên đạo tông + Vinh Khô đạo tông + Lưu Liên đạo tông + Chi Tịch đạo tông
- Tam tục (hay Tam Thô): + Kim Ngọc đường + Ly Nhân cốc + Tá Giáp sơn thành

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hương Vị Thịt Bò

Đại Hồng vương triều thống nhất thiên hạ đã hơn ba trăm năm, luật lệ được thi hành nghiêm khắc, 'Tội Hộ' là một minh chứng cho điều này.

Kẻ mang tội ác tày trời, toàn tộc bị liên đới, con cháu đời đời làm 'Tội Hộ', nữ làm nô tỳ, nam lao dịch, trừ khi vì quốc gia lập được công tích lớn lao, bằng không vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên.

Lương Tân từ khi mới sinh ra đã là một danh Tội Hộ, không có tư cách ăn mặc, không có tư cách mặc quần áo mới, không có tư cách đến trường học chữ, càng không có tư cách đi ra khỏi con đường đã được nhà môn quy định dành riêng cho tội hộ, đi ra nhìn thế giới phồn hoa bên ngoài một lần.

Lương Tân năm nay tám tuổi, đợi đến khi nó đủ mười bốn, sẽ lập tức bị nhà môn phân phái đi, hoặc đi lính trấn giữ biên cương, hoặc đi phá đá, đào quặng, khai hoang... Tóm lại đều là những công việc khổ sai từ nhất sinh. Chiều theo luật pháp Đại Hồng, nếu nó có thể kiên trì được đến năm hai mươi tuổi mà không chết thì có thể trở về ba năm, tìm một nữ tội hộ, cưới vợ sinh con, sau đó lại tiếp tục đi lao dịch sáu năm...

Lao dịch sáu năm, nghỉ ngơi ba năm, suốt cuộc đời tội hộ cứ như vậy lặp đi lặp lại. Chỉ có điều đại đa số đều không có vận may kiên trì quá 'sáu năm' lần thứ hai, cha của Lương Tân chính là ở lần 'sáu năm' thứ hai, vất vả lâu ngày tích tụ thành bệnh nôn ra máu mà chết.

Một nhà bọn họ làm tội hộ suốt ba trăm năm, từ lâu đã không còn ai nhớ tổ tiên Lương gia rốt cuộc đã gây ra tội ác tày trời gì mà để liên lụy đến con cháu đời sau, để họ phải chịu khổ!

Lương Tân hiện tại đã mơ hồ hiểu rõ vận mệnh tương lai của bản thân, nhưng lấy tâm lý trẻ con để che lấp đi gánh nặng trầm trọng này, cả ngày đều vui vẻ cười nói hi ha, buổi tối mỗi ngày đều ngồi trên mái nhà, đôi mắt dõi theo bầu trời đêm, một ngôi sao băng vụt qua, liền vội vàng vàng vọt vọt thầm ước nguyện.

Ước nguyện của nó từ: 'Tôi muốn lập được công lao lớn, cùng nương không phải tiếp tục làm tội hộ.' một đường giản hóa giản hóa, cuối cùng trở thành: 'lập công'. Nhưng sao băng chỉ xoẹt qua một cái rồi biến mất, mà xuất hiện lại chẳng hề có dấu hiệu nào báo trước, cho dù nguyện vọng chỉ có hai chữ nhưng cũng niệm không kịp.

Đêm nay, Lương Tân như cũ ngồi trên mái nhà đau khổ chờ đợi sao băng xuất hiện. Đột nhiên, từ dưới mặt đất truyền lên một giọng nói yếu ớt:

- Đứa bé đang ngồi trên mái nhà, hộ gia đình phía dưới người là họ Lương có phải không?

Lương Tân giật nảy mình, cúi đầu nhìn xuống, một người thấp bé gầy ốm đang đứng ở cách đấy không xa, ngẩng đầu rụt rè nhìn nó.

Người này ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo hèn mọn, thân người lại vừa gầy vừa nhỏ giống như một tên quỷ bệnh lao, trên mặt còn có một cái bớt hình đồng tiền rất lớn, càng nhìn càng khó coi.

Bệnh lao quý dường như rất khắt khe, con mắt đảo loạn, căn bản là không dám cùng Lương Tân đối thị, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn nó một cái liền nhanh chóng rời đi, thêm vào đó khuôn mặt người này vàng vọt xanh xao, dưới cằm còn lưu lại ba cọng râu, hiện lên vừa đáng thương lại vừa buồn cười.

Lương Tân trong lòng buồn bực, người này nó không nhận ra, chắc hắn không phải là người trong khu tội hộ. Nhưng nơi này ngoại trừ quan binh lão gia căn bản là không có người bên ngoài tiến vào. Tay chân lạnh lẽo nó từ trên mái nhà trèo xuống:

- Là họ Lương, ông tìm nhà chúng tôi làm gì?

Lương Tân lúc này mới phát hiện ra đối phương so với nó còn thấp hơn nửa cái đầu.

Bệnh lao quý vô cùng cẩn thận trả lời:

- Tôi không tìm nhà cậu, tôi tìm nhà họ Lương.

Lương Tân nhìn không được ha ha cười nói:

- Nửa đêm canh ba, tôi ngồi ở trên mái nhà Lương gia ngắm sao trời, vậy tôi đương nhiên là người nhà họ Lương rồi!

Bệnh lao quý ngạc nhiên chớp chớp mắt, một lúc sau mới giật mình tỉnh ngộ:

- Có đạo lý!

Nói xong, bỗng nhiên thân người lướt về phía trước, cơ hồ đem khuôn mặt dán vào mặt Lương Tân, cẩn thận đánh giá tướng mạo nó, trên khuôn mặt sầu khổ nọ hiện lên vẻ do dự:

- Nhìn kỹ mà nói, cũng có điểm giống... !

-Quý !

Lương Tân chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng hết cả lên, thét lên một tiếng lùi về phía sau vài bước, rốt cục ngồi bệt xuống đất.

Người này là bay tới, là loại hai chân không chạm đất lướt tới.....

Bệnh lao quý so với Lương Tân còn sợ hãi hơn, vẻ mặt đầy hoảng sợ, cánh tay cong queo liều mạng xua lắc:

- Đừng sợ đừng sợ, tôi sẽ không hại cậu, mà tôi cũng hại không được cậu... .Lại nói, cậu như vậy tôi thì có gì có thể hại cậu đây.

Lương Tân trừng mắt nhìn đối phương, run rẩy nói:

- Ông thật là quý?

Bệnh lao quý cười làm lạnh, dè dặt gật gật đầu:

- Cậu đừng sợ, pháp lực của tôi rất thấp, tuyệt đối đánh không lại cậu, đánh không lại cậu, càng hại không được cậu.

Nói xong, bệnh lao quý hai tay vừa lật, lấy ra một cái gói được bọc bởi giấy dầu, lật đặt mở ra.

Lương Tân đột nhiên ngẩn người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào gói giấy dầu trên tay bệnh lao quý, ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên và tham lam:

- Đây là... Đây là thịt?

Từ cái gói đó bay lên một mùi hương thần kỳ, khiến cho miệng nó đột nhiên ứa nước miếng, ngay cả cái bụng cũng kêu lên reo reo!

Nhìn thấy thần sắc của Lương Tân, ánh mắt của bệnh lao quý có chút mờ đi, nhẹ nhàng nói:

- Đây là thịt, thịt bò kho của Tụ Phúc lâu, ăn vào tăng sức lực.

Nói xong, đem gói thịt bò kho trong tay nhét vào lòng bàn tay nhỏ bé của Lương Tân.

Lương Tân sợ ngây người.

Ăn thịt, là chuyện mà những tội hộ cho dù là nghĩ cũng không dám nghĩ đến, về phần Lương Tân, từ khi sinh ra cho đến bây giờ, căn bản là chưa từng nhìn thấy bộ dạng của thịt chứ đừng nói gì đến ăn.

Sau khi cẩn thận xé một mảnh nhỏ bỏ vào miệng, Lương Tân bỗng nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, cầm theo gói thịt bò kho xoay người chạy vào nhà, dùng sức lay tỉnh Lương thị, người đã sớm đi vào giấc ngủ vì lao động vất vả quanh năm.

Khi bệnh lao quý lướt vào trong nhà, hai mẹ con, thậm chí đều quên mất còn có một vị tiểu quý khách nhân, đang ngây ngô cười, xé từng miếng từng miếng nhỏ từ khối thịt kia đút vào miệng đối phương... .

Bệnh lao quý hít sâu một hơi, xoay người đi ra khỏi cửa, qua một lúc lâu mới trở lại lúc này mặt mũi bầm dập nhưng ở trên lưng lại vác thêm một cái bao không nhỏ. Sau khi trở lại Lương gia, lão ta mang cái bao nặng trên vai đặt xuống bàn đề lộ ra: gà nướng, vịt tiềm, trứng kho, nộm dê... .

Lương thị lớn lên cực kỳ xấu xí, trợn mắt há mồm nhìn một bàn tràn ngập đồ ăn những thứ mà mình chưa từng nhìn thấy trước đây chứ đừng nói là nghĩ đến, nhất thời không biết nên nói điều gì cho phải.

Lương Tân so ra còn bình tĩnh hơn, cắn thân chần trước mặt mẹ mình:

- Mặt của ông.....

Bệnh lao quý nhếch môi để lộ ra vài cái răng so le không đều nhau:

- Pháp lực của tôi quá yếu, lúc ăn cắp những đồ ăn này thì bị người ta phát hiện.

Bệnh lao quý chỉ là một tên tiểu quý hạng tép riu, nếu hiện hình ra sẽ tránh không được quyền cước của phạm nhân, nhưng nếu ẩn thân mà nói, căn bản là không thể cảm được bất kỳ vật gì của nhân gian.

Lương Tân khuôn mặt đầy vẻ cảm kích, gật gật đầu hỏi:

- Ông rốt cuộc là ai, tìm nhà chúng tôi có chuyện gì...

Tiếp đó, nó dường như nghĩ đến điều gì đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên toát ra vẻ vui sướng tự đáy lòng, nhìn chăm chăm vào bệnh lao quý lớn tiếng hỏi:

- Ông là cha tôi sao?!

- Không phải!

Lương thị và tiểu quý hai miệng một lời, đều hoảng sợ giật mình.

- Vậy ông là ai?

Lương Tân ngược lại không thất vọng hỏi tiếp.

Bệnh lao quý cuồng quát giải thích:

- Tôi là tùy tùng bên cạnh Lương Nhất Nhị, mà Lương Nhất Nhị chính là tổ tiên nhà các vị.

Lương Tân quay đầu lại nhìn mẹ của nó, Lương thị tức thì lắc lắc đầu, bà ta cũng không biết gia đình nhà chồng còn có một vị tiên nhân như vậy, càng chưa bao giờ nghe nói đến vị bệnh lao quý này.

Giọng điệu của bệnh lao quý từ đầu đến cuối đều là một bộ dạng rụt rè nhút nhát, khi nói chuyện cũng không dám nhìn vào mắt của người đối diện:

- Hơn ba trăm năm trước tôi bị hàm oan mà chết, bởi vì oán niệm quá sâu cho nên hồn phách không tan. Nhìn thấy cừu nhân ở ngay trước mặt mà không có lực báo thù, chỉ có thể bằng vào tí chút pháp lực mà không ngừng trên chộc đối phương, nhưng không ngờ lại dẫn đến sự truy sát của quý soa, mất thấy sắp phải hồn phi phách tán thì Lương đại nhân xảo hợp đi qua, cứu tôi một mạng, còn giúp tôi làm rõ oan tình, chính tay đâm cừu nhân. Cũng từ lúc đó tôi đã lập thế vĩnh viễn là người Lương gia, đại nhân cấp cho tôi một cái tên, gọi là Phong Tập Tập (Gió hiu hiu)...

Ánh mắt của Lương Tân càng lúc càng tỏa sáng, hỏi liên tiếp:

- Lương đại nhân? Tổ tiên nhà tôi là một vị đại quan? Ông ấy còn có thể đánh lui quý soa? Ông ấy là thần tiên sao?

Tiểu quý Phong Tập Tập thành thật trả lời:

- Lương đại nhân là một vị quan lớn, bản lĩnh cũng rất cao, so với thần tiên tôi thấy cũng không quá đáng, chỉ có điều đại nhân là phạm nhân thân thể, rốt cuộc cũng chỉ có trăm năm thọ mệnh... Sau này có một lần đại nhân gặp phải thích khách, tôi bị trận ác chiến đó ảnh hưởng, bị trọng thương từ đó ngủ say ba trăm năm. Khi tỉnh lại thì Lương đại nhân đã hóa vũ đẳng tiên, tôi mất rất nhiều công sức rốt cuộc tra ra được đại nhân sau đó đắc tội với hoàng thượng, bị trị tội chém đầu, hậu nhân vĩnh viễn làm Tội Hộ. Vì tìm kiếm các vị, tôi đã chạy loạn khắp nơi, cuối cùng nhờ Diêm Vương khai ân, để cho tôi có thể tới báo ơn.

Giọng nói của Phong Tập Tập ban đầu thì buồn bực khô sở, sau đó lại trở nên vui mừng an ủi.

Lương Tân vội vàng truy hỏi:

- Vậy tổ tiên nhà chúng tôi phạm vào tội gì?

Phong Tập Tập lắc lắc đầu, khuôn mặt đầy vẻ tự trách trả lời:

- Điều này tôi tra không ra được, tôi pháp lực quá yếu, không thể đi vào nha môn được.

Lương thị rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, về mặt từ kinh ngạc đến do dự, cuối cùng biến thành dứt khoát, đột nhiên kéo Lương Tân cùng nhau quý xuống

trước mặt tiểu quý, lắp bắp nói:

- Ông là quý, nhất định còn có bản lĩnh khác nữa. Xin ông, van ông nhìn vào tình nghĩa với tổ tiên Lương gia, đem đứa trẻ này mang đi đi ...

Phong Tập Tập sợ hãi đến mức mặt quý trắng bạch, lập tức quỳ xuống, đối với mẹ con Lương Tân liều mạng khấu đầu:

- Tôi, tôi không có bản lĩnh lớn đến vậy, tôi cứu không được các vị, thật xin lỗi, thật xin lỗi! Chỉ có điều tôi vĩnh viễn ở bên cạnh các vị, lén trộm thịt cho các vị ăn... Thiếu gia thân thể tốt lên thì có thể vượt qua được khổ dịch. Còn nữa, còn nữa! - Phong Tập Tập sắp khóc đến nơi rồi! - Tôi đi trộm quyền phổ, để cho thiếu gia luyện công phu, có bản lĩnh rồi sẽ có cơ hội bỏ trốn...

Ông ta khi còn sống làm người trung thực, đến khi làm quý thì càng là trung tâm cảnh cảnh, sau ba trăm năm vẫn trần trụi tìm kiếm con cháu của Lương Nhất Nhị để báo ân.....

Phong Tập Tập chỉ là một tên tiểu quý bản lĩnh thấp kém, ngay cả phạm nhân cũng đánh không lại thì nói gì đến chuyện dẫn mẹ con Lương Tân bỏ trốn, ông ta cũng chỉ dám hiện thân lúc nửa đêm, ánh mặt trời ban ngày đối với ông ta tổn thương vô cùng lớn.

Một đêm này, Lương Tân tám tuổi lần đầu tiên nhìn thấy quý, lần đầu tiên được thưởng thức hương vị của thịt, lần đầu tiên được nghe chuyện của tổ tiên mình...

Lương Tân chỉ là một đứa trẻ, Lương thị cả ngày lao động vất vả, đến sau nửa đêm hai mẹ con kiên trì không nổi rơi vào giấc ngủ sâu. Phong Tập Tập tức thì vội vàng bắt tay làm việc, đầu tiên là đem căn phòng thu dọn sạch sẽ, lại đem y phục, giày quần áo đi giặt và chia sẻ với Lương thị một phần công việc, mãi cho đến khi ánh ban mai chiếu rọi mới ẩn遁 thân hình biến mất không thấy.

Ngày thức hai tỉnh lại, Lương Tân mơ mơ màng màng tỉnh lại, còn có chút không dám xác định chuyện tình đêm qua có phải là một giấc mộng đẹp hay không, khi mở mắt ra thì nhìn thấy Lương thị đang ngồi bên cạnh nó, thần sắc lo lắng nhìn nó.

Lương Tân vội vàng ngồi dậy:

- Nương, sao vậy?

Lương thị cũng xuất thân từ tội hộ, ngoại trừ không ngừng làm việc ra thì căn bản là chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, càng không có lấy nửa điểm kiến thức và chủ kiến, khi nói chuyện giọng điệu có chút áp úng:

- Phong Tập Tập là một tiểu quý, tìm người, ta sợ sẽ có điềm xấu....

Lương Tân cười khanh khách, vận thất lưng nói:

- Còn có chuyện gì có thể so với hiện tại càng không tốt chứ!

Tiếp đó lại an ủi Lương thị vài câu, xuống giường rửa mặt chuẩn bị giúp mẫu thân làm việc...

Sau bữa cơm trưa thô lậu, Lương Tân lên giường làm một trận đến tận lúc mặt trời lặn, lấy tinh thần chờ Phong Tập Tập đến.

Nhưng hôm nay Phong Tập Tập lại không đến như đã ước hẹn, Lương Tân ngồi trên mái nhà một mực chờ đợi cho mãi đến khi trời sáng, tinh thần mệt mỏi mới trở lại cái giường nhỏ của mình, trong mắt lộ vẻ thất vọng nồng đậm.

Ba ngày liên tiếp, Phong Tập Tập đều không tìm đến, Lương Tân mỗi đêm đều không ngủ, cứ như vậy đau khổ mà chờ đợi, cơ thể vốn gầy yếu bởi vậy mà càng thêm tiêu tụy đáng thương.

Ngày thứ tư, Lương Tân đã quyết định không tiếp tục đợi nữa, nhưng đến đêm hôm đó, nó vẫn không nhận được leo lên mái nhà ngồi...

Mãi đến nửa đêm, khi Lương Tân nửa mơ nửa tỉnh đột nhiên cảm giác có người khẽ lay động thân người nó, mở hé mắt ra nhìn, Phong Tập Tập đang cúi rúm đứng ở trước mặt nó!

Lương Tân mạnh mẽ kéo mình từ trong mơ màng tỉnh táo trở lại, trong mắt vừa vui mừng lại vừa tủi thân, còn chưa kịp nói gì thì Phong Tập Tập đã hoảng hốt kinh sợ nói:

- Để thiếu gia chờ đợi tôi, khiến cho thiếu gia ngủ không đủ giấc...

Phong Tập Tập vẫn là bộ dạng rụt rè nhút nhát như lần gặp mặt trước, thần sắc đầy vẻ tự trách. Chỉ có điều so với lần đầu tiên gặp mặt, thân hình ông ta càng thêm rách nát, hơn nữa còn mất đi cả cánh tay trái!

Lương Tân vội vàng dẫn tiểu quý đi vào trong nhà, vừa vào trong phòng Phong Tập Tập vội lật đật từ trong lòng ngực lấy ra một con gà nướng, tiếp đó lại lấy ra một tập sách mỏng trên đó có vẽ hình người, khuôn mặt đầy vẻ sung sướng:

- Đây là quyền phổ!

Lương Tân từ trên tay ông ta nhận lấy cuốn quyền phổ dính đầy dầu mỡ nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía cánh tay trái đã biến mất của Phong

Tập Tập:

- Ông bị làm sao vậy?

Phong Tập Tập có chút ngượng ngừng cười nói:

- Quyền phổ phải đến nơi người tập võ mới lấy được, nhưng người tập võ đại đa số thân thể cường tráng, dương hỏa thịnh vượng, cái này, tôi pháp lực quá yếu, muốn lấy được phải cố hết sức, cho nên mới đến muộn. Kết quả còn bị bọn họ phát hiện ra, vì thoát thân chỉ đành bỏ đi một cánh tay, có điều quyền phổ rất cuộc cũng lấy trộm được.

Không đợi ông ta nói xong, Lương Tân đã khóc oa oa, Lương thị vừa mới tỉnh lại cũng yên lặng rơi lệ.

Phong Tập Tập luống cuống tay chân vội vàng nhỏ giọng an ủi khuyên giải:

- Việc này, thiếu gia, tôi là âm tang chi thân, mất đi một cánh tay cũng chỉ đau đớn một chút thôi, không có gì đáng ngại cả.

Vừa dứt lời, Lương Tân đột nhiên quỳ xuống trước mặt Phong Tập Tập:

- Tôi không phải là thiếu gia, tôi, tôi...

Lương Tân không biết phải nói như thế nào, suốt cả nửa buổi cũng không làm sao nói được cho đủ cái 'tôi' kia, cuối cùng một cái ý nghĩ chợt lóe lên:

- Ông là cha tôi! Làm cha nuôi tôi!

Tiểu quý bị dọa bay loạn trong phòng, một tiếng cũng không nói thành lời.

Một trẻ một quý tranh chấp một hồi lâu, cuối cùng mỗi bên cùng lùi lại một bước, Lương Tân gọi Phong Tập Tập là thúc, Phong Tập Tập sau này trực tiếp kêu tên của Lương Tân.

Sau khi lại đứng dậy, Lương Tân trong lòng tràn ngập vui sướng, đối với tiểu quý hô: - Phong thúc!

Phong thúc có chút ngượng ngừng chà xát lòng bàn tay:

- Tôi không phải họ Phong, Phong Tập Tập cái tên này là được Lương đại nhân ban cho, tôi là quý tộc của đại nhân, tự nhiên cũng mang họ Lương.

Lương Tân vui vẻ mở miệng nói:

- Lương Phong Tập Tập, vậy thì là.... lão thúc!

Lão thúc mừng rỡ, khuôn mặt khô héo vui sướng như nở hoa, vội vàng không ngừng gật đầu đồng ý.

Cũng bắt đầu từ hôm đó, Phong Tập Tập mỗi đêm đều đến khu dân Tội Hộ, trong lòng ngực luôn mang theo chút đồ ăn. Ngoại trừ giúp Lương thị san sẻ một phần công việc nặng nhọc ra còn dạy Lương Tân đọc sách, viết chữ.

Có đôi khi, Phong Tập Tập còn hái một ít thảo dược từ bên ngoài, sau khi nấu lên đưa cho Lương Tân bồi bổ thân thể, đương nhiên đều không phải là loại dược tài trân quý gì nhưng đối với sự phát triển của đứa trẻ cũng có chút ít tác dụng bổ dưỡng.

Những ngày tháng khốn khổ của Lương Tân cũng lập tức trở nên phong phú hơn rất nhiều, ngoại trừ ăn ngủ ra thì tất cả thời gian còn lại đều dành cho luyện quyền, đọc sách, nhân rồi một chút thì cuốn lấy Phong Tập Tập đòi lão kể chuyện thế giới bên ngoài.

Phong Tập Tập khi còn sống là một người bình thường, chỉ đọc quá vài năm sách tư thực, miễn cưỡng có thể dạy Lương Tân nhận biết mặt chữ. Chỉ có điều luyện quyền lại không được, cũng may trên quyền phổ đã có người ghi chú cẩn thận, Lương Tân xuất thân từ gian khổ, không hề sợ có thêm một chút gian khổ, cứ chiếu theo quyền phổ mãnh luyện. Truyện "Bàn Sơn "

Bản quyền phổ này công pháp cũng chẳng tính cao thâm gì, là 'Thái Tổ Trường Quyền' một loại quyền pháp phổ thông nhất được lưu truyền trong trung thổ. Dựa vào bản lãnh của Phong Tập Tập cũng chỉ có thể ăn trộm được loại quyền phổ này mà thôi.

Thái Tổ Trường Quyền là ngoại gia quyền cước hoàn toàn là tay đâm chân đá, da dày xương cứng, khổ luyện nó mặc dù không thành cao thủ gì nhưng hiệu quả cường kiện thân thể, phản ứng nhanh nhẹn thì vẫn là có, thêm vào đó lão thúc mỗi đêm đều đem thịt đến cho ăn, thân thể của Lương Tân nhờ đó phát triển khỏe mạnh, mặc dù không khỏi ngô nhưng cơ thịt có búi có thớ rắn chắc.

Có đôi khi Lương Tân còn những nhiều đòi Phong Tập Tập kể chuyện tổ tiên nó ba trăm năm trước, cứ nói đến chuyện này là Phong Tập Tập lại cười khổ lắc đầu, không phải là lão không nói mà là chuyện lão biết được quả thực là cũng không nhiều.

Phong Tập Tập mặc dù là quý phó của Lương Nhất Nhị song pháp lực quá yếu, chịu không nổi dương uy chấn nha môn, trên danh nghĩa tuy là chủ phó nhưng cơ hội cho lão ở bên cạnh phụng dưỡng tịnh không nhiều.

Xuân thu qua lại, sao trời luân chuyển, thấm thoát đã bốn năm trôi qua, Lương Tân cũng từ đứa trẻ con tám tuổi biến thành thiếu niên mười hai tuổi, lớn

lên cũng không có điểm gì đặc biệt, làn da ngăm đen, con mắt không lớn, nhìn qua không khác những đứa trẻ nông thôn nhiều lắm, còn lộ ra một chút chất phác và phúc hậu.

Trừ bỏ một chút công phu quyền cước ra, Lương Tân đối với thế giới bên ngoài cũng đã có được một chút lý giải, còn có thể xiu xiu vẹo vẹo viết một vài câu chữ tâm đắc, khiến cho lão thúc và lão nương vui sướng không thôi.

Mấy năm nay, Phong Tập Tập ban ngày ẩn thân trong mồ mả hoang, nửa đêm lại đến dạy Lương Tân, giúp Lương thị làm việc, đối với chuyện thế giới bên ngoài không nghe không hỏi đến, mỗi ngày đều vui sướng cười luôn miệng.

Lại một buổi sáng sớm tinh mơ, Phong Tập Tập đã rời đi ít phút trước, Lương Tân luyện xong đường quyền, đang chuẩn bị lên giường đi ngủ thì đột nhiên từ ngoài đường cái truyền đến tiếng vó ngựa rầm rập!

Người ngồi trên ngựa đều là sai dịch của nha môn, đang không ngừng lao qua khu dân Tội Hộ, trên miệng không ngừng hét lớn:

- Thánh chỉ hạ, trưng thu Tội Hộ khai sơn phá sát, những kẻ tròn mười hai tuổi lập tức ứng chiếu. Thiên hữu Đại Hồng!

Tiếp đó, đại đội quan binh dưới sự dẫn đường của bộ khoái nha môn đi vào khu dân Tội Hộ, tất cả nam hài tròn mười hai tuổi đều bị bắt đi.

Khu dân Tội Hộ lập tức như chim vỡ tổ, quy định của Đại Hồng từ khi khai quốc cho đến nay đã hơn ba trăm năm, tội hộ tuổi tròn mười bốn mới phải khổ dịch, nhưng lần này lại biến thành mười hai.

Khu dân tội hộ bị ngăn cách với thế giới bên ngoài căn bản là không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì, càng không hiểu được 'Khai Sơn Phá Sát' từ miệng nha dịch rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Không cần hỏi mọi người cũng có thể hiểu được, 'Khai sơn phá sát' bốn chữ này so với đào mộ, đi lính biên cương, khai thác đá...mười đi chín không về này còn muốn đáng sợ hơn!

Ngựa hí chó sủa, con khóc mẹ gọi, lúc này chín châu ba mươi mốt phủ trên dưới Đại Hồng, mỗi một khu dân tội hộ ở mỗi tòa thành trì đều loạn thành một đoàn!

Lương Tân cũng đồng dạng bị quan binh từ trong lòng mẹ kéo đi, Lương thị liều mạng xông lên, một tên quan binh bộ dáng hung tợn vừa giơ chân lên định đá, lại bị một vị bộ đầu vùng quyền ngăn lại.

Bộ đầu lạnh lùng nói:

- Đây là mẹ sinh cha dưỡng, vị binh gia này cũng không nên quá ngang tàng!

Tên tiểu binh đó cũng không dám cãi lại bộ đầu, ngượng ngùng cười hai tiếng rồi xoay người rời đi, bộ đầu cúi người đưa tay giữ lại Lương thị còn đang muốn lao ra, y lạnh lùng:

- Người liều mạng, đứa trẻ cũng liều mạng, các người đều sống không được.

Tiếng hét của Lương Tân từ bên ngoài vọng lại:

- Nương, đợi con trở lại đón người!

Khuôn mặt lạnh lùng của bộ đầu đến bắt người phá lệ cười một tiếng: - Hảo tiểu tử!

Tiếp đó bước nhanh ra ngoài, chỉ vào Lương Tân đối với nha dịch, quan binh khác nói:

- Không cho phép bất kỳ kẻ nào đánh nó!

Náo loạn, giằng co không đến một canh giờ, tất cả khu dân tội hộ đều trở nên tĩnh mịch nặng nề, tất cả thiếu niên từ mười hai tuổi trở đi đều bị đám quan binh như lang như hổ xông vào nhà kéo đi, đám mẫu thân dung mạo xấu xí ngơ ngác ngồi trên đường cái, ánh mắt ngóng về phía cuối con đường...

Lương Tân cùng với vô số thiếu niên tội dân khác bị quan binh áp giải theo hướng tây mà đi, bọn chúng không biết phải đi đâu, cũng không biết phải đi làm cái gì.

Song đối với đám thiếu niên này mà nói, nỗi sợ hãi hoảng loạn ban đầu dần dần được thay thế bằng sự tò mò với rất nhiều điều mới mẻ. Đây là lần đầu tiên bọn chúng được đi ra khỏi khu dân Tội Hộ, nhìn ngắm trời đất.

Lúc này tiết trời đang độ xuân, trời đất sắc xanh đỏ giao hòa, mây trắng gió nhẹ, nơi nơi cảnh sắc tươi tốt. Truyện "Bàn Sơn "

Trên đường đi, bọn họ không ngừng cùng với những đội ngũ tội hộ khác hợp lại, người càng lúc càng nhiều... Nhưng về sau có một chi đội ngũ Tội Hộ chạy đến cùng bọn họ hội hợp, nhân số cực ít, hơn nữa gần như người nào cũng bị thương.

Dưới sự hỏi thăm của những kẻ hiếu kỳ mới biết được, chi đội ngũ này lúc chạy đi đúng lúc gặp phải hai bát bộ tu sĩ đầu pháp, thần tiên đánh nhau phạm

nhân gặp nạn, đội ngũ vốn gần một ngàn người cuối cùng chỉ còn hơn trăm người sống sót, những người đó đều là bị uy lực cực lớn của phi kiếm pháp bảo, thần thông pháp thuật lan đến, chết không có chỗ chôn

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cửu Long Thanh Y

Lương Tân nghe xong thốn thức không thôi, vô luận là tu thiên chi sĩ, hay là yêu ma quỷ quái, đều có thần thông quảng đại pháp lực cao cường, trong mắt của bọn họ phạm nhân bất quá chỉ là con kiến hôi, tranh đấu không có gì phải cố kỵ cả. Truyện "Bàn Sơn "

Lương Tân lẫn trong đội ngũ tội hộ một đường đi tới, bốn năm nay nó được bồi bổ bởi đồ ăn ngon, lại luyện tập quyền pháp, cũng may hiện tại nó chỉ là một tên thiếu niên thân thể còn chưa phát triển hoàn toàn, khoắc vào cái áo sam rách tả tơi ngược lại hiện ra không quá nổi bật.

Không biết là đã ngày thứ mười bốn hay là mười lăm, đêm nay Lương Tân đang ngủ, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng gọi rất nhỏ:

- Tân nhi, tỉnh lại! Ta đến rồi!

Lương Tân giật mình tỉnh lại, tiếp đó vui mừng khôn xiết bởi Phong Tập Tập rốt cuộc cũng đuổi kịp.

Phong Tập Tập cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Lương Tân, âm thanh dè dặt đến cực điểm:

- Ta vừa nghe nói cháu xảy ra chuyện liền đuổi theo, rốt cuộc cũng tìm được cháu! Mẹ cháu không có chuyện gì, cứ yên tâm.

Lương Tân trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Phong Tập Tập thờ dãi lại nói tiếp:

- Dọc đường đi ta đã hỏi thăm được rõ ràng chuyện này, không lâu trước đã phát sinh một kiện quái sự, việc lao dịch của các người cùng với sự kiện này có liên quan.

Lương Tân lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng ngồi dậy:

- Sự kiện gì?

Phong Tập Tập trả lời:

- Là Khổ Nãi Sơn!

Khổ Nãi Sơn, nằm ở biên giới phía tây trung thổ kéo dài vài ngàn dặm, trong truyền thuyết là vạn sơn chi tổ, là giải pháp cách ngăn chia hai vùng trung thổ và mạn hoang, bên sườn núi phía đông đất đai phì nhiêu khí hậu thuận hòa chính là trung thổ thần châu, bên sườn tây đại sơn thì đất đai khô cằn, hung sơn ác thủy.

Hồi đầu năm nay, một đội quân binh dọc theo chân núi tuần tra, trong đó một tên binh lính không cẩn thận vấp phải khối đá trượt ngã, đám đồng bạn đang muốn trêu chọc vài câu thì tên lính bị vấp ngã kia bỗng nhiên hét thảm, xương thịt của cơ thể, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, dần dần khô héo.

Những binh sĩ khác muốn chạy lên tiếp cứu, không ngờ bất kỳ kẻ nào đụng vào người bị thương đều hét thảm một tiếng rồi ngã xuống, không đến một hồi công phu tất cả bọn họ đều hóa thành một đống xương khô!

Đám người còn sót lại còn tưởng có yêu quái gây hại, vội vàng hồi báo trạm gác.

Nơi này là một trọng địa nơi biên giới, tên quan chỉ huy đóng ở đây không dám chậm trễ lập tức phái binh tới chân núi cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng lại phát hiện ra vật gây hại căn bản không phải là yêu quái gì mà chính là hòn đá nhỏ tên binh sĩ đã sảy chân vấp phải: Bất kể là người hay vật, chỉ cần chạm nhẹ vào nó ngay lập tức sẽ bị hút sạch máu thịt biến thành xương khô. Chỉ có gỗ cây mới có thể cắt đứt hung tính của hòn đá. Truyện "Bàn Sơn "

Hơn nữa khối đá này cứng rắn vô cùng, ngay cả 'Đại Hồng hỏa lô' trạm gác cũng đã dùng đến song không thể đánh vỡ khối đá ngược lại còn thổi tung đất cát xung quanh đào ra một cái hố rất to.

Lúc này đám quân sĩ mới phát hiện ra khối đá nhỏ có căn cơ, được chôn sâu trong lòng đất, chỉ lộ lên mặt đất một góc nhỏ.

Tên trưởng quan ở đó chỉ huy binh sĩ cẩn thận đào móc, căn mạch của khối đá nhỏ dần dần hiện ra, vật yêu tà này đâm ngang một đường kéo dài đến

đại sơn, trong quá trình đào móc lại có thêm vài chục binh sĩ không cẩn thận chạm vào căn mạch của khối đá, không có ngoại lệ bọn họ cũng bị hút khô biến thành bộ xương trắng.

Lập tức chết đi vài chục binh sĩ, trưởng quan cho dù muốn đấu cũng đấu không được, chuyện này được tầng tầng truyền báo, một đường thẳng tiến lên đến triều đình.

Từ Đại Hồng khai quốc đệ nhị hoàng đế tới nay, các đại quân vương đều hết lòng tin theo thần thuật, trong triều phụng dưỡng vô số kẻ tu tiên đắc đạo. Trên làm dưới theo, phong trào tu tiên trong dân gian trở nên phổ biến rộng rãi, khắp các nơi trên trung thổ tăng, đạo, tục... chư pháp nhập đạo, tu tiên tông môn mọc lên như nấm.

Đối với hoàng đế mà nói, chết vài chục binh sĩ kỳ thực cũng chẳng phải là chuyện lớn lao gì, song hai vị quốc sư đương triều lại như lâm đại địch, tự mình chạy đến Khô Nãi sơn, không lâu sau hồi báo thánh thượng, thạch mạch có thể đoạt đi tánh mạng người là cái mầm của sát vực hung căn!

Mấy năm nay Lương Tân đọc sách nhận mặt chữ, từ truyện thần thoại 'Chuyên Công' mà biết được trung thổ xinh đẹp, giữa mình sơn tú thủy có vô số tu tiên môn giáo, trong đó đương nhiên là có cao nhân đắc đạo, cũng có các loài yêu ma khát máu, song chưa từng nghe nói đến 'Sát vực hung căn' nhìn không được ghé sát lại Phong Tập Tập hỏi:

- Điều đó có ý nghĩa gì vậy?

Phong Tập Tập cười khổ lắc đầu:

- Đó là từ mới được quốc sư sáng tạo ra!

Ý của quốc sư là, ở sâu dưới Khô Nãi sơn ẩn dấu một căn chủng tàn ác, suốt ngàn vạn năm không ngừng sinh trưởng rốt cuộc hóa thành căn thạch mạch có thể hút lấy máu thịt con người, phá đất chui lên. Nếu tùy ý để cho thạch mạch sinh trưởng, hung căn thành hình, thiên hạ tất nhiên sẽ gặp phải đại nạn, cho nên kẻ sách hiện tại cũng chỉ có thể lần theo thạch mạch đào móc, tìm đến hung căn rồi phá hủy nó đi.

Đào móc hung căn cái loại khổ dịch một sống một chết này đương nhiên là rơi lên đầu tội hộ rồi. Chỉ có điều, hiện tại tội hộ trưởng thành đại đa số đều đang lao dịch, hoặc khai hoang nơi vùng đất biên cương băng giá, hoặc đào sông khai khoáng, trong lúc nhất thời khó có thể điều động, cho nên hoàng đế mới ban hạ thánh chỉ, thu thêm thiếu niên tội hộ từ mười hai tuổi trở lên.

Cuối cùng tổng cộng thu được hai vạn lao đinh, điều đến Khô Nãi sơn 'Phá Sát'.

Phá núi, loại công trình này không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể hoàn thành, khi mới bắt đầu lập tức điều đến trăm vạn nhân cũng không đủ dùng. Hiện tại điều đến hai vạn người, mấy năm tới đây dùng đủ sao!?

Quái sự ở Khô Nãi sơn sớm đã được truyền tán ồn ào khắp trong ngoài triều đình, chỉ có đám tội hộ dân là không biết mà thôi.

Lương Tân nghe xong hít sâu một hơi, suy nghĩ một hồi mới tiếp tục hỏi:

- Hung sát căn mạch hiện thân nhân gian, vậy đám tu sĩ luôn giúp đỡ nhân gian phò chính đạo tại sao lại bỏ mặc?

Phong Tập Tập lắc đầu:

- Lần này hung sát hiện thế, cũng không phải là thiên tài địa bảo, đám tu sĩ như thế nào lại quan tâm đến, ha ha, đừng nói những lời ngốc nghếch kiểu như tu sĩ giúp đỡ nhân gian này nọ, ta còn nhớ kỹ Lương đại nhân năm đó luôn chửi mắng đám tu sĩ không tôn trọng pháp luật của nhân gian, thật là tai họa.

Hiện tại Khô Nãi sơn trở thành tiêu điểm chú ý của người khắp thiên hạ, ngoại trừ lao dịch tội dân từ các châu phủ không ngừng tập hợp lại, vì phòng ngừa có tà ma yêu nghiệt nhân cơ hội này quấy phá, hai vị quốc sư còn mời đến mười chín vị cao thủ của Chu Ly đạo tràng- một tông môn rất có danh tiếng, kết trận phong ấn phòng thủ nơi khai phá Khô Nãi sơn.

Nói đến đây, Phong Tập Tập vẻ mặt đột nhiên trở nên uể oải, có tu tiên cao thủ ở Khô Nãi sơn canh phòng, tiểu quý sẽ không có cơ hội ở bên người Lương Tân.

Lương Tân cười ha ha khẽ an ủi:

- Không sao cả, chẳng qua là đào đất mà thôi, chỉ cần không động đến cục đá quý quái kia hẳn là sẽ không có chuyện gì. Truyện "Bàn Sơn "

Phong Tập Tập âm thầm thở dài không nói gì nữa, từ trong lòng ngực lấy ra hai cái bánh bao nhân thịt đã sớm nguội ngắt nhét vào tay Lương Tân.

Từ xưa đến nay, đào núi bổ đá đều vất vả vô cùng, càng là công việc cực độ nguy hiểm. Huống hồ lần này còn gặp phải thạch mạch đáng sợ, chỉ cần chạm vào một cái ngay lập tức sẽ bị hút sạch máu thịt mà chết. Hai thúc cháu Lương Tân trong lòng đều hiểu rõ sự hung hiểm của công việc này, nhưng chỉ có thể cùng vô số tội hộ một đường không ngừng đi tới, xuất phát hướng về Khô Nãi sơn.

Chương 3: Khai Sơn Phá Sát. (1+2)

Cứ như vậy, ban ngày Lương Tân theo đội mà đi, Phong Tập Tập buổi tối lạng lẽ đến doanh trại, vẫn như cũ luôn mang theo một chút đồ ăn. Truyện "Bàn Sơn "

Đại Hồng lãnh thổ rộng lớn mệnh mông, Lương Tân từ nhà xuất phát, cứ thế mà đi đã được hơn mười ngày, địa hình dần dần cao lên, dựa theo tính toán của tên trưởng quan dẫn đội thì thêm hai ba ngày lộ trình nữa là đến nơi.

Lúc này đội ngũ tội dân của Lương Tân đã tập hợp hơn vạn người, ngay sau buổi cơm tối, quan binh áp đội đem hơn một vạn danh tội dân hết thảy đảo loạn, sau đó cứ mỗi một ngàn người thì được phân vào một đội.

Không lâu sau, tiếng vỗ ngựa rầm rập điếc lỗ tai từ hướng Khổ Nãi sơn truyền lại. Một đội kỵ binh uy phong, dũng mãnh đang phi như bay tới, đám tội hộ đều không hiểu biết, nhìn thấy đội kỵ binh này cũng chỉ có chút thắc mắc vì sao bọn họ không mang giáp, đội mũ mà chỉ mặc trường bào màu đen tuyền.

Chỉ có Lương Tân là âm thầm kinh ngạc, bốn năm đọc sách nhận mặt chữ nó đối với Đại Hồng triều đại cũng có nhiều ít hiểu biết, đội kỵ binh thân mang Mặc Ngư bào, bên hông dắt Tú Xuân đao chính là tinh binh thuộc quản lý của Cửu Long ty, người đời gọi là Cửu Long thanh y.

Cửu Long ty là trọng vệ giám quốc của Đại Hồng triều, trên giám sát hành vi bách quan, dưới trông nom đời sống nhân dân. Trong ty có nhà giam riêng, tự dựng nha môn, có quyền lực của riêng mình. Cửu Long ty là cơ cấu riêng biệt chỉ phụng mệnh hoàng đế, quyền lực quả thực là đáng sợ.

Cửu Long Thanh Y, ngoại trừ cung mã thành thạo, võ nghệ siêu quần ra thì tên quan trưởng đại đa số đều có một chút bản lĩnh đặc thù, chỉ có điều loại bản lĩnh này không phải là môn đạo của tu chân mà là những kẻ được trời ban cho thần lực trong chốn phàm nhân.

Lương Tân không có nghĩ đến người của Cửu Long ty cũng sẽ đến đây, song tiếp đó suy nghĩ một hồi liền sáng tỏ, Cửu Long ty thân mang trọng nhiệm giám quốc, Khổ Nãi sơn phát sinh chuyện lớn như vậy bọn họ đương nhiên phải ra tay.

Đội Cửu Long Thanh Y này có một ngàn người, người cầm đầu được gọi là Thiên hộ, người này là một gã tuổi trẻ sắc mặt nhợt nhạt, vóc người gầy ốm, bộ dạng anh tuấn, mang theo bên người ngoại trừ thanh trường đao còn có một bộ cung ngắm đen sau lưng. Từ cử chỉ và thần sắc của người này để lộ ra một loại sắc khí bệnh tật, từ xa nhìn lại dường như tùy thời đều có thể từ trên ngựa ngã xuống. Truyện "Bàn Sơn "

Thanh y vừa đến, trưởng quan của đám quan binh áp vạn tội dân lập tức đi lên nghênh đón, tươi cười thấp giọng nói chuyện với Thiên hộ đại nhân.

Một lát sau, Thiên hộ sắc mặt nhợt nhạt mới ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua đám tội dân, vừa bị phân một ngàn người một đội, lộn xộn đứng trước mắt, bộ dạng mệt mỏi phát tay ra hiệu cho đám thủ hạ đằng sau.

Đám tinh binh thủ hạ của hắn lập tức chia thành mười đội, dưới sự thống lĩnh của Bách hộ xen lẫn vào đội ngũ tội dân, mỗi một trăm tên Cửu Long Thanh Y phụ trách một ngàn tội dân.

Chỉ một lát sau Cửu Long Thanh Y đã đem đội ngũ chinh đốn hoàn tất, Thiên hộ lúc này mới hồ hững mở miệng nói với đám tội dân:

- Thất sát: Mớ lời mê hoặc chúng nhân- Sát!; Lười biếng bỏ trốn- Sát!; Đánh nhau gây loạn- Sát!; Nửa đêm chạy loạn- Sát!; Tranh cơm giấu đồ ăn- Sát; Nhát gan khóc lóc- Sát!; Giả bộ câm điếc- Sát!

Thanh âm của hắn cũng là hữu khí vô lực, nghe ra giống như tiếng độc xà phun nước miếng phì phì, mặc dù nhẹ nhàng bay bổng song mỗi một chữ đều phát ra rõ ràng!

- Tóm lại, - Thiên hộ cuối cùng làm một cái động tác hết cách. - Bảo các ngươi làm gì thì các ngươi làm cái đó, trừ điều này ra, các ngươi làm bất kỳ điều gì khác, đều chết không cần nghi ngờ.

“Bệnh công tử” Thiên hộ sau khi tuyên bố thất sát nghiêm lệnh, tự mình dẫn theo một trăm danh thanh y thúc ngựa gia nhập vào đội ngũ. Hắn cũng quản lý một ngàn đầu dân tội hộ, vừa hay lại là đội ngũ của Lương Tân.

Tên trưởng quan của đám binh lính phổ thông đem danh sách, lộ tuyến và một số công chuyện khác nhất nhất bàn giao xuống cho thanh y, sau khi xác nhận không có gì sai sót mới thu đội rồi đi.

Sau khi quân đội rời đi, các Bách hộ lần lượt truyền lệnh:

- Cắm trại nghỉ ngơi, hừng đông xuất phát!

Mà lúc này “Bệnh công tử” Thiên hộ vẫn một mực không nói năng gì đột nhiên cười lạnh, đầu cũng không ngẩng lên nói:

- Âm tang uest vật, người chờ đợi đã khá lâu rồi đây!

Lương Tân giật mình kinh hãi, toàn thân bắt giác tự động sức lực chờ đợi!

Bình thường vào lúc này Phong Tập Tập hẳn đã đến từ sớm rồi, có lẽ là nhìn thấy quan binh chưa giải tán nên không giám hiện thân, lén lút trốn ở một bên, không nghĩ đến “Bệnh công tử” Thiên hộ đã sớm phát hiện ra ông ta.

“Bệnh công tử” Thiên hộ cười lạnh, lười nhác vung tay chỉ về phía tây bắc. Cử chỉ của hắn nhìn như có vẻ tùy ý, song chỉ có Phong Tập Tập mới biết người ta đã sớm minh bạch bạch vị trí ẩn thân của mình. Không khí xao động, Phong Tập Tập mặt mũi sầu khổ hiện thân đi ra, cúi mình đối với Thiên hộ lí nhí nói: - Đại nhân tha mạng, tôi, tôi.....

Cửu Long Thanh Y sau lưng Thiên hộ nhìn thấy quả thật có tiểu quý hiện thân, rút Tú Xuân đao chuẩn bị đi lên, nhưng “Bệnh công tử” sau khi nhìn thấy vết chạm hình đồng tiền trên mặt Phong Tập Tập, bất kể ai cũng không nhìn thấy lông mày hắn khẽ động, vung tay ngăn thủ hạ, hờ hững nói với Phong Tập Tập:

- Bản quan thân mang trọng trách triều đình phó thác, không muốn có thêm phiền toái, người hãy mau chóng rời khỏi đây!

Nói xong, “Bệnh công tử” ngừng lại một lát, cười lạnh: Truyện "Bản Sơn "

- Phía trước có rất nhiều người tu đạo, nếu người tiếp tục đến gần hơn mấy dặm nữa, chỉ có kết cục hồn phi phách tán!

Vài tên Cửu Long Thanh Y đi theo sau “Bệnh công tử” lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ ra thần sắc nghi hoặc, không hiểu vị đại nhân nhà mình từ lúc nào đã trở nên nhân từ như vậy...

Phong Tập Tập còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng đành không cam lòng, cẩn thận liếc nhìn Lương Tân một cái rồi xoay người nhanh chóng bỏ đi.

Lương Tân thực nhẹ nhàng thờ phào, tán đi sức lực trên người, cùng những tội dân khác đóng cọc dựng trại.

Sau khi Phong Tập Tập rời đi, “Bệnh công tử” hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Phía sau hắn đi lên một người béo mậptai to mặt lớn, da ngăm đen khỏe mạnh, người này là thủ hạ tâm phúc dưới tay Khúc Thanh Thạch, nhỏ giọng nói:

- Đại nhân, lúc tiểu quý hiện thân, tên tiểu tử kia sức lực muốn đánh tôi.

Vừa nói vừa đưa tay chỉ về phía bóng lưng Lương Tân.

“Bệnh công tử” cười nói:

- Ta biết. Việc này không cần người trông nom đến!

Tên thanh y mập đen lập tức khom người lui xuống.....

Sáng sớm hôm sau đại đội nhân mã lại một lần nữa lên đường, trên đường đi có một số tội hộ nhìn thấy quân binh ít ỏi có thể bỏ chạy. Kết quả tất cả những kẻ có ý đồ bỏ trốn đều bị chém giết không thương tiếc, sau khi chết hơn một trăm người đám tội hộ mới chân chính hiểu được những thanh y vệ binh này mất tựa như mất ung, tai so với báo, mỗi kẻ đều mọc lên một cái mũi chó!

Hai ngày sau, Lương Tân rút cuộc theo đội ngũ chạy đến chỗ quái thạch nọ, mặc dù trong lòng sớm đã có chuẩn bị nhưng vẫn không sao nhìn được há hốc mồm hít sâu một ngụm khí, đám đồng bạn bên cạnh cũng không ngoại lệ, đều có cùng động tác giống nó, nhất thời tiếng hít thở hít thở liên tiếp vang lên..... Xa xa nhìn lại mỗi người khuôn mặt tròn vo.

Tràn ngập khắp núi rừng, dày đặc đi dất lều trại các màu xanh đen, vô số tội hộ quần áo lam lũ khuôn vác đất đá, giống như đàn kiến bận rộn.

Trên mặt đất đã bị đào ra một cái hố cực lớn, ở chính giữa rõ ràng nằm một căn thạch mạch màu xám trắng giao tạp khiến cho người ta sợ hãi. Thạch mạch như chồi măng, càng đi về phía tây càng to lớn, chạy dài đến cuối tầm mắt, đâm sâu vào Khổ Nãi sơn.Xung quanh thạch mạch đã được đào ra, đều bị che lại bởi giá gỗ, để phòng ngừa có người không cẩn thận chạm phải mà mất mạng.

Từng đội Cửu Long Thanh Y tuần tra xung quanh, đề phòng nghiêm ngặt tội hộ chạy trốn hoặc lười nhác; Giữa không trung thường xuyên có ánh kiếm lóe lên, đó là cao thủ chu chân của Chu Ly đạo tràng ngự kiếm tuần tra, không nhìn phạm nhân chỉ tìm bóng dáng yêu ma.

Àm !Àm ! Àm!

Tiếp đó mặt đất chấn động, những tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp vang lên, đám tội hộ đào thạch mạch đang dùng hỏa lôi phá núi.....

Lương Tân nuốt khan một ngụm nước miếng:

- Như vậy không phải là sẽ nổ sập núi sao?

“Bệnh công tử” Thiên Hộ là người dẫn đầu trong đội ngũ của nó, đứng cách Lương Tân không xa, nghe được tiếng gầm bẩm sợ hãi của nó, quay đầu lại

lần đầu tiên mỉm cười: - Đã sập vài lần rồi! Sập xuống thì đào lên, gia cố, sau đó lại đánh sập lại đào.....

Lương Tân không dám nói tiếp, ngậm miệng lại trong lòng cân nhắc:

- Điều này có được tính là mở lời mê hoặc mọi người không nhỉ?

Chỉ trong chốc lát đám thủ hạ của Thiên hộ đã làm xong thủ tục, đám người Lương Tân còn chưa tỉnh táo lại đã bị dẫn vào bắt đầu làm việc.

Mỗi một ngàn đầu tội hộ bị một trăm danh Cửu Long thanh y giám sát, một ngàn một trăm người này ở chung một cái doanh trại trong đại doanh khu 'Khai sơn phá sát' này, lúc này trong Khô Nãi sơn tổng cộng có hơn hai mươi cái doanh trại lớn đang vất vả làm việc.

Hai vạn tội hộ khai sơn phá sát, cũng không phải tất cả mọi người đều đục đá phá núi.

Bình thường có khoảng một vạn người ở xung quanh hung sát thạch mạch không ngừng đào bới, còn hơn mười cái đại doanh còn lại thì ở xung quanh núi, có người phụ trách đào nương dẫn nước, có kẻ chặt cây làm củi đốt, đều ở xung quanh núi bận rộn.....

Đại doanh hiện tại của Lương Tân được phân ở gần thạch mạch, phụ trách phá núi.

Tội dân đào móc sơn căn, đầu tiên lấy lửa lớn đốt cháy đá núi, sau đó sử dụng nước lạnh rót vào, sự thay đổi nhanh chóng giữa hai trạng thái nóng lạnh khiến cho đá núi vỡ ra, cuối cùng gia cố vách đá hai bên, làm như vậy nguy cơ sụp lún giảm bớt đi không ít. Chỉ khi gặp phải khối đá vô cùng cứng rắn, không có cách nào phá vỡ mới phải dùng đến hỏa lôi.

Công trình sau khi tiến sâu vào lòng núi, bởi vì mạch thạch đã thương người cho nên trong quá trình đào móc, trước khi tiến thêm một bước thì phải dùng ván gỗ che lại, ngăn cách hung tính của mạch thạch, làm đường cho tội dân đi lại làm việc.

Mặc dù không có sập lún song mỗi ngày có không ít tội dân mất mạng, bọn họ vốn thể lực cực kém, sau quãng đường dài lại phải đập đá, thường xuyên có người đang làm việc đột nhiên hai mắt trợn ngược, đầu đập xuống đất.....

Dường như tên trưởng quan quản lý nơi này cảm thấy cứ chết như vậy sớm muộn gì cũng sẽ không còn ai, bởi vậy đồ ăn hàng ngày của đám tội hộ được cải thiện không ít, không chỉ được ăn cơm mà đôi khi còn được ăn chút đồ ăn mặn.

Thời gian chớp mắt trôi qua, thoáng cái đã qua ba bốn tháng, mỗi ngày Lương Tân đều ở dưới đáy hầm làm việc.

Ngày qua ngày Lương Tân cũng dần dần quen thuộc với công việc, cái thạch mạch cổ quái này ngoại trừ không thể chạm vào còn lại thì không có gì đáng sợ cả..... “Bệnh công tử” Thiên hộ cũng không âm hiểm ngoan độc như người đời đồn đãi về Cửu Long Thanh Y, đại đa số thời gian đều trườn khuôn mặt thoitha đứng ở một bên, cũng không hề tùy ý đánh chửi tội hộ.

Công trình tiến độ vô cùng thông thả, cũng đã được hơn nửa dặm, thạch mạch nọ càng lúc càng dài, càng lúc càng to, đến hiện tại cũng chỉ đào được một bộ phận mà thôi, dài gần ngàn trượng, đến điểm cuối cùng của thạch mạch căn cơ ước chừng sâu hai trăm bước!

Hôm nay, đại doanh của lương tân như thường lệ xuống hầm làm việc. Ở phía trước bọn họ có hai đại doanh phụ trách phá đá, đám người Lương Tân không ngừng vận chuyển nước lạnh và ván gỗ về phía trước, “Bệnh công tử” mang theo thủ hạ đi theo đội ngũ giám sát công việc, có tội dân không cần thận vấp ngã, đám thanh y cũng không đứng yên nhìn sẽ giúp đỡ một chút.

Đúng vào lúc công việc bận rộn, một tên thanh y, vốn là thống lĩnh của doanh trại phá núi phía trước, hàng lông mày nhăn tít, bước chân dồn dập chạy đến tìm “Bệnh công tử”.

“Bệnh công tử” là Thiên hộ, lúc này ở dưới hầm sâu quan chức của hắn là cao nhất.

Trên mặt vị thống lĩnh kia mang theo một vẻ cổ quái thần sắc:

- Đại nhân, phía trước xuất hiện một việc kỳ quái, các huynh đệ do dự không dám quyết định, muốn được nghe ý kiến của ngài.

“Bệnh công tử” cũng không ngại có đám tội dân đang làm việc bên cạnh, trực tiếp hỏi:

- Là việc gì?

Lương Tân thừa dịp lên bước đến gần, ghénh lỗ tai nghe lỏm.

“Bệnh công tử” mặt xấu nhưng tâm không ác, giả bộ như không nhìn thấy.

Hai cái đại doanh phía trước phụ trách phá đá, trước dùng than gỗ đốt cháy tường đá sau đó đổ nước lạnh khiến cho đá núi vỡ ra, vốn không có gì khác biệt so với trước đây. Nhưng đào tới, đào tới, tường đá đột nhiên vang lên một trận nứt vỡ, nhìn như cứng rắn vách núi trong nháy mắt đổ sụp xuống, vách núi bọc kín lấy hung sát thạch mạch, đã bị tàn phá rách nát lỗ chỗ như mạng nhện.

Bên trong khe hở còn có ánh sáng mờ mờ chiếu ra.

Đám công nhân cực kỳ khó hiểu, dưới sự chỉ huy của thanh y vô cùng cẩn thận dọn sạch đồng đá vờ, hóa ra đào đến đây tường đá chỉ còn lại một tầng mỏng tựa bàn tay, dưới sự giáp công của nước lửa cả bức tường đá vờ vụn rơi xuống.

“Bệnh công tử” nhúu mày:

- Nói như vậy có nghĩa là đào đến đầu cuối rồi?

Thống lĩnh cười khò lắc đầu, trong lòng thầm nhủ nếu đã đào tới đầu cuối rồi ta còn tìm ngươi sao? Sớm đã chạy lên báo công rồi.

- Sau khi đá vờ chuyển đi hết, quét sạch bụi đất, xuất hiện ở trước mặt chúng tôi không ngờ lại là một khối ngọc bích trắng nuốt cực lớn! - Tên thống lĩnh như sợ mọi người không tin tưởng, lại tăng thêm âm lượng: - Hoàn toàn không chút nứt mẻ, càng không vết rạn nứt, toàn bộ ngọc bích khoảng một thước vuông chắn ở trước mặt chúng tôi, hung sát thạch mạch đâm xuyên xuống phía dưới ngọc bích!

Hít...

Mọi người xung quanh vô luận là thanh y hay tội hộ đều đồng loạt hít sâu một luồng khí lạnh.

Hiện tại đã đào thành một cái sơn động, chiều cao không nói đến, chỉ tính riêng bề rộng cũng đã vài trăm bước, so với độ rộng của những con sông bình thường cũng không hề thua kém. Trong các loại hoàng kim ngọc là vô giá, phiến ngọc hoàn mỹ một thước vuông này sợ rằng gom hết tài sản của Đại Hồng cũng đổi không được!

Viên thống lĩnh nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của “Bệnh công tử” tựa hồ thật thỏa mãn, tiếp tục nói:

- Tấm ngọc bích này quá lớn, cũng quá quý giá chúng tôi không dám làm chủ, hiện tại đã đình chỉ công việc phái tôi tới xin ý kiến của đại nhân.

“Bệnh công tử” lẩm bẩm một câu:

- Các ngươi không dám làm chủ, ta thì dám sao?

Tiếp đó khôi phục lại trạng thái lạnh như băng, hỏi tiếp:

- Phiến ngọc bích đó cũng là một bộ phận của thạch mạch?

Vị thống lĩnh kia lắc đầu:

- Chúng tôi đã cẩn thận thăm dò qua, ngọc bích và thạch mạch chắc hẳn không phải là đồng thể cộng sinh, thạch mạch xuyên qua từ phía dưới ngọc bích, ở giữa chúng có một khe hở chừng một gang tay, hai vật này không hề tiếp xúc nhau.

“Bệnh công tử” cũng lười hỏi tiếp dứt khoát nói:

- Mang ta đi xem...

Không ngờ hắn còn chưa nói xong thì đột nhiên bụp một tiếng, tất cả ngọn đèn trong hầm không một chút dấu hiệu đột nhiên tắt ngúm!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Hạng Thiềm Man Tộc. (1+2)

Hạng Thiềm man tộc. (1+2) Lương Tân chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm, trong giây lát mất đi thị lực, dường như đứng không vững, đám tội hộ đồng bạn xung quanh cũng bạo phát một trận kinh hô. Mắt thấy sẽ lập tức đại loạn, “Bệnh công tử” đột nhiên mở miệng, giọng âm âm như sấm dậy, quát:

- Mọi người không cần hoảng loạn! Thanh y châm đèn!

Cửu Long Thanh Y uy áp lâu ngày, quát lớn một tiếng đám tội hộ lập tức yên tĩnh trở lại, tiếp đó tiếng ma sát roẹt roẹt không ngừng vang lên, thanh y trong đám người đều lấy ra đá lửa, mồi lửa, nhưng dù cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể đánh ra được một tia lửa!

Lương Tân không tự chủ nhích lại gần “Bệnh công tử”.....

Trong tiếng đánh lửa dồn dập, dường như còn có một tiếng quái dị khác vang lên, nghe ra giống như có vật gì đó đang nhẹ nhàng đến gần.

“Bệnh công tử” lại một lần nữa quát lớn:

- Yên lặng, xác định phương hướng, thanh y nghe lệnh, nếu có tiếng động lạ đến gần người lập tức chém giết!

Lời còn chưa dứt, đột nhiên ở phía trước truyền lại một tiếng hét sợ hãi! Cả căn hầm dường như nổ tung!

Tiếng quát giận dữ, tiếng hét thảm, còn có tiếng rít của đao được múa trong không khí, các loại thanh âm thê lương hội tụ cùng một chỗ giống như một đầu không nhìn thấy nộ long, đang ở trong đường hầm gào rít, đánh đắm loạn xạ! Ngoại trừ điều này ra, còn có tiếng nhai nuốt khiến cho người ta sồn gai ốc, mặc dù rất nhỏ nhưng lại liên tục không dứt, kệt kệt, kệt kệt.....

Lương Tân chỉ cảm thấy một cơn gió xoẹt qua bên người, có cái gì đó từ bên cạnh đang lao sang, dưới tình thế cấp bách không chút nghỉ ngơi, xuống tấn đánh ra một quyền, bụp, trầm đục, Lương Tân tiếp tục hoảng sợ, một quyền của nó phăng phất như đâm vào đá tảng, chấn động lại khiến cổ tay nó như muốn gãy lìa.

- Hừ, quyền kinh quá yếu! - Thanh âm quen thuộc, một chút ánh sáng mờ ảo, bên người Lương Tân từ từ sáng lên.

Ánh sáng mờ càng lúc càng rõ hơn, giây lát sau đã biến thành một vòng sáng vàng rực, đem cảnh vật xung quanh chiếu sáng rõ ràng!

“Bệnh công tử” Thiên hộ đang đứng ở bên cạnh Lương Tân, không biết từ lúc nào trong tay đã cầm thanh trường cung luôn đeo ở sau lưng, dây cung kéo căng, một mũi tên so với sợi tóc cũng to hơn không bao nhiêu lúc này đã được đặt lên dây cung, vòng kim quang nọ chính là từ đầu của mũi tên nhỏ kia phóng ra.

Đám Cửu Long Thanh Y phía sau nhanh chóng bước lên bảo vệ hai bên hông của “Bệnh công tử”, ngay cả Lương Tân cũng bị vây vào trong.

Trong hoàn cảnh sáng sủa, Cửu Long Thanh Y đã khôi phục lại bình thường, đám tội hộ đang náo động cũng theo đó mà yên tĩnh trở lại, lúc này còn kẻ nào dám khóc lóc bỏ chạy, khẳng định sẽ bị thanh y một đao chém chết.

Lương Tân hai mắt tròn tròn, miệng há hốc....Nhớ lại vị trí vừa xuất quyền của mình, chắc hẳn là đánh vào khuôn mặt trắng nhỏ của “Bệnh công tử”, trong lòng càng thêm khó hiểu, người kéo cung thì kéo cung đi tự nhiên chạy đến bên người ta làm gì!!!?

“Bệnh công tử” thần sắc uy nghiêm, miệng lại lầm bầm:

- Sớm biết vậy đã cầm theo ngọn linh đăng của Thanh Mặc xuống....

Giọng nói nghe ra có chút hối hận. Ngay sau đó hắn lại hít sâu một hơi, phát ra một chuỗi âm ngữ mật lệnh chỉ huy đám thanh y bày trận:

- Tho chạy ung bay, tam tinh (Ba ngôi sao sáng nhất trong chòm sao thợ săn, thường nhìn để tính thời gian khuya sớm) làm chủ, xé áo che trời.

Cửu Long Thanh Y thủ hạ của hắn lập tức động thân, mười tên một đội, tám đội một nhóm, nhìn như lộn xộn nhưng lại thống nhất chỉnh tề, “Bệnh công tử” nói xong bọn họ đã tuân theo mệnh lệnh của trưởng quan kết xong trận thế, vô luận là cái phương hướng nào chỉ cần có người xông vào, một trăm thanh trường đao đều có thể hóa thành cuộn cuộn đao trận đem địch nhân chém nát như. Truyện "Bàn Sơn "

“Bệnh công tử” khuôn mặt lạnh lùng, tay kéo trường cung chậm rãi tiến về phía trước, đang muốn tiếp tục truyền lệnh mang thủ hạ cùng nhau đi tới thăm dò, đột nhiên, những ngọn đèn vừa mới tắt lịm trước đó lại được đốt cháy trở lại, vật lấy lửa trong tay thanh y cũng đều khôi phục như thường.

Trong hoàn cảnh sáng sủa, tiếng nhai gặm cũng theo đó mà biến mất, nhưng đám người ở đây vẫn không bởi vậy mà thả lỏng, ngược lại thân thể trong nháy mắt trở nên cứng ngắt.

Lương Tân miệng há hốc, sửng sốt nhìn về phía trước..... Trong vòng trăm bước trước mặt nó, một người cũng không có.

Vốn ở phía trước đám người Lương Tân còn có một nhóm lớn tội hộ đang làm việc, nơi sâu nhất lại thêm hai cái đại doanh đang phá đá nhưng bởi vì phát hiện ra ngọc bích nên dừng lại, lúc này trong vòng một trăm bước chỉ là một mảnh trống trải.

Bóng tối, hỗn loạn, trước trước sau sau bất quá thời gian chỉ bằng uống một chén trà nhỏ, tất cả hơn hai ngàn người đứng ở phía trước tựa như bốc hơi. Công cụ, đao kiếm, thùng nước..... nằm lộn xộn vương vãi trên mặt đất . . .

Phía cuối tầm mắt, một khối ngọc bích cực lớn dựng thẳng đứng mờ mờ ảo ảo, dưới ánh lửa được tỏa ra từ những ngọn đèn, lung linh huyền ảo khiến cho người ta lóa mắt mê hoặc. Nhưng ngọc bích không giống như trong miêu tả của vị thống lĩnh nọ, trong suốt không chút tí vết, mà trên mình nó có rất nhiều điểm đen loang lổ dường như bị khảm vào không khí tạp chất.

Lương Tân hít thật cẩn thận quan sát, ngay lập tức giật mình kinh hãi, bị khảm bên trong ngọc bích không phải là tạp chất mà rõ ràng là đồng quần áo lộn xộn!

Có quần áo làm từ vải thô của đám tội hộ, cũng có Mặc Ngự tú bào của Cửu Long Thanh Y.

Chỉ có quần áo, không thấy chủ nhân. Ai cũng có thể hiểu được, toàn bộ hai cái đại doanh, hơn hai ngàn người, trong bóng tối tất cả bị khối quý ngọc

bích kia ăn sạch.

Sắc mặt của “Bệnh công tử” không ngừng biến hóa, đưa người ngăn lại tên thống lĩnh muốn xông lên liều mạng, trầm giọng truyền lệnh:

- Tất cả mọi người lui ra ngoài. Trong lúc lui lại không được lộn xộn, càng không được xô đẩy mất trật tự. Thanh Y áp tống tội hộ, kẻ nào gây loạn giết!

Đám tội hộ như được đại xá, ai cũng không muốn ở lại cái địa phương quái quỷ này thêm một giây phút nào nữa, lập tức ném đi thùng trong tay, xoay người chạy ra ngoài động.

Tiểu đội Cửu Long Thanh Y luân phiên đem đại đội tội dân chia nhỏ ra, liên tục mang người chạy ra ngoài.

“Bệnh công tử” chính mình đoạn hậu, trường cung trong tay chưa từng buông lỏng nửa phần, mũi tên từ đầu đến cuối chĩa về phía ngọc bích, từng bước từng bước từ từ lui lại.

Lương Tân không chạy cùng với những người khác, mà ở bên cạnh “Bệnh công tử” cùng chậm rãi lui ra. Nó vừa mới đánh 'sát tinh' này một quyền, cho lên lo sợ sau khi ra khỏi động “Bệnh công tử” lập tức đem mình chém thành tám khối, hiện tại chậm chút đi cùng lấy lòng hắn.

“Bệnh công tử” biết nó nghĩ cái gì, ép nhỏ thanh âm nói:

- Ra khỏi đây ta sẽ lột da nhà ngươi! Đảm bảo ngươi sau khi bị lột da bảy ngày không chết!

Lương Tân một bụng cơ trí hiện tại đều dùng không được, trong lúc khẩn cấp lười lười cả lại, nói năng lộn xộn:

- Vừa rồi tôi bị dọa hoảng sợ, đến nhúc nhích cũng không dám, không.....không đánh người... không đánh vào mặt..... Đại nhân chuyện đó thật xin lỗi. Tha tội.....

“Bệnh công tử” dường như vui vẻ một chút, liếc mắt nhìn nó một cái:

- Nói bảy bọ gì đấy! Sau khi ra khỏi đây, nếu ngươi dám nói với người khác đã đánh ta một quyền, ta sẽ lấy mạng của ngươi.

Lương Tân mừng rỡ, vội không ngừng gật đầu đáp ứng, ở bên cạnh 'Công tử' một 'vô cùng cẩn thận lui về phía sau, cho đến khi tám ngọc bích kia biến mất khỏi tầm mắt “Bệnh công tử” mới thu lại trường cung thuận tay lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán, cũng không tiếp tục nói nhảm với Lương Tân nữa, tung người hướng miệng hầm nhảy lên.

Lương Tân đột nhiên phát hiện bản thân trở thành người cuối cùng trong đại quân rời khỏi hầm, vội vàng co chân chạy thực mạng ra ngoài, không lâu sau đã nhìn thấy cửa ra ở xa xa phía trước.

Nhưng đúng lúc Lương Tân đang vô cùng hưng phấn, cất lực chạy đi, đột nhiên một trận ồn ào náo loạn từ bên ngoài truyền đến.

Vô số người kinh hô, hét thảm, còn cả tiếng tù xung trận ù ù..... Đợi đến khi nó chạy lên mặt đất mới bắt ngờ phát hiện ra, trên mặt đất đã biến thành tu la đồ tràng!

Lương Tân đảo mắt nhìn lập tức không nhận được thấp giọng kinh hô:

- Hạng Thiềm Man!

Đầu nó loạn thành một đoàn, mặc kệ là như thế nào cũng nghĩ không ra, Khổ Nãi son lại có thể có thứ này.

Hạng Thiềm man không phải là đồ vật mà là một tộc dã nhân ở vùng Man Hoang. Bọn chúng thân thể cứng rắn đao kiếm khó thương, nanh vuốt sắc bén lực lượng càng có thể so với gấu, không hiểu đi chạy chỉ biết nhảy. Lúc hoạt động cả người nằm quỳ rạp trên mặt đất, sau đó hai chân sau phát lực, thật giống như con cóc cực lớn hung mãnh, một lần nhảy có thể đạt tới cự ly bảy tám trượng. Loại lực lượng này chỉ cần biva vào, người bình thường cũng sẽ nôn ra máu mà chết.

Lương Tân trong bốn năm đọc sách nhận mặt chữ thích nhất là xem Thần Quỷ Chí Di, biết rằng Hạng Thiềm man đã sớm biến mất từ rất nhiều năm trước đây. Ai mà tưởng được bọn chúng sẽ xuất hiện ở Khổ Nãi son, hơn nữa số lượng còn nhiều đến như vậy!

Vô số Hạng Thiềm man kết thành đàn từ bốn phương tám hướng lao về phía lều trại của tội hộ, những nơi chúng đi qua chỉ lưu lại một đám tay chân cụt máu thịt vương vãi.

Cửu Long Thanh Y tuần tra ở bên ngoài, Chu Ly tu chân phòng thủ quái thạch, đã không còn cảnh cáo giọng cảnh báo như lúc trước, hiện tại cũng không ra tay trợ giúp, có lẽ đều đã bị man tộc vô thanh vô tức nhổ bỏ.

Người ở xung quanh hầm bắt ngờ không kịp phòng bị, thoáng cái bị Hạng Thiềm man giết cho người ngã ngựa đổ. Đám tội hộ tay không tác sát bỏ chạy tứ tán, Cửu Long Thanh Y dưới dự chỉ huy của đám trưởng quan hung hăng phản kích.

Nhưng số lượng Hạng Thiềm man thực sự là quá nhiều, đảo mắt nhìn quanh nơi nào cũng thấy được thân ảnh bay nhảy của bọn chúng, từng đám từng đám quái vật đột nhiên từ dưới đất chui lên, cơ hồ che kín cả bầu trời. Thanh Y mặc dù huấn luyện có bài bản nhưng bình thường bọn họ luyện tập đều là phương pháp chém giết trên giang hồ mà không phải là binh trận chiến pháp, hiện tại lại xen lẫn trong con sóng tội hộ, đội ngũ bị phân tán căn bản không

phải lảo đảo thủ của đám quái vật này.

Trong chớp mắt không biết bao nhiêu người đã bị giết đầu thân mỗi thứ một nơi, có thanh y trên mặt đầy vẻ không cam lòng, miệng lầm nhảm mê sảng:

- Tìm quả phụ đến.....

Còn chưa nói hết câu đã lăn ra chết.

Phạm nhân từng mảng từng mảng đổ xuống, có một chi tiểu đội Cửu Long Thanh Y kết thành đao trận, ánh đao như tuyết cuộn cuộn lướt trên thân thể Hạng Thiềm man, tạo nên một chuỗi thanh âm đinh đinh đang đang như kim thiết va đập vào nhau, một tên thống lĩnh hét lớn:

- Đám quái vật thân thể đều cứng như đá, đâm vào mắt..... Truyện "Bàn Sơn "

Lời còn chưa dứt, vài chục con quái vật từ trên trời bổ xuống, chỉ thoáng một cái đã phá tan chi tiểu đội nọ, Thanh Y đều có một thân bản lĩnh, nhưng chống lại đều là quái vật như được đúc bằng đồng bằng sắt, cũng chỉ có kết cục bị xé rách, nghiền nát.

Vị thống lĩnh nọ mất thấy thủ hạ thoáng cái mất mạng, tức giận đến mức mí mắt như nứt toác, từ sâu trong cổ họng rống lên một tiếng:

- Đao thủ, duệ kim tấn đoạn!

Một vòng ánh sáng vàng đột nhiên lưu chuyển trên tay ông ta, tay phải trở nên gần như trong suốt, vòng chưởng xoẹt qua một con Hạng Thiềm man.

Đã nhân thân thể cứng rắn đao thương bất nhập, rú thảm một tiếng, thân thể to lớn giống như miếng đậu hủ bị vị thiên hộ nọ một chưởng cắt thành hai đoạn...

Xa xa một vị trưởng quan thanh y khác rống lên tựa như hổ gầm:

- Thú tôn, vạn sinh thánh lệnh!

Tiếp đó hai chân cơ lại quỳ trên mặt đất, lỗ mũi hừ hừ tiết tấu cổ quái, hai tay đập bùm bụp trên mặt đất, một lát sau, một luồng khí tanh tươi khiến cho người ta buồn nôn kéo tới, vài chục đầu hồ lang từ trong rừng sâu chạy ra gào rít, dưới sự chỉ huy của thiên hộ xông về phía quái vật.....

Tiếng hét lớn liên miên không dứt, có vị thống lĩnh hai tay đột nhiên mọc lên đoàn lửa nóng bỏng, có người gọi đến một bầy ong rừng, lại có người huyết mạch sôi sục thân hình cao to gấp hơn ba lần.....

Trung thổ cầm tù, không chỉ vô số tu giả truy cầu thiên đạo, sở hữu đại thần thông; Trong phạm nhân cũng có người trời sinh thần lực, vừa mới sinh ra đã được ông trời sủng ái, có được lực lượng đáng sợ.

Trong số thống lĩnh của Cửu Long Thanh Y không hề thiếu loại người được trời yêu ái thân mang thần lực này, lúc này đối diện với cường địch đều lần lượt triệu gọi ra bản lĩnh trời sinh của mình!

Trên chiến trường có thể sát thương Hạng Thiềm man cũng chỉ có vài chục vị cao thủ trong thanh y này mà thôi....

Huyết nhục tung tóe, tiếng hét thảm vang lên từng hồi, Tú Xuân đao được rèn từ tinh cương gãy đoạn, Đinh Phong thuần được bện từ mây mềm cũng vỡ nát, chỉ còn lại là thân thể huyết nhục gân cốt làm phòng ngự. Truyện "Bàn Sơn "

Vài chục vị thanh y cao thủ, thuộc hạ bên cạnh, đồng bạn, chiến hữu, huynh đệ, tựa như ở trên một hòn đảo hoang cô độc, không thể kiên trì thêm một giây phút nào nữa lập tức bị nhấn chìm trong cơn sóng phản nộ của Hạng Thiềm man!

... ..

Hạng Thiềm man xuất hiện đột ngột có khoảng vài ngàn đầu, bình thường đóng giữ ở hầm mỏ, gồm cả thanh y và tội dân, tổng cộng cũng không vượt quá một vạn người, mặc dù Cửu Long Thanh Y hung hăng phản kích cũng không thể kiên trì thời gian quá lâu. Lúc này chỉ còn lại vài chục danh Cửu Long Thanh Y đang tụ tập xung quanh “Bệnh công tử”, đem lối vào khu hầm che kín.

Mỗi khi có Hạng Thiềm man đến gần, “Bệnh công tử” liền tung người tới, chỉ một cước đã đem quái vật to lớn, ngay cả cương đao cũng khó gây ra một chút tổn thương, đã thành một đồng thịt vụn! Lương Tân lúc này mới biết, vị “Bệnh công tử” thần sắc kiêu ngạo này thế nhưng lại có bản lĩnh lớn đến như vậy!

Lương Tân từ dưới hầm đi lên muộn nhất, hiện tại đang núp sau lưng đội thanh y này, về màn tràn đầy sâu khổ nhìn ra bên ngoài.

Mất thấy người bên mình càng lúc càng ít, sắc mặt “Bệnh công tử” vô cùng khó coi, thấp giọng phân phó vài câu với thủ hạ bên cạnh, lập tức có hơn hai mươi danh Thanh y rời khỏi đội ngũ, cho dù dưới hầm còn có ngọc bích ẩn thịt người, xoay người chạy xuống hầm.

Đồng thời “Bệnh công tử” đối với đám đồng bạn đang canh giữ phân phó :

- Kiên trì một hồi, ta đi một lát sẽ quay lại!

Sau đó thân hình như gió, xông về phía chiến trường cách đây không xa, sau vài cái tung người liền biến mất không thấy.

Khoảng chừng một chén trà nhỏ thời gian, theo một loạt tiếng thét dài liên tiếp, “Bệnh công tử” lại giết ngược trở lại, trên đầu trên mặt đều dính đầy máu tươi, bên hông nhưng lại có thêm một ngọn linh đăng (đèn) hình người cao khoảng một thước.

Mất thấy chiến đấu thảm liệt, Lương Tân do dự chốc lát rồi từ mặt đất nhật lên một thanh Tú Xuân đao, gia nhập vào đội ngũ Thanh Y. Đám Thanh Y cũng không lấy làm kinh ngạc, lúc này cho dù là ai cũng sẽ cầm đao cùng bọn họ sống vai chiến đấu.

“Bệnh công tử” lại đánh chết vài đầu quái vật nữa, quay đầu lại nhìn thấy Lương Tân bộ dáng kích động đến nổi gân xanh, đang nghiêng răng nghiêng lợi thì bật cười nói:

- Ngươi giết sạch đám Hạng Thiềm man này, ta hướng triều đình báo công rửa sạch thân phận tội họ cho ngươi

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đại Hồng Hỏa Lôi

Lương Tân cánh tay run lên, thanh đao thiếu chút nữa rơi xuống đất..... Một chút sĩ khí vừa mới nổi lên trên cơ bản thoát mất sạch, đứng giữa ranh giới sống và chết cũng không có kị tôn tị trên dưới gì nữa, lắc đầu cười khổ:

- Nói gì đó nâng cao sĩ khí đi!

“Bệnh công tử” ngửa mặt lên trời cười ha ha :

- Tốt! Giết sạch quái vật, không chỉ làm cho ngươi rửa sạch tội họ thân phận mà còn đề bạt ngươi làm quan lớn!

Đám Thanh Y bên cạnh đều cười, còn có một tên béo mặt to tai lớn đen thui trêu chọc Lương Tân hô lên:

- Ti chúc tham kiến đại nhân.....

Man nhân thu được thắng lợi, cao thủ thanh y chiến tử chín thành, chỉ còn lại vài chục người do “Bệnh công tử” Thiên hộ chỉ huy đứng chắn ở cửa hầm, đang liều mạng chống đỡ.

Một lúc sau, đám thanh y vừa mới chạy vào trong hầm quay trở lại, trên vai mỗi người còn có thêm một thùng gỗ rất nặng.

Lương Tân vừa thấy những thùng gỗ này ngay lập tức hoảng sợ hồn phi phách tán, nó đến Khổ Nãi sơn đã bốn tháng đối với những thùng gỗ đó vô cùng quen thuộc, bên trong chúng đều là Đại Hồng hỏa lôi!

Vài tên Hạng Thiềm man thủ lĩnh đầu đội mũ lông, thân hình đặc biệt to lớn, miệng không ngừng phát ra những tiếng hú lạnh lạnh chói tai, triệu gọi đám tộc nhân đang tự do truy sát tội dân quay trở lại, tiếp đó vùng móng vuốt bén nhọn chỉ về phía cửa vào hầm mỏ.

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, vô số đầu quái vật đồng loạt nhảy lại tựa như con sóng lớn hung hăng đánh về phía bọn họ. Lương Tân đầu óc trống rỗng, miệng ô ô quái khiêu, tựa như phát điên cầm thanh đao trên tay chém loạn. Đám thanh y đứng ở bên cạnh thay vì xông lên đối phó với man nhân, đều quán quít vội tránh xa nó trước tiên.....

Đúng lúc này quần Hạng Thiềm man từ giữa không trung đánh xuống. Khi đội ngũ thanh y sắp bị đánh tan, “Bệnh công tử” đột nhiên kéo cung bắn ra một tên, miệng đồng thời quát lớn:

- Thanh Ti. Liệt!

Ánh sáng chói mắt bạo phát, ngay lập tức phá vỡ bầu trời man quái.

Mưa máu đặc dính và thịt vụn khiến người ta buồn nôn từ không trung rơi xuống, uy lực của một tên, hơn trăm đầu Hạng Thiềm man tan xương nát thịt.

Ngay lập tức tất cả Hạng Thiềm man đều sững sốt, cái miệng to há hốc, con mắt tròn trũng, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ cực độ.

“Bệnh công tử” lật tay thu hồi trường cung, tiếp đó đưa chân đá Lương Tân, còn đang vùng đao chém loạn, ngã lẩn, thấp giọng truyền lệnh cho đám thủ hạ bên cạnh:

- Châm ngòi nổ, chúng ta xuống dưới!

Nói xong nâng Lương Tân dậy, xoay người nhảy xuống hầm.

Hạng Thiêm man thủ lĩnh không nhận ra hòa lời, nhìn thấy địch nhân bỏ chạy lập tức tỉnh táo trở lại, nổi giận chỉ huy thủ hạ đuổi theo.....

Thanh Y để lại ngòi nổ không dài, chỉ sau hai mươi lần hít thở, tiếng nổ ầm ầm rung chuyển cả dải núi, đá vỡ đất bụi cuốn theo máu thịt man nhân bắn tung lên trời, mặt đất rung động, cửa vào khu hầm sụp đổ!

Nổ mạnh dữ dội không chỉ đánh sụp cửa vào, trong đường hầm từng tảng đá lớn rơi xuống, vách núi nứt toác, ván gỗ dùng ngăn cách hung tính của thạch mạch cũng bị cuốn tung đi không ít, tiếng rầm rầm bịch bịch từ bốn phương tám hướng không ngừng vang lên. Mấy chục danh Thanh Y vệ còn sót lại một mặt chém giết đám Hạng Thiêm đuổi theo vào hầm, một mặt né tránh những tảng đá lớn đang rơi xuống..... Truyện "Bàn Sơn "

Nổ mạnh tạo nên cuồng phong thổi tắt hết toàn bộ đèn chiếu sáng trong hầm. Lương Tân bị “Bệnh công tử” thiên hộ giữ chặt trong tay, trước mắt một mảnh đen kịt chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh đang điên cuồng rung chuyển, tiếng hô hấp, tiếng hét thảm, tiếng quát lớn, tiếng tức giận chửi bới và tiếng binh khí giao nhau không ngừng truyền đến. Truyện "Bàn Sơn "

Không biết đã trải qua bao lâu, bên cạnh dần dần yên tĩnh trở lại, Lương Tân động tai nghe ngóng suốt nửa buổi chỉ có tiếng hô hấp dồn dập của “Bệnh công tử”, nhin không được hỏi một câu:

- Thiên hộ, ngài không sao chứ?

“Bệnh công tử” không trả lời, nhẹ nhàng đem Lương Tân đặt lên lưng, trường cung vắt trước ngực, lại cẩn thận nghe ngóng thêm một lát nữa, lúc này mới mở miệng khẽ hỏi:

- Những ai còn sống?

- Ty chức Liễu Diệc.

Chỉ có duy nhất một thanh âm hồi đáp lại “Bệnh công tử” . . .

“Bệnh công tử” không cam lòng lại đợi thêm một lát nữa, cuối cùng khe khẽ thở dài, đánh lên mũi lửa. Lương Tân nhin không được thờ phào một cái, trong lòng thầm nghĩ may mắn là ngọc bích quái vật kia không làm khó dễ, nếu không bọn họ lại phải nhờ “Bệnh công tử” kéo tên lấy ánh sáng.

Thanh Y được gọi là Liễu Diệc này chính là tên béo mập đen thui trước đó không lâu đã trêu đùa Lương Tân, hẳn từng nhận ơn sâu của Khúc Thanh Thạch, là thủ hạ trung thành nhất của y. Liễu Diệc bản lĩnh bất phàm, không chỉ chém giết tàn nhẫn mà còn dùng thân thể to béo luyện được một thân khinh công tuyệt kỹ 'tùy phong nhi phiêu, lạc địa vô thanh' cho nên mới từ trong đại kiếp may mắn đào sinh.

Liễu Diệc tiếp nhận mũi lửa, tay chân lạnh lẽo thấp sáng ngọn đèn treo trên vách đá, một lát sau, khu hầm dần dần sáng tỏ.

Đường hầm vốn ngắn nắp gọn gàng lúc này bị chấn động đến mức méo mó biến dạng, từng vết nứt loang lỗ dữ tợn lan tràn khắp nơi, đỉnh động xiêu vẹo phẳng phất như có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Trên mặt đất một mảnh hỗn độn, đá vỡ và mảnh nhỏ thi thể có thể nhìn thấy ở khắp nơi, có Thanh Y bị Hạng Thiêm man xé thành mảnh nhỏ, có người quần lầy địch nhân bị đá lớn đập trúng, còn có người rơi vào khe hở của giá gỗ chạm vào hung sát thạch mạch, chỉ còn lại một bộ xương khô . . .

Công nghệ phá núi khai thác đá của Đại Hồng triều rất tiên tiến, công trình đào móc hung thần thạch mạch được tiến hành vô cùng cẩn thận, đỉnh động có đòn chống giữ, lỗ thông gió không chút qua loa đại khái, hơn nữa còn dùng phương pháp chia cắt từng đoạn, mỗi một đoạn sơn động đều có trụ cột chống đỡ riêng biệt, cũng bởi vậy mà khi nổ mạnh cả hầm mở mới không đổ sập xuống.

“Bệnh công tử” mang theo Lương Tân và Liễu Diệc cẩn thận kiểm tra xung quanh, phát hiện ra hai đầu Hạng Thiêm man đang hấp hối, bọn chúng đều bị “Bệnh công tử” một cước đạp nát đầu không chút lưu tình. . .

Một lát sau, tâm trạng của Lương Tân đã bình tĩnh trở lại, trong lòng lại mọc lên vô số nghi vấn, nhìn thấy “Bệnh công tử” khuôn mặt đàng đàng sát khí nó không dám đi quấy nhiễu, quay sang thấy Liễu Diệc cũng nhưu này đăm chiêu giống mình mới khe khẽ lời hẩn thấp giọng hỏi:

- Hòa lời kia..... tại sao lại lợi hại vậy?

Lương Tân không phải là chưa từng nhìn thấy hòa lời, mặc dù uy lực không nhỏ, song cho dù chồng vài chục thùng ở cùng một chỗ cho nổ, cũng không thể sinh ra được uy lực lớn như vụ nổ vừa rồi.

Liễu Diệc mặc dù là Cửu Long Thanh Y song tính tình hòa nhã xuề xòa, lại ở chung hoàn cảnh, cho nên không tiếp tục bày ra bộ dáng 'đại nhân':

- Thứ nhất, những hòa lời này là từ ty đặc biệt phân phát tới, so với những cái mà các người dùng để phá núi thì lợi hại hơn rất nhiều; Hai là, nơi chúng ta đặt hòa lời là xương sống chống đỡ lối vào khu hầm, cho nên một khi nổ mạnh hầm tất sẽ sụp xuống, điều này sớm đã được thiết kế tốt. Truyện "Bàn Sơn "

Lúc đào hầm đồng thời thiết kế một điểm tốt cho việc phá sau này, lại sớm chuẩn bị hòa lời đặc dụng, Lương Tân sợ hãi than:

- Nói như vậy, các ngài đã sớm có ý định đánh sập hầm mộ? Vậy, vậy còn đào xuống làm gì nữa?

“Bệnh công tử” vẫn đưa lưng về phía Lương Tân lúc này xoay người lại trả lời vấn đề của nó:

- Đường hung sát thạch mạch này quá mức quý dị, sợ rằng sẽ có tà ma ngoại đạo dùng nó quấy phá cho nên quốc sư mới mời cao thủ Chu Ly đàn tràng tới áp trận, còn về thiết kế đánh sập hầm mộ chỉ để tăng thêm một tầng đảm bảo mà thôi, trước đây không ai nghĩ đến sẽ phải dùng đến nó.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mưu Nghịch Tội Lớn

Lương Tân cái hiểu cái không gật gật đầu, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt của “Bệnh công tử” thì ngây ngẩn cả người:

- Ngài, ngài, tại sao.....

Nói đến đây, Lương Tân xoa mạnh con mắt, “Bệnh công tử” mặt mũi dung mạo không chút biến hóa nhưng so với lúc trước thì già đi rất nhiều, bây giờ nhìn hần tối thiểu cũng đã hơn bốn mươi tuổi, khỏe mặt trần đều xuất hiện rất nhiều vết nhăn, ánh mắt cũng trở nên xám đục hơn rất nhiều.

- Già phải không?

“Bệnh công tử” đưa tay sờ khuôn mặt mình, trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ, tay vỗ vỗ thanh trường cung trên vai:

- Bà cung này có một bộ danh, gọi là Thanh Tì, Bạch Phát, Bất Quy Nhân!

“Bệnh công tử” thần sắc uể oải, tìm một tảng đá ngồi xuống, rất kiên nhẫn giải thích cho Lương Tân: Truyện "Bàn Sơn "

- Ta chỉ có thể dùng nó bắn ra ba mũi tên, ba tên này uy lực đương nhiên là cường đại song chủ nhân cũng phải đưa ra một cái giá không nhỏ!

Nhìn tình trạng của “Bệnh công tử”, Lương Tân mơ hồ đoán ra được tình huống của thanh cung này, nhin không được hỏi:

- Phải trả bằng dương thọ sao?

“Bệnh công tử” gật đầu nói:

- Không sai, chính là tuổi thọ! Sau khi bắn ra tên thứ nhất, bà cung sẽ đoạt đi một phần ba tuổi thọ của chủ nhân, mũi tên thứ hai sẽ đoạt đi một nửa, đến lúc này chủ nhân nếu còn sống, còn có thể bắn ra mũi tên thứ ba, vậy chính là toàn bộ số tuổi thọ còn lại. Bà cung tà môn này bởi vậy mà được gọi là 'Dương Thọ' cung! Vừa rồi ta dùng nó lần đầu. Bởi vì tâm pháp gia truyền nhà ta có chút đặc thù cho nên có thể bắn ra ba tên, nếu là người khác kéo cung, sau một tên lập tức sẽ hóa thành bộ xương khô.

Nói đến đây, “Bệnh công tử” không kìm được đưa tay xoa xoa nếp nhăn nơi khóe mắt, cảm khái một tiếng:

- Quả nhiên là bảo bối tà môn!

Thanh Tì, Bạch Phát, Bất Quy Nhân, Dương Thọ tà cung, một đời tam tiễn!

Uy lực của ba tên này, tên sau so với tên trước càng thêm khủng bố.

Lương Tân lúc này mới hiểu được vì sao “Bệnh công tử” lại quý cung như mạng, tình thế bên ngoài hoảng loạn như thế nhưng cũng chỉ bắn một tên.

Lúc này Liễu Diệc nhíu mày, hết nhìn Lương Tân lại nhìn Thiên hộ, đôi môi mấp máy dường như muốn hỏi điều gì đó.

“Bệnh công tử” quay sang nhìn Liễu Diệc:

- Có gì muốn hỏi thì hỏi đi, học cái thói ấp a ấp úng ấy của ai vậy!

Liễu Diệc vui vẻ:

- Tôi cảm thấy . . . Đại nhân đối với tên tiểu tử này có điểm quá, quá coi trọng đi, ngài cứu tính mạng nó, giảng giải sự việc cho nó hiểu, ngay cả chuyện thăng bệ này trước đó đánh ngài một quyền ngài cũng không tính toán.....

Lương Tân và “Bệnh công tử” đồng loạt biến sắc, dị khẩu đồng thanh nói:

- Không đánh!

Liễu Diệc vội vàng lắc đầu nói theo:

- Không đánh, không đánh . . .

“Bệnh công tử” lại nhìn về phía Lương Tân, bình thản hỏi:

- Tên quý phó kia của người gọi là Phong Tập Tập phải không? Lương Phong Tập Tập!

Lương Tân a một tiếng kinh ngạc hỏi:

- Làm sao ngài biết?

- Gầy trơ xương, đầu hươu mắt chuột, nhất gan sợ phiền phức, bảo sao nghe vậy.

'Bệnh công tử' lạnh nhạt nói:

- Trên mặt còn có một cái bớt hình đồng tiền rất lớn, muốn không nhận ra lão ta cũng rất khó.

Trước đó khi còn ở bên ngoài núi, 'Bệnh công tử' không chỉ nhận ra Phong Tập Tập mà còn nhìn ra được Lương Tân là chủ nhân của đầu tiểu quý này.
Truyện "Bản Sơn "

'Bệnh công tử' không để người khác đưa ra câu hỏi, tiếp tục nói:

- Phong Tập Tập ngoại trừ cái bớt hình đồng tiền, vốn cũng không có gì đặc biệt, trong thiên hạ loại quý như vậy có nhiều vô số kể. Chỉ có điều Phong Tập Tập còn có một thân phận khác nữa, ba trăm năm trước lão ta đã từng là quý phó của Lương Nhất Nhị đại nhân, bây giờ lão ta lại phụng người làm chủ, mà người lại họ Lương, một tội hộ, ha ha, sao ta lại đoán không ra, người chính là hậu nhân của Lương đại nhân cho được.

- A!

Lương Tân còn chưa có phản ứng thì thanh y Liễu Diệc đang đứng bên cạnh đã kinh hô, hỏi một chàng liền tiếp:

- Lương Nhất Nhị? Là Lương đại nhân năm đó trợ giúp hoàng đế chinh phạt thiên hạ? Là người một tay sáng lập ra Cửu Long ty? Cuối cùng mang tội lớn mưu nghịch bị xử cực hình chém ngang người, Lương đại nhân đó sao?

Mỗi một chữ của Liễu Diệc như tiếng sấm nổ oang oang trong tai Lương Tân. Trước đây, từ Phong Tập Tập nó biết rằng tổ tiên nhà mình là một vị quan lớn, nhưng nó không bao giờ nghĩ tới tổ tiên Lương Nhất Nhị lại là vị trọng thần khai quốc.

- Không sai, chính là Lương đại nhân, vị Cửu Long ty chỉ huy sứ đầu tiên!

'Bệnh công tử' vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu nói:

- Năm xưa tổ tiên Khúc gia nhà ta cũng từng đi theo Lương đại nhân vào sinh ra tử, chịu đại ân sâu dày của ngài. . . Sau này, thiên hạ thái bình, vị Lương đại nhân đó lòng dạ cũng trở nên đen tối! Các người có biết, Lương Nhất Nhị sau khi thành lập Cửu Long ty, tập án kiện đầu tiên được làm là gì không?

Hắn nói đến đây thì ngừng lại, Lương Tân và Liễu Diệc đều không dám chen vào.

Nơi khoe miệng 'Bệnh công tử' nổi lên một tia cười lạnh mỉa mai:

- Sau khi thành lập xong Cửu Long ty, vụ án đầu tiên được làm chính là dọn dẹp sạch đám thù hạp cũ của Lương Nhất Nhị! Những người này đều xuất thân từ trên lưng ngựa, vài chục năm chinh chiến sát phạt, công thành chiếm đất, xuất thân của họ ông ta làm sao có thể không hiểu rõ? Quá trình điều tra, chỉ cần thù hạp có tội, toàn bộ đều bị bãi miễn quan chức, đuổi về quê làm ruộng, hắc hắc, tổ tiên nhà ta tội trạng nặng nhất, bị giải vào đại lao của Cửu Long ty! Lúc này tổ tiên nhà ta đã lập một lời thề độc, phải giết chết Lương Nhất Nhị !

Con mắt Lương Tân như rớt cả ra ngoài, liếc ngang liếc dọc bắt đầu tìm kiếm, muốn tìm một đường chạy trốn. . .

Khuôn mặt Liễu Diệc co rúm cả lại, hắn là người của Cửu Long ty cho nên hiểu rất rõ đại lao của nha môn so với lao ngục bình thường đáng sợ hơn rất nhiều lần.

'Bệnh công tử' thần sắc không đổi, tiếp tục nói:

- Vài năm sau đó khi sự việc Lương Nhất Nhị mưu phản bị phát hiện, bị xử cực hình, tổ tiên nhà ta cũng theo đó mà được rửa sạch tội oan, quan phục nguyên chức, từ đó trở đi Khúc gia chúng ta cũng xem như thuận buồm xuôi gió, thẳng tiến cho đến bây giờ.

Liễu Diệc nuốt nước miếng, nhỏ giọng hòa theo một câu:

- Chúc mừng đại nhân. .

'Bệnh công tử' đột nhiên cười phá lên:

- Chỉ có điều họ Khúc cũng không phải là kẻ ngu! Đến lúc Lương đại nhân bị vắn trảm, tổ tiên nhà ta mới giật mình tỉnh ngộ. Sau khi thành lập Cửu Long ty, nhất định là Lương Nhất Nhị đang mưu đồ một việc kinh thiên động địa. Nếu như chuyện này thất bại, tất cả những người có liên quan đến ông ta sợ rằng đều sẽ bị liên lụy, cho nên trước tiên tìm một cái cớ để hết toàn bộ các thuộc hạ cũ năm đó của ông ta đi hết. Một chiêu khổ nhục kế này quả nhiên là giấu diếm được mọi người! Lúc đó tổ tiên nhà ta đã lập lời thề độc, cho dù phải dốc hết tính mạng của gia tộc cũng phải vì Lương đại nhân lật lại vụ án, báo đáp phần khổ tâm ân nghĩa này của ông ấy!

Lương Tân cuối cùng cũng thở phào, trong lòng thầm nghĩ, vị tổ tiên họ Khúc này dường như rất thích thề độc:

- Tổ tiên nhà tôi, ông ấy mưu đồ chuyện lớn gì? Là mưu phản thật sao? Nhưng vì sao phải phản?

'Bệnh công tử' khép hờ con mắt:

- Nếu ông ấy thực sự mưu phản, chúng ta còn tra cái gì? Bằng vào võ công và mưu lược của Lương đại nhân, ông ấy muốn làm hoàng thượng tuyệt không chờ đến khi giang sơn Đại Hồng ổn định mới tiếp tục mưu sự!

Lương Tân nghe ra không hiểu hết song cũng có thể biết được ý tứ của Thiên hộ:

- Phong Tập Tập nói bản lĩnh của ông ấy rất cao, ngài lại nói thể lực của ông ấy rất lớn, nếu thật sự là án oan cho dù đánh không lại, chẳng lẽ bỏ chạy cũng không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ngọc Thạch Song Sát (1+2)

'Bệnh công tử' chậm rãi lắc đầu, nói:

- Chuyện này là bí mật hoàng gia, tài liệu năm đó sớm đã bị tiêu hủy, tội danh là mưu phản song rốt cuộc đã phạm vào tội gì thì không một ai hay biết.

Khúc gia thế lực rộng lớn, đều đang âm thầm điều tra vụ án của Lương Nhất Nhị, trong triều ở đâu cũng có người nhà bọn họ, gia tộc đời đời làm quan, trước sau nhậm chức Đô Sát viện, Đại Lý tự, Hình Bộ, Cửu Long ty, Hàn Lâm sử quán, thậm chí còn có một vị Khúc thái lão gia sau khi bị bệnh rút đao tự cung, tiến cung làm thái giám. . . Nhưng căn bản là không tra được bất kỳ điều gì.

Khúc thiên hộ đang nói, Lương Tân bước lên trước một bước, nửa thân trên thẳng tắp ngay ngắn quỳ xuống trước mặt hắn, nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị đối phương xách đứng lên như xách một con gà, ha ha cười nói:

- Năm xưa tổ tiên hai nhà chúng ta lấy lòng thành đổi đổi nhau, hôm nay đám hậu nhân chúng ta cũng không cần phải bày ra mấy cái lễ nghi này, ăn ngay nói thẳng, họ Khúc nhà ta mặc dù khổ cực song cũng không làm được chuyện gì to lớn cả.

Khúc thiên hộ đặt Lương Tân bên cạnh mình:

- Ta gọi là Khúc Thanh Thạch, sau này chúng ta cứ lấy huynh đệ mà gọi!

Do dự một chút rồi nhìn Liễu Diệc cười nói:

- Khi chỉ có người mình với nhau, người cũng đừng đại nhân này đại nhân nọ làm gì.

Lương Tân và Liễu Diệc đưa mắt nhìn nhau, thần sắc mỗi người đều vô cùng mừng rỡ.

- Mặt khác, còn một chuyện nữa cần phải nói rõ với người.

Khúc Thanh Thạch hình như có chút hối hận, không để hai người bọn họ hô ra tiếng 'Thanh Thạch đại ca' vội vàng đổi chủ đề:

- Mấy trăm năm nay, đời đời nhà ta đều đang tra án, nhưng lại không đi bảo hộ hậu nhân của Lương đại nhân, người có biết vì sao không?

Lương Tân buồn bã thở dài:

- Bởi vì có quan tâm cũng vô dụng, Lương gia tội trạng quá nặng, có thể trở thành một cái tội hộ bình thường như hiện tại đã là kết quả tốt nhất rồi. Trừ khi làm rõ được vụ án nếu không chúng tôi vô pháp thoát tội, nếu như các vị quá quan tâm đến chúng tôi sẽ dẫn tới sự chú ý của triều đình, lúc đó chẳng những bản thân khó bảo toàn, mà còn liên lụy đến nhà chúng tôi.

Liễu Diệc ở bên cạnh gật đầu cười nói:

- Hậu nhân của Lương chỉ huy sứ, chung quy vẫn có vài phần cơ trí.

Khúc Thanh Thạch cũng cất tiếng cười to:

- Không sai! Chỉ có điều không quá quan tâm cũng không có nghĩa là không quan tâm. Ba trăm năm trước nhà ta đã sớm lưu lại một chi hậu duệ ở Trường Bình thành, mặc dù chuyện lớn không được nhưng chuyện nhỏ vẫn có điểm quan tâm. Ba trăm năm nay, giúp đỡ hậu nhân Lương gia tìm nữ tử tội hộ phối hôn, chọn lựa những người sinh con khỏe mạnh, phúc hậu, rốt cuộc cũng bảo toàn được huyết mạch truyền thừa của Lương gia. . .

Lương Tân chớp con mắt không biết nên nói cái gì.

- Đương nhiên, có một số chuyện không thuộc phạm vi quản lý của ta, ta biết cũng không quá rõ ràng.

Khúc Thanh Thạch lại bổ sung thêm một câu:

- Thân phận của người lúc đầu ta cũng không biết, sau này nhìn thấy Phong Tập Tập lại tra xét hộ tịch của người, lúc này mọi chuyện mới trở nên rõ ràng.

- Đại nhân. . . Đại ca. . . Vẫn gọi là đại nhân đi, chuyện này có chút kỳ quái!

Liễu Diệc ở bên cạnh vừa suy nghĩ vừa mở miệng nói:

- Điều luật về tội hộ mặc dù tàn khốc nhưng chỉ đối với những kẻ giết người, cướp bóc, cưỡng đạo... những tội phạm bình thường. Thân phận, lý lịch và thế lực của Lương đại nhân đều rất rõ ràng, nếu muốn trị tội ông ta hẳn là phải 'nhỏ cò nhỏ tận gốc rễ' mới đúng, tại sao lại còn lưu lại huyết mạch của ông ta? Truyện "Bàn Sơn"

Khúc Thanh Thạch hừ một tiếng:

- Lương đại nhân trong triều cũng như ở ngoài nhân gian đều có danh vọng rất lớn, lại là người có công lớn trong việc lập nước, triều đình phải lưu lại một tia huyết mạch của ông ấy, một là để tỏ rõ sự khoan dung độ lượng, Hai là để làm an ổn lòng người.

Bầu không khí trong hầm nhất thời rơi vào trầm lặng, Khúc Thanh Thạch đưa tay vỗ vỗ bả vai Lương Tân

- Bây giờ người suy nghĩ những điều này hãy còn quá sớm, trước tiên nghĩ biện pháp sống sót rời khỏi nơi này rồi mới tính tiếp.

Hắn còn chưa nói xong, những ngọn đèn vừa mới được đốt lên trong hầm, bùm một tiếng, đồng loạt tắt ngấm. Lương Tân và Liễu Diệc không hẹn mà cùng giật chân, đồng thời nói:

- Lại tới nữa!

Tiếp đó hai người đều rất tự giác, không cần phân phó, một trái một phải nhảy ra phía sau Khúc Thanh Thạch.

Cũng giống như lần trước, một quang ảnh sáng nhạt từ trên người Khúc Thanh Thạch từ từ hiện lên, chỉ có điều lần này hắn không kéo cung, ánh sáng đến từ ngọn linh đăng (đèn) quai bạc hình người được giắt bên hông của hắn. Ngọn linh đăng này là vật mà Khúc Thanh Thạch đã mạo hiểm đi lấy từ đồng hành trang của mình trong cuộc tấn công đền cuồng của Hạng Thiềm mấy lúc trước.

Đồng đăng cao khoảng một trượng, thoát nhìn giống như một hình nộm người màu bạc vẽ mặt thống khổ, đỉnh đầu của hình nộm nhô lên một ngọn lửa đỏ đậm. Trong căn hầm tối tăm đột nhiên xuất hiện một ngọn đèn hình người không lửa mà tự sáng, một vòng ánh sáng xanh yếu ớt lặng yên không một tiếng động tỏa ra, đem ba người toàn bộ bao phủ ở bên trong.

Lương Tân vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới trong tay Khúc Thanh Thạch còn có một bảo bối như vậy.

Khuôn mặt Khúc Thanh Thạch lúc này cũng lộ ra vẻ vui sướng, quay đầu lại nhìn hai người phía sau khẽ cười, tuy rằng mạng đáng giá của người trung niên đã hơn bốn mươi tuổi song phần thiếu niên đặc ý ở giữa chân mày lại rất bắt mắt:

- Đây là bảo bối mà Thanh Mặc tặng ta, bình thường ta đều để trong hành trang không nỡ lấy ra. . . Các người làm cái gì vậy?

Hai người Lương Tân và Liễu Diệc động tác hoàn toàn thống nhất, cũng không để ý đến tôn ti trật tự trên dưới, trong lúc khẩn cấp đưa tay bịt miệng hắn lại.

Khúc Thanh Thạch không những không ngậm miệng mà trái lại còn ha ha cười phá lên:

- Ngọn đèn nhỏ này là bảo bối của sư phụ Thanh Mặc, nó gọi là 'U minh bất kiến', trong vùng bao phủ của ánh sáng âm tang tà sát sẽ không phát hiện ra

chúng ta, yên tâm cười nói không sao cả.

Lúc này hai người mới yên tâm thả lỏng tinh thần, Liễu Diệc quay sang Lương Tân cười hắc hắc:

- Thanh Mặc tiểu thư là em gái ruột của đại nhân, từ nhỏ thiên tư hơn người được tiên trưởng của Đông Hải Càn nhìn trúng, thu làm đệ tử.

Đông Hải Càn là chỉ Càn sơn nằm ở ven biển Đông Hải, Càn Sơn đạo là một tu chân môn tông rất nổi tiếng.

Nhắc tới muội muội của mình trên mặt Khúc Thanh Thạch tràn ngập thần sắc vui sướng và tự hào, đang muốn tiếp tục nói thêm vài câu đắc ý, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, song song ra hiệu cho Lương Tân và Liễu Diệc không được phát ra tiếng động.

Lương Tân ngậm miệng lại, nương theo ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn nhìn bốn phía xung quanh, vừa nhìn ra, chỉ cảm thấy trên dưới toàn thân ba vạn sáu ngàn cái lông tơ không ngừng run rẩy, cả người cứng ngắc đứng yên tại chỗ, có cho cũng không dám máy may động đậy! Truyện "Bàn Sơn "

Cách cách, cách cách. . . Nhẹ nhàng vang lên, trong căn hầm đá vụn bị đẩy lên lẫn lộn lốc, những người bị chết trước đó trong hầm, bất kể là Cửu Long thanh y hay là Hạng Thiềm man nhân đều vung về đứng dậy, có 'người' thiếu nửa bên đầu, có kẻ chỉ còn nửa bên vai, lại có kẻ lồng ngực sứt xuống một cái hố lớn ...

Tư thế của bọn họ đều vô cùng quái dị, hai tay buông thõng, cúi gập nửa người, đầu tóc tán loạn rũ xuống, đang chậm rãi đứng lên từ chỗ bọn họ đã chết, hướng về phía ngọc bích ở đầu kia hầm 'đi' tới. Sau lưng mỗi 'người' đều kéo theo một vệt máu đỏ sẫm đặc sệt.

Chương 7: Ngọc thạch song sát. (2)

Án chiếu theo tư thế của bọn họ thì bọn họ chỉ có thể nhìn thấy đầu gối của mình. Hai chân cũng không phải là bước tới mà mềm nhũn vô lực lết trượt trên mặt đất.

Lương Tân cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mất rồi, lúc này Khúc Thanh Thạch đột nhiên cười lạnh một tiếng:

- Không cần sợ, không phải là xác chết vùng dậy, là được vác đi.

Suy nghĩ lời nói của Khúc Thanh Thạch, lại cẩn thận nhìn đám thi thể kia, Lương Tân giật mình tỉnh ngộ, dưới thân mỗi cụ thi thể đều có một tên tiểu quỷ lưng còng đỡ lấy. Chỉ có điều thân thể của đám tiểu quỷ này đều chỉ có một nửa. Dưới ánh đèn yếu ớt nếu không cẩn thận quan sát quả thật là không dễ dàng phát hiện ra. Truyện "Bàn Sơn "

Khúc Thanh Thạch sắc mặt lạnh băng, tay cầm linh đăng chậm rãi đi theo sau đám tiểu quỷ đang khuân vác thi thể, thấp giọng lầm bầm:

- Thi thể cũng ăn? Xem ra là rất đói đây.

Đi đến càng gần ngọc bích, nhìn thấy càng rõ ràng hơn. Ngoại trừ đám khuân vác thi thể, phía trước ngọc bích còn có một đám lớn tiểu quỷ, mặt vô biểu tình đang đi loạn khắp nơi.

Chỉ có điều đám tiểu quỷ này khi du đăng thì đều tránh xa hung sát mạch thạch đã lộ lên trên mặt đất.

Lương Tân rút cuộc cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay đầu sang hỏi Liễu Diệc ở bên cạnh:

- Lúc trước hai cái đại doanh đều là bị đám tiểu quỷ này kéo vào ngọc bích, sau đó bị ăn sạch ?

Liễu Diệc nhìn đám quỷ vật dầy đặc ở phía xa, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, cười khổ đáp:

- Nếu không phải vậy thì còn có thể thế nào nữa đây?

Tiểu quỷ đi đầu tiên, vác theo một cụ thi thể của Hạng Thiềm man đến gần ngọc bích, bề mặt ngọc bích sáng loáng giống như biến thành một quả bong bóng xà phòng, sau một trận rung động khe khẽ, ngay lập tức thi thể bị hút vào trong, còn tên tiểu quỷ kia thì vẫn lưu lại ở bên ngoài, lại tiếp tục du đăng.

Lương Tân hít vào một hơi khí lạnh:

- Không phải là tiểu quỷ ăn người, là ngọc bích ăn thịt người... Ngọc bích thả ra tiểu quỷ giúp nó tìm, tìm thịt?

Khúc Thanh Thạch gật đầu không nói gì, lại dựa vào linh đăng bảo vệ lạng lẽ đến gần một đàn tiểu quỷ, Lương Tân trong lòng lo sợ bất an, không hiểu hẳn muốn làm gì.

Một lát sau, Khúc Thanh Thạch đột nhiên vung chân dùng lực đá ra một cước, tiếng vỡ rầm rầm vang lên, đem hai ba tấm ván lót chân ở trước mặt đá bay, sau đó kéo theo hai đồng bạn tức tốc lùi về phía sau.

Tấm ván bị đá đi, hung sát thạch mạch lộ ra, mấy tên tiểu quỷ bất ngờ không kịp phòng bị, ngay lập tức tất cả đều ngã sấp xuống thạch mạch, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra liền bị hút thành một bộ thây khô nhăm nhúm.

Những tiểu quỷ khác như không nghe không nhìn thấy, tiếp tục chạy loạn khắp nơi.

Lúc này Lương Tân mới minh bạch dụng ý của Khúc Thanh Thạch, thấp giọng nói:

- Ngọc bích và thạch mạch quả nhiên là hai sự việc khác nhau!

Tiểu quý là 'thủ hạ' của ngọc bích, cũng có thể chết trên thạch mạch. Khúc Thanh Thạch gật đầu, lại rón rén dẫn theo hai tên đồng bọn tiếp tục đi hại tiểu quý.

Lương Tân khẽ hỏi:

- Nếu như ngọc bích và thạch mạch đụng nhau, bên nào sẽ thắng?

Khúc Thanh Thạch trừng mắt nhìn nó, việc này quá mơ hồ, không kẻ nào có thể nói rõ ràng được.

Không lâu sau đám tiểu quý tìm không được 'thịt' nữa, lần lượt quay trở lại ngọc bích, được trong hầm lại một lần nữa khôi phục lại, tất cả trở lại như bình thường.

Khúc Thanh Thạch tổng cộng hại chết bảy tám mươi đầu tiểu quý, đá tẩm ván dưới chân thùng lỗ chỗ, dường như vẫn chưa trút hết cơn tức giận trong người. Đêm linh đăng một lần nữa giắt lại bên hông, đi đến ngọc bích cẩn thận thăm dò.

Hai người Lương Tân và Liễu Diệc đưa mắt nhìn nhau vội vàng đi theo bên cạnh hẻm.

Đúng như vị thanh y thống lĩnh lúc đầu phát hiện ra ngọc bích này đã nói, giữa ngọc bích và thạch mạch không hề tiếp nối với nhau.

Ngọc bích cực lớn, mặt ngọc rộng khoảng vài trăm bước trước mắt này chỉ là một bộ phận của nó. Phía trên, bên trái, bên phải ba mặt đều nhập vào lòng núi, duy độc phía dưới là treo lơ lửng giữa không trung, cách mặt đất nơi tội dân đào móc đến ước chừng khoảng một thước khoảng cách, nhìn qua tựa giống như một mặt của tấm gương bị tháo ra khỏi khung.

Hung sát thạch mạch lại một đường đâm xuống, đâm sâu vào lòng đất, hai kiện tuyệt thế tà vật này cách nhau khoảng một gang tay.

Khúc Thanh Thạch quan sát vô cùng cẩn thận, nhất là chỗ ngọc bích tiếp xúc với thân núi, xem ra hẳn đang suy nghĩ xem, có thể khiến cho ngọc bích rơi xuống được hay không, để nó cùng hung sát thạch mạch va chạm vào nhau. Song cuối cùng đành lắc đầu buông tha, muốn ngọc bích rơi xuống trừ khi đánh sụp tất cả đá núi xung quanh.

Ngược lại, Lương Tân nhìn vào khoảng cách giữa ngọc bích và thạch mạch, cứ cảm thấy có ý tưởng nào đó đang nhón nhơ bay qua bay lại trong đầu mình, nhưng hết lần này đến lần khác bắt không được điểm mấu chốt của vấn đề, suy nghĩ của bản thân bị đè nén đến chí cực. Song nhìn thấy Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc đều không nhìn đến thạch mạch, nó cũng lười suy nghĩ tiếp.

Tấm ngọc thạch tà vật to lớn này chỉ khi 'tắt đèn' mới có thể ăn đồ vật, hiện tại nhìn vào, sờ lên đều rất bình thường, ngoại trừ bên trong ngọc khảm một đám quần áo loang lỗ, lộn xộn. . .

Hiện tại, Lương Tân đã từ một loạt các sự kiện liên tiếp gây rung động, ngọc bích, man nhân và chuyện cũ về tổ tiên, bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía, buồn bã thờ dãi:

- Không có đường ra, chóng đờ chỉ được vài ngày.

Trong lòng nó bắt đầu vô cùng nhớ nhung Phong Tập Tập, còn cả đám đồ ăn ngon trong lòng ngực Phong Tập Tập nữa.

Khúc Thanh Thạch mỉm cười:

- Không nhất định sẽ bị nhốt chết ở nơi này. Khối quý ngọc bích này tà môn như vậy, ở mặt sau của nó có lẽ có vùng trời đất khác cũng không chừng.

Trong lúc nói chuyện, Khúc Thanh Thạch đột nhiên rút thanh bội đao ra, vận toàn bộ lực, hướng ngọc bích hung hăng chém xuống một đao!

Đình, một tiếng bén nhọn vang lên, đốm lửa nhỏ văng tung tóe khắp nơi.

Thanh bào đao được đúc từ tinh cương trong tay Khúc Thanh Thạch lưỡi đao bị nứt xoắn cả lại, nhìn lại ngọc bích, ngay cả một vết ngân đao cũng không có.

Liễu Diệc tặc lưỡi than:

- Thật cứng rắn!

Bằng vào lực đạo của Khúc Thanh Thạch và độ sắc bén của bội đao cho dù là đỉnh đồng cũng có thể bị hấn bỏ ra làm hai, nhưng ngọc bích lại không một chút xây xước.

Khúc Thanh Thạch cũng cười khổ lắc đầu:

- Dương Thọ cung cũng không chắc có thể bắn vỡ nó, chẳng qua. . .

Nói đến đây, hắn đưa mắt nhìn về phía Lương Tân ý bảo nó nói tiếp, trên mặt lộ thần sắc cổ vũ.

Lương Tân cố gắng suy nghĩ, thời gian đủ một chén trà nhỏ công phu mới từ từ ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt của Khúc Thanh Thạch:

- Chẳng qua cái gì?

Khúc Thanh Thạch lập tức nổi cáu, tức giận đáp:

- Chẳng qua ngọc bích cũng có lúc mềm ra!

Liễu Diệc cũng đã nghĩ tới điều này, đứng bên cạnh gật đầu:

- Không sai, tiểu quý bất người, chỉ cần đi đến trước ngọc bích người lập tức đi vào, muốn đối phó với ngọc bích tốt nhất là lúc nó mềm nhất, lợi dụng nó tác quái. . .

Khúc Thanh Thạch uhm một tiếng:

- Lần tác quái sau của ngọc bích, lấy Dương Thọ cung công kích, hi vọng có thể bắn nát đầu quái vật này!

Lương Tân cúi đầu kinh hãi hô lên một tiếng, Liễu Diệc thần sắc phức tạp, Khúc Thanh Thạch phát mạnh tay:

- Ý ta đã quyết, nói nhiều vô ích! Sau Thanh Ti liệt, thêm một mũi Bạch Phát liệt ta còn có thể thừa nhận được, sẽ không chết được đâu!

Tiếp đó, Khúc Thanh Thạch đem Dương Thọ và cung cung kính kính đặt ở trước mặt, khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, không nói năng thêm điều gì nữa. Liễu Diệc mang theo Lương Tân dạo một vòng trong hầm, ngoại trừ một ít nước ra thì không tìm thêm được vật gì hữu dụng nữa cả, hai người cũng ngồi xuống ở phía sau Khúc Thanh Thạch

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Tự Giải Quyết Cho Tốt

Tự giải quyết cho tốt Lương Tân đối với tổ tiên mình lòng đầy khao khát, đối với việc Lương Nhất Nhị một tay sáng tạo nên Cửu Long ty thì càng cảm thấy hiếu kỳ. Hiện tại Liễu Diệc đã coi nó như tiểu huynh đệ, thấp giọng giải thích cho nó:

- Cửu Long ty phân ra làm Thiên, Địa, Nhân ba viện. Trong đó, Thiên tự viện phụ trách bảo vệ hoàng thất và các vụ án liên quan đến hoàng gia; Địa tự viện làm nhiệm vụ giám sát bách quan, giám thị quân đội và triều chính; Nhân tự viện phân bố ở khắp các châu các phủ lớn nhỏ trên khắp nước, lắng nghe tiếng nói của người dân.

Trong ba viện của Cửu Long ty, nếu luận về thực lực tự nhiên là Thiên tự, phụ trách bảo vệ hoàng gia là đứng đầu hùng mạnh nhất, Địa tự xếp sau đó còn Nhân tự xếp hàng chót.

Phụ trách lần khai sơn phá sát này đều là thành y của Nhân tự viện Cửu Long ty. Khúc Thanh Thạch chính là một trong số vài vị cao thủ đếm được trên đầu ngón tay mà Nhân tự viện có được, được chỉ huy sứ đặc biệt điều đến áp trận.

Hai người thấp giọng nói chuyện câu được câu mất, ngồi chờ ngọc bích 'ăn cơm' một lần nữa. Trong lúc chờ đợi Lương Tân còn đứng dậy, đem Thái Tổ Trường Quyền mà nó luyện tập suốt bốn năm qua ra đùa giỡn một phen. Sau khi luyện quyền xong Lương Tân liền hỏi hện, bây giờ ngọc bích còn chưa có động tĩnh gì mà nó đã đói bụng trước mắt rồi. . .

Có lẽ là một canh giờ, mà cũng có thể là một ngày, Lương Tân cũng không biết rốt cuộc đã đợi bao lâu rồi, càng không biết bắt đầu từ lúc nào bản thân đã mơ mơ hồ hồ rơi vào giấc ngủ. Trong mơ nhìn thấy Phong Tập Tập cười hi hi từ trong lòng ngực mọc ra một gói giấy dầu, còn chưa kịp mở ra thì đã bị Liễu Diệc nhẹ nhàng lay tỉnh. Truyện "Bàn Sơn "

Lương Tân mơ màng một lúc, rồi nhớ đến tình cảnh của bản thân, vội vàng tỉnh táo trở lại, nhìn lại bốn phía cả căn hầm đều chìm sâu trong bóng tối dày đặc.

Liễu Diệc trong tay cầm ngọn linh đăng đang phát ra ánh sáng mờ mờ, khẽ nói với Lương Tân:

- Ngọc bích lại thả đám tiểu quý ra rồi. Truyện "Bàn Sơn "

Vừa mới dứt lời, ở bên cạnh Khúc Thanh Thạch đã bạo phát gầm lên một tiếng:

- Bạch Phát, liệt!

Dương Thọ tà cung dây cung ông ông run rẩy, mũi tên mỏng như sợi tóc ở trong không trung vẽ nên một đường hình cung vàng rực, bắn về phía ngọc bích.

Một tiễn này như con gió thổi bùng lên đồng lửa, trong tiếng phá không bén nhọn không chút ngừng lại đâm vào ngọc bích, sau đó biến mất không thấy . .

Thần tiễn nhập vào ngọc bích, không có tiếng nổ mãnh liệt như trong tưởng tượng, ngọc bích không chút xây xước, vẫn như cũ đứng sừng sững trước mặt mọi người.

Ngược lại, đám tiểu quý bị một tiễn này làm cho kinh động, khuôn mặt đều trở nên dữ tợn, bước chân trở nên nhanh hơn chạy loạn trong khu hầm, như muốn tìm ra kẻ đã phóng ra mũi tên đó.

Lương Tân chỉ đợi trong chốc lát mà lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi lạnh, rốt cuộc xác nhận một tiễn đoạt đi một nửa dương thọ của Khúc Thanh Thạch đó đã không có lấy nửa điểm hiệu quả.

Khúc Thanh Thạch đã biến thành một ông già trên bảy mươi tuổi, khuôn mặt vốn thanh tú đã bị những vết nhăn xấu xí che lấp đi, ánh mắt càng trở nên ngầu đục, trên mặt hằn còn xuất hiện những vết nám xám xám của người già khiến người ta chán ghét, giọng nói cũng trở nên khàn khàn già nua:

- Lúc ngọc bích phóng tiểu quý ra ngoài sẽ trở nên trống rỗng không chịu ngoại lực tác dụng, một tiễn xuyên qua đó, bắn vô ích.

Mở miệng nói chuyện, một cổ không khí trầm lắng già cả chậm chậm bao phủ, ngay cả hàm răng trắng bóng lúc này cũng trở nên sứt mẻ không đầy đủ, ó vàng xấu xí.

Sắc mặt Lương Tân biến hóa liên tục, bởi vì Khúc Thanh Thạch trong nháy mắt trở nên già nua mà cảm thấy khó chấp nhận, cũng bởi vì không có cách nào đối phó với ngọc bích chỉ có thể bị giam chết ở chốn này, không kim lòng được đưa tay đỡ lấy Khúc Thanh Thạch nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Không sao cả, tiếp tục nghĩ biện pháp khác, trước tiên ngài cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát . . .

Khúc Thanh Thạch già rồi. Con người dường như cũng trở nên chậm chạp, lưng hơi hơi còng xuống, nhú mày suy nghĩ một lát, đột nhiên đưa tay vào trong lòng ngực lôi ra một khối mực màu hồng, tiếp đó quát lên một tiếng, y phục trên người tất cả đều vỡ vụn lộ ra thân thể già yếu đầy nếp nhăn.

Lương Tân không hiểu vì sao, nhưng Liễu Diệc thần sắc hoảng hốt, đưa tay bắt lấy cánh tay Khúc Thanh Thạch:

- Đại nhân, ngài. . . ngài muốn làm gì?

Khúc Thanh Thạch lắc nhẹ bả vai đẩy tay Liễu Diệc ra, khàn khàn cười nói:

- Ngọc bích là tà vật thành tinh, bất luận là thân thể của nó có gì đặc biệt đi nữa chung quy vẫn phải có một trái tim bằng máu thịt. Đánh nát nó, yêu vật tất phải chết. Ta đi vào tìm, các người đợi ngoài này là được rồi!

Nói xong, dùng chưởng lực làm tan chảy cục mực đỏ, bắt đầu cẩn thận bôi quét nó lên người.

Lương Tân gạt mình kinh hãi, lúc này mới biết Khúc Thanh Thạch nhìn thấy công kích từ bên ngoài vô hiệu, dĩ nhiên là muốn chui vào trong ngọc bích, tìm kiếm quả tim bằng máu thịt của yêu vật.

- Ta cho rằng bên trong ngọc bích chắc hẳn lệ khí vô biên sẽ đã thương người. .

Khúc Thanh Thạch không đợi hai đồng bạn mở miệng, đột nhiên gia tăng ngữ tốc:

- Ta có cương khí hộ thân, lại dùng mực đỏ phong kín nhân khí ở trong lệ khí cũng có thể kiên trì được một đoạn thời gian, không cần lo lắng, càng không cần bày ra bộ dạng nữ nhi thường tình như vậy. Truyện "Bàn Sơn "

Đừng nói là Lương Tân bây giờ vẫn còn là một đứa trẻ ngay cả thanh y Liễu Diệc đã trải qua vô số sinh tử trong lòng đều loạn thành một mảnh, hai người bọn họ không biết nên khuyên nhủ như thế nào, chỉ không ngừng nói 'Không thể, không thể!' một trái một phải đứng chắn trước mặt Khúc Thanh Thạch.

Sau khi Khúc Thanh Thạch đem mực đỏ bôi khắp toàn thân, lại dùng mực đỏ còn dư lại phong kín tai mũi, giọng điệu trở nên băng lãnh vô cùng:

- Liễu thống lĩnh nghe lệnh!

Liễu Diệc hai mắt đỏ bừng, cắn chặt răng không lên tiếng.

Khúc Thanh Thạch tiếp tục nói:

- Giữ chặt lấy Lương Tân, không cho phép nó làm bậy! Đợi đến khi có lối ra, người đưa nó đến nhà ta, nói rõ tất cả mọi việc với cha ta.

Nói xong, đem vệt mực đỏ cuối cùng quét lên miệng, nắm chặt Dương Thọ tá cung, quay lại nhìn Lương Tân khẽ gật đầu, sau đó tung người bay lên, như một con gió lướt về phía ngọc bích.

Lương Tân con mắt như nứt toác rộng lên, thân thể lại bị Liễu Diệc, khuôn mặt đồng dạng biểu tình dữ tợn, đè chặt xuống, không thể động đậy.

Khúc Thanh Thạch thân pháp cực nhanh lướt qua đám tiểu quỷ, hần điều khí nín thở, lại dùng mực đỏ phủ kín thân, đám tiểu quỷ cho dù phát hiện ra hần cũng không thể bắt được, từng tên từng tên đứng tại chỗ xoay vòng, thần sắc hết sức mê mẩn. Song chỉ trong nháy mắt công phu, Khúc Thanh Thạch đã tiến vào ngọc bích, không một tiếng động nào nữa. . .

Lương Tân chỉ cảm thấy lồng ngực buồn bức đến cực điểm, mỗi một giây qua đi trái tim nó lại trùng xuống một phân, sau một hồi lâu chờ đợi, ngọc bích vẫn không hề có động tĩnh gì, đang muốn quay đầu lại nhìn Liễu Diệc, Liễu Diệc đột nhiên cúi xuống ghé sát tai nó thấp giọng nói:

- Đại nhân đã không trở lại, ta tới liều mạng, người tự mình giải quyết cho tốt.

Tiếp đó Lương Tân cảm thấy sau gáy bị người khác gõ một cái thật mạnh, trước mắt tối sầm hôn mê đi.

Khi Lương Tân một lần nữa mở mắt ra, chỉ nhìn thấy Liễu Diệc cả người đồng dạng được bao phủ bởi một lớp mực đỏ, thân ảnh chợt lóe lên rồi rơi vào trong ngọc bích.

Ở bên cạnh Lương Tân, ngọn linh đăng vẫn đang tản ra thứ ánh sáng xanh yếu ớt bao phủ lấy nó. Đơn giản suy xét lại, Lương Tân liền hiểu ra, Liễu Diệc mặc dù đánh ngất bản thân nhưng có lẽ là do tâm tư tán loạn, cũng có lẽ là sợ bản thân bị tổn thương cho nên khi ra tay dùng lực đạo không chính xác, chỉ làm cho nó hôn mê đi một lát thì tỉnh trở lại

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đồng Quy Vu Tận

Một lần nữa cẩn thận quan sát xung quanh, trái tim Lương Tân lập tức lạnh lẽo. . . Ngay sau đó đám tiểu quỷ đã buông tha tìm kiếm thực vật, bắt đầu tụ tập lùi về phía sau, chậm rãi trở lại ngọc bích.

Sợ rằng đợi thêm một lát nữa, khi đám tiểu quỷ toàn bộ lùi hết về trong ngọc bích, ngọc bích sẽ một lần nữa ngưng thành thực chất, lúc đó Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc cho dù có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng chỉ có thể bị chôn ở trong đó mà thôi.

Khúc Thanh Thạch, Liễu Diệc, hằm mò tuyệt cảnh, tai họa ngọc bích. . . Còn cả câu nói kia nữa 'Ta tới liều mạng, người tự mình giải quyết cho tốt!'

Cầm lấy linh đăng lão đảo đứng dậy, sau gáy truyền đến từng cơn đau nhức, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ, Lương Tân hoảng hốt phát hiện, cho dù muốn liều mạng nó cũng không có tư cách, bắng vào sức lực của bản thân chỉ xứng tự tìm đường chết.

Lương Tân oa oa khóc lớn, sau khi mình bạch bản thân hẳn phải chết không nghi ngờ, trong đầu chỉ có một cái ý niệm: Đồng quy vu tận!

Ngay khi 'Đồng quy vu tận' bốn cái chữ này hiện lên trong đầu, Lương Tân rung mình ớn lạnh, lúc đầu khi quan sát khoảng cách giữa ngọc bích mà thạch mạch, cái ý niệm mơ hồ trong đầu đột nhiên trở lên rõ ràng.

Tự giải quyết cho tốt?

Không bằng đồng quy vu tận!

Lương Tân nắm chặt linh đăng, mặc cho nước mắt nước mũi lem nhem đầy mặt, một đứa trẻ cứ vừa khóc lớn vừa xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía ngọc bích.

Đám tiểu quỷ bị linh đăng che mắt căn bản là không phát hiện ra nó, tiếp tục lùi trở về ngọc bích. Lương Tân cũng không biết suốt cả đoạn đường đã va chạm với nhiều ít bao nhiêu quỷ vật, cứ xiêu vẹo như vậy đi đến khe hở giữa ngọc bích và thạch mạch, ném ngọn đèn quai bạc hình người xuống, hai tay trái phải phân biệt vỗ về phía hai cổ tà vật. Truyện "Bàn Sơn "

Tay trái vừa chạm vào ngọc bích, đột nhiên tai trái vang lên tiếng quỷ khóc sói tru, âm lời âm âm.

Tay phải nắm lấy thạch căn, trong mắt phải hiện lên là mờ hoang vô tận, oan hồn đầy trời.

Biện pháp của Lương Tân vô cùng đơn giản, ngọc bích và thạch mạch ở dưới Khỏ Nãi son đều là ác sát hung linh, hai vật không tương giao, bình thường mỗi bên chiếm giữ một phương nước sông không phạm nước giếng, nếu như hai vật bọn chúng nối liền với nhau thì sao? Dùng chính bản thân mình nói kết bọn chúng lại với nhau.

Quả nhiên, sau khi bị Lương Tân dùng thân thể nối lại với nhau, hai cổ tà vật cơ hồ đồng thời phát ra tiếng gào rít hung ác, đều có phản ứng mãnh liệt. Lương Tân chỉ cảm thấy giống như có vô số xe ngựa chồm đầy đá tảng, phân biệt men theo hai cánh tay trái phải của mình mạnh mẽ chui vào trong huyết mạch, trùng trùng điệp điệp nghiền ép qua lục phủ ngũ tạng, cuối cùng va chạm vào nhau ở lồng ngực, ầm ầm liên miên không ngớt. Truyện "Bàn Sơn "

Lương Tân thấy kế gian của mình thành công, mặc dù thân thể cảm thấy vô cùng bức bối không thể nào chịu đựng được nữa, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vui sướng hả hê, ha ha cười thành tiếng, miệng đầy máu tươi nói một câu:

- Kẻ nào thắng? Kẻ thắng có thể ăn ta!

Trong quá trình đấu nhau sống chết giữa hai cổ tà vật, từ ngọc bích bốc lên một đoàn sương mù màu xanh, còn từ thạch mạch dựng lên một tầng khói xám dày đặc, giống như hai đầu giao long, sau một thoáng dừng lại giữa không trung, giương nanh vẫy đuôi, cuốn lấy nhau dây dưa thành một đoàn, tầng tầng vây bọc lấy Lương Tân. Từ xa nhìn lại, Lương Tân phảng phất như bị bao bọc trong một cái kén cực lớn.

So với cổ lực lượng to lớn đang nhe nanh múa vuốt trong cơ thể thì vô luận là đoàn thanh vụ hay cổ hắc yên, mỗi khi quét qua thân thể Lương Tân đều cảm thấy một trận sáng khoái, hòa tan đi rất nhiều nỗi thống khổ như đang muốn nứt phá ra của cơ thể.

Lương Tân cho rằng bản thân mình còn sống không được bao lâu nữa bởi vậy mà trong lòng ngược lại càng thêm kiên định, một mặt cảm thụ yên vụ làm diệu cơ thể một mặt buồn bực vất óc suy nghĩ. Sau một hồi suy nghĩ mới giật mình tỉnh ngộ, hai cổ tà vật này trời sinh đối địch, trong vô số năm tháng thời gian ở gần nhau trong gang tấc nhưng không có cách nào đánh nhau, rốt cuộc hiện tại cũng có cơ hội liều mạng phân cao thấp, bởi vậy mà rất sợ cái 'chiến trường nhỏ' này không chịu được lực lượng khổng lồ mà tan thành tro bụi, cho nên một mặt chém giết lẫn nhau, mặt khác còn chia ra chút lực lượng bảo vệ thân thể của nó.

Trong khoảng thời gian gần đây, Lương Tân trải qua không ít sự việc quái lạ, duy nhất chỉ có sự kiện trước mắt này là không thể tưởng tượng được nhất, song lúc này không thể động đậy cũng chỉ có thể trừng mắt há miệng mà nhìn.

Ngọc bích không làm gì được thạch mạch, dần dần trở nên nôn nóng, thân thể to lớn bắt đầu co rút, bành trướng, giống như cái dạ dày lớn góm ghiếc đang co bóp. Đột nhiên, một mảng xương cốt huyết nhục phô thiên cái địa từ trong ngọc bích phun mạnh ra.

Huyết tương lênh láng, xương trắng rậm rạp, trong đó còn xen lẫn tùm tùm lông tóc khiến cho người ta buồn nôn. Sau khi rơi xuống đất tất cả đều biến thành tiểu quý há miệng nhe răng, vung vẩy móng vuốt sắc bén, ngoa ngoa gào thét đập vỡ tấm gỗ dưới chân, xông về phía hung sát thạch mạch vừa mới lộ ra.

Tiểu quý vừa mới chạm vào thạch mạch lập tức hóa thành bộ thây khô, nhưng đám tiểu quý tốp sau nối tiếp tốp trước xông lên, nhìn vào giống như đám kiến điên cuồng cắn bản là không nghĩ đến sự sống chết của bản thân, chỉ mong có thể cắn được một miếng, cào được một phát.

Lương Tân vốn đã nhắm mắt chờ chết, nhưng khi ngọc bích bắt đầu 'nôn mửa' ngay lập tức mở to con mắt, đôi mắt gắn chặt vào đám điểm quý cách đó không xa. Quả nhiên, ở lần thứ ba phun ra huyết cốt của ngọc bích, thân thể trần truồng của Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc cũng được phun ra, trên người bọn họ đều quét một tầng mực đỏ xen lẫn trong rừng quý vật xám đen vô cùng bất mắt.

Hai vị thanh y bây giờ đã biến thành mực đỏ, nằm trên mặt đất không động đậy, sống chết không biết.

Trong khu hầm chật cứng tiểu quý nổi điên, như từng con sóng lớn liên miên không dứt xô về phía thạch mạch, chỉ trong chốc lát xác quý khô héo phủ kín mặt đất, mà hung sát thạch mạch rốt cuộc cũng kiên trì không được nữa, mãnh liệt cuộn lên, giống như con thạch sùng bị chém đứt đuôi, bắt đầu điên cuồng chuyển động, vung vẩy, phàm là nơi nó đi qua đá núi vỡ vụn văng tung tóe, đám tiểu quý bị quét trúng bay loạn khắp nơi, lúc rơi xuống đất thì đều đã khô héo. . .

Từ đầu đến cuối không biết đã qua bao lâu, ngọc bích phun ra tiểu quý càng lúc càng ít, thạch mạch vùng vẫy cũng càng lúc càng trở nên yếu ớt vô lực, đoàn yên vụ bảo hộ cơ thể dần dần trở nên mỏng manh, lực lượng tranh đấu trong cơ thể cũng càng lúc càng nhỏ lại. . Cuối cùng, tất cả đều trở về yên tĩnh, trong khu hầm chỉ còn lại là một mảnh tối đen.

Bịch! Vang lên buồn bực.

Áp lực trong cơ thể đột nhiên biến mất, Lương Tân thân thể mềm nhũn ngã lộn trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

.

Lào xào xào, một trận âm thanh cổ quái khe khẽ truyền vào sâu trong màng nhĩ, Lương Tân tỉnh lại.

Đầu óc mê mang hỗn loạn, một lát sau Lương Tân mới nhớ lại được sinh từ đại hiểm cảnh mà mình vừa mới trải qua, vội vàng mở to mắt, không nghĩ đến là một khuôn mặt lớn đang treo ở trước mắt mình, trong lúc sợ hãi thuần túy là phản ứng bản năng của thân thể, nhảy dựng lên.

Khuôn mặt treo ở trước mắt kia phản ứng cũng vô cùng mau lẹ, trong nháy mắt né tránh va chạm với đầu nó. Khi tầm nhìn trở nên rộng rãi hơn, Lương Tân giật mình phát hiện, khuôn mặt cũng không lớn đến vậy. .

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Trẻ Con Thì Nên Cởi Trướng

Liễu Diệc với ánh mắt gian manh đảo đảo, đang nhìn Lương Tân cười xấu. Truyện "Bàn Sơn "

Bên cạnh Liễu Diệc, lão đầu Khúc Thanh Thạch ngồi ngay ngắn, khuôn mặt vẫn như cũ một bộ dạng xấu xí, chỉ có điều trong mắt lại tràn ngập vẻ hiêu kỳ, đang đánh giá nó từ trên xuống dưới.

Lương Tân vừa thấy hai người bọn họ còn sống, niềm vui sướng cực lớn bỗng nhiên từ trong lòng trào dâng, từ gót chân đến từng sợi tóc, toàn thân trên dưới ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông đều hưng phấn mà dựng đứng cả lên.

Từ nhỏ đến lớn, xem trọng nó chỉ có bốn người, người mẹ xấu xí, Phong Tập Tập, có thêm nữa thì đó là Khúc Thanh Thạch nói năng thận trọng và Liễu Diệc mặt mũi gian xảo này. Bọn họ không chết, Lương Tân vui mừng, càng vui sướng hơn là bản thân dĩ nhiên cũng còn sống.

Lương Tân vừa nhảy đứng lên, Liễu Diệc lập tức lùi về phía sau hai bước, xua xua tay cười nói:

- Ngươi đừng đến đây ôm ta. . . Đừng, đừng. . .

Còn chưa nói hết thì đã bị Lương Tân ôm chặt lấy rồi.

Liễu Diệc sợ nó bị thương nên không dám dùng lực đẩy ra, một mực lắc đầu cười khổ. Truyện "Bàn Sơn "

Sau khi buông tên mập to lớn ra, Lương Tân nhìn về phía Khúc Thanh Thạch.

Người này hoảng sợ nhảy dựng lên, vội vàng quơ lấy Dương Thọ tà cung:

- Đừng ôm, còn ra cái thể thống gì nữa!

Lương Tân mới mặc kệ bộ dạng đó, hai tay mở rộng chạy về phía hắn, nhưng sau khi chạy được hai bước thì đột nhiên dừng lại, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc:

- Cái quần của ngài. . .

Khúc Thanh Thạch đã lau sạch mực đỏ trên người, xích lửa nửa người trên, mặc cái quần rách nát, vấn đề là cái quần đó, Lương Tân thấy rất quen mắt.

Quay đầu lại nhìn Liễu Diệc, hai đùi trống trơn, trên người khoác một chiếc áo nhỏ rách nát, đè ép thịt mỡ trên người hắn đều căng phồng cả lên, chỉ có điều áo trên người trung thỏ đều rất dài bởi vậy mà vừa vặn che đi chỗ bất nhã. . .

Gió lạnh hiu hiu, Lương Tân hình như cảm thấy bản thân hơi lạnh, theo tiềm thức đưa tay lên vừa xoa. . .

Trong khu hầm đột nhiên vang lên tiếng thét non nớt, Lương Tân tức giận muốn ngắt xi, chỉ vào hai vị Cửu Long Thanh Y :

- Các người, các người trộm quần áo của ta a..a.a..a.a!!!!

Không lâu trước:

Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc gần như đồng thời tỉnh lại, trong hầm một đồng hồ hỗn độn phủ kín bởi đám cây khô quỷ quái, ngọc bích và thạch mạch thì đã hóa thành bột mịn, một đôi nghiệt vật thần hình câu diệt, Lương Tân nằm ngủ say ngay bên cạnh.

Hai vị Cửu Long thanh y kinh ngạc không thôi, sau khi bình tĩnh trở lại thì đều cảm thấy không được tự nhiên. Hai vị thanh y lúc quét mực đỏ đều hưng hăng đem quần áo của mình chán vận, bình thường y quan chính tề bây giờ thượng cấp hạ cấp trần truồng nhìn nhau, xấu hổ nói không nên lời.

Hai vị “đại nhân” sau một lát nhăn nhó không hện và gập đem ánh mắt đỏ về phía Lương Tân, hiện vẫn đang mê man chưa tỉnh. . . Vẫn là Khúc Thanh Thạch mở miệng trước:

- Nó chỉ là một đứa trẻ, trần truồng cũng là chuyện thường.

Liễu Diệc gật đầu:

- Đúng vậy, trẻ con thì nên coi trường.

Khúc Thanh Thạch ho khan một tiếng:

- Ta muốn quần!

- Cần tuân đại nhân hiệu lệnh!

Lương Tân không cướp lại được quần áo, hằm hừ tức giận ngồi trên mặt đất. Ba người mắt to trừng mắt nhỏ, rốt cuộc ha ha cười vui vẻ, cơ hồ dị khẩu đồng thanh nói:

- Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Liễu Diệc nhanh nhẹn nhanh miệng nói tình huống của mình trước tiên, hần đi vào ngọc bích giống như rơi vào hầm băng kín, lạnh lẽo như kim đâm ngay cả một cái búng tay cũng không thể kiên trì nổi, rất nhanh thì mất đi tri giác. Tình huống của Khúc Thanh Thạch cũng không tốt hơn hẳn là bao nhiêu, xét cho cùng hần cũng chỉ là một phạm nhân, căn bản là vô lực chống lại lệ khí ngưng kết lưu chuyển trong ngọc bích, căn bản là không kịp tìm ra trái tim của yêu vật thì đã hôn mê đi.

Mục đích của Cửu Long thanh y không phải là vật bình thường, may mắn là hai người bọn họ đều dùng che kín tất cả các sinh khí, nếu không để cho sát khí công nhập vào, chờ Lương Tân chạy đến thì đã mất mạng rồi.

Sự việc của Lương Tân bên này thì phức tạp hơn nhiều, cười cười nói nói rốt cuộc cũng đem toàn bộ quá trình trải qua kể lại rõ ràng.

Hai vị thanh y đều là những kẻ lão luyện nhiều kinh nghiệm mà nghe xong cũng phải trợn mắt há mồm, lấy thân thể làm vật dẫn nối liền ngọc bích và thạch mạch, cái biện pháp này đơn giản đến cực điểm đồng thời cũng vượt ngoài suy nghĩ bình thường đến cực điểm. Truyện "Bàn Sơn "

Nói trắng ra, loại sự việc này cho dù là kẻ ngu si đều có thể nghĩ đến, mà những kẻ lão luyện giang hồ cho dù nghĩ cả đời cũng ngộ không ra, giống như cách nhau một đường tơ mỏng, chỉ nhìn xem vào thời điểm đó thần may mắn có mỉm cười với người hay không mà thôi.

Mà hai cỗ tà vật này dường như là oan gia kiếp trước, một khi tiếp xúc với nhau lập tức ác đấu không chết không thôi, lại còn phải xuất ra một phần lực lượng bảo hộ 'chiến trường' để phòng ngừa khả năng đánh không đến kết quả người sống ta chết, song hết lần này đến lần khác thế lực hai bên ngang nhau ngọc thạch đều vỡ.

Những điều này rốt cuộc là đã được định sẵn từ trước đó hay chỉ là sự trùng hợp đến trí cực, hiện tại ai cũng không thể nói rõ trừ khi có thể làm rõ ràng lai lịch của ngọc bích và thạch mạch là từ đâu tới.

Khúc Thanh Thạch cẩn thận đánh giá Lương Tân từ trên xuống dưới, xem ra so với trước đó không chút khác biệt, qua một hồi lâu mới nhú mày:

- Hiện tại người . . . Có cảm giác đặc thù nào hay không?

Lương Tân giơ chân nhắc tay, thậm chí còn đi hai đường Thái Tổ Trường Quyền, cảm thấy không có điều gì là không thích hợp cả.

Khúc Thanh Thạch lắc đầu không nói, đầu lông mày tràn ngập nghi hoặc, lại đánh mắt sang nhìn Liễu Diệc.

Liễu Diệc lại càng hoảng sợ, vội vàng lắc đầu:

- Chuyện này . . . Không tốt đi? Vạn nhất nó . . . Thuộc hạ có thể mất mạng.

Khuôn mặt Khúc Thanh Thạch đanh lại:

- Người không đi chẳng lẽ muốn để ta đem mấy khớp xương già mọm này đi thử?

Lương Tân nghe xong đầu óc mờ mịt không hiểu ra làm sao cả, chớp chớp mắt hỏi:

- Các người đang nói cái gì vậy?

Vừa mới dứt lời, Liễu Diệc bất ngờ phi thân lại, tóm lấy bả vai Lương Tân, một cú túm ngang hông đem nó ném cái rầm trên mặt đất, tiếp đó rất lưu loát phui phui tay:

- Đại nhân, đã thử xong, vẫn như vậy!

Lương Tân tức nổ đom đóm mắt từ mặt đất nhảy dựng lên:

- Người làm gì!

Cùng nhau trải qua đại kiếp nạn, trong lòng Lương Tân đối với hai người Khúc, Liễu trở nên thân mật hơn, không có tôn ti trên dưới, không có địa vị cao thấp, giống như đám trẻ con ở khu dân cư Tội hộ một dạng, loại cảm giác này khiến cho Lương Tân sung sướng vô cùng.

Biểu tình của Khúc Thanh Thạch rất buồn bực, lẩm bẩm tự nói:

- Không phải vậy chứ!

Những việc Lương Tân đã trải qua, vô luận từ võ giả, tu chân, thậm chí tà ma ngoại đạo, từ các góc độ đó mà nhìn thì chắc hẳn phải là một vận may cực lớn, thân thể sẽ trở nên vô cùng kiên cường dẻo dai, lực lượng cũng bởi vậy mà tràn đầy . . .

Nhưng Lương Tân hiện tại vẫn còn là một tên thiếu niên phạm nhân hơn nữa còn không mặc quần áo.

Liễu Diệc đương nhiên minh bạch ý đồ của Khúc Thanh Thạch, lắc đầu cười nói:

- Nó có thể sống sót đó là nhờ Lương đại nhân ở trên trời phù hộ, những chuyện khác đợi sau khi rời khỏi đây rồi hãy nói.

Lúc này, vang lên một trận cô rồ kỳ quái truyền vào tai cả ba người, Lương Tân ngẩn người, thanh âm này chính là từ bụng nó phát ra . . .

Liễu Diệc ha ha cười lớn:

- Tiểu tử này rất đói đây!

Khúc Thanh Thạch cũng không khỏi mỉm cười, chống Dương Thọ tà cung đứng dậy:

- Đi thôi, ngọc bích đã vỡ, có đường ra rồi!

Nói xong, cất bước đầu tiên đi đến vị trí trước kia là ngọc bích.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Được Ăn Thịt Là Hạnh Phúc. (1-2-3)

Đến lúc này Lương Tân mới nhìn thấy, sau khi ngọc bích bị hủy phía sau nó bắt ngờ hiện ra một đường hầm quanh co khúc khuỷu, tuy rằng không rộng rãi nhưng cũng vừa đủ dung nạp bọn họ đi qua.

Đám người Lương Tân trước đó đào móc hung sát thạch mạch, một đường đào sâu xuống đến sơn căn, mà thông đạo trước mắt này lại cong cong hướng lên trên, không khí cũng có thể coi như mát mẻ, xem ra đường hầm này thật sự đi thông lên mặt đất.

Đại nạn không chết, đào sinh lại có hi vọng, Lương Tân cảm thấy khắp toàn thân tràn đầy sức lực, vội vàng theo sau Khúc Thanh Thạch đi vào đường hầm phía sau ngọc bích, trên miệng còn không ngừng truy hỏi Liễu Diệc:

- Mới vừa rồi tại sao ngươi lại quật ngã ta?

Đường hầm không tính là rộng rãi, nhưng cũng vừa đủ cho ba người nói đuôi nhau đi qua, Liễu Diệc thực sự không chịu nổi việc Lương Tân cứ dây dưa vắn vỏi mãi, bèn chạy lên đầu đi trước mở đường.

Trên vách đá của đường hầm, vết đao tước rừ đục giằng giằng khắp nơi, ngay cả Lương Tân cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, đường hầm này là được con người dùng lực lượng to lớn từng chút từng chút một mở ra.

Một đường đi tới không biết đã trải qua bao lâu, Lương Tân mỗi bước bước tới đều nặng trĩu, ngay cả Liễu Diệc đi đầu dẫn đường trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi hột, rất cuộc, nhìn thấy ánh sáng mờ mờ ở phía xa xa.

Ba người bỗng nhiên cực độ vui sướng, diu dặt lẫn nhau, không hẹn mà cùng rảo bước nhanh hơn chạy về phía đầu ra của đường hầm. Cách cửa hầm càng gần ánh sáng lại càng rõ ràng, nhưng thứ ánh sáng này không rực rỡ, mà rất mờ mịt lung, tiếp đó Lương Tân giật mình tỉnh ngộ, bây giờ bên ngoài chắc hẳn là trời tối, truyền vào cửa hầm đích thị là ánh sáng của mặt trăng.

Đúng vào lúc bọn họ hít thở dồn dập, khuôn mặt tràn ngập hi vọng chạy đến đầu ra của đường hầm, vẫn chạy trước tiên Liễu Diệc đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô:

- Bên ngoài có người kết trận!

Bên ngoài đường hầm có vài bóng người đang đứng đó, nhìn như tán loạn nhưng kỳ thực là đan xen vào nhau theo trật tự nhất định, hiển nhiên là đứng

theo một loại trận thế, đang đợi người từ bên trong đi ra. Tỉ mỉ đếm, bên ngoài cửa hầm tổng cộng có chín người.

Đường hầm nhỏ hẹp, lại dốc đứng hướng lên trên, lúc này đột nhiên ngộ địch, trong lòng ba người đều kêu khổ không thôi, tình thế hiện tại đối với ba người bọn họ bất lợi đến cực điểm, đừng nói đến động thủ chỉ cần đối phương ném vài khối đá bọn họ cũng không chịu nổi. Truyện "Bàn Sơn "

Liễu Diệc cúi thấp thân thể, trở tay dấu đao, toàn thân sức lực chuẩn bị tùy thời tấn công.

Khúc Thanh Thạch thì ngằm kéo Dương Thọ tả cung, bàn tay mặc dù già nua nhăn nheo nhưng vẫn như trước vững như bàn thạch, vững vàng kéo căng dây cung, chuẩn bị mở miệng quát lớn, nhưng sau khi nhìn thấy rõ đám người bên ngoài thì cực kỳ ngoài ý muốn a lên một tiếng, trường cung trong tay cũng theo đó bất giác hạ thấp xuống.

Nurong theo ánh trăng mờ mờ, Lương Tân từ sau lưng hai vị đồng bạn nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bên ngoài cửa hầm chín người, vóc người đều có chút thấp bé, thân thể hơi cồng, nhìn bộ dạng này chắc hẳn đều là lão giả. Lại nhìn y phục trên người bọn họ, trang phục vô cùng quen mắt.

Trên người mặc Mặc Ngư bào, tay đeo Đinh Phong thuẫn, hông gắt Tú Xuân đao, đầu đội mũ Diễm Dương rất rộng kéo xuống cực thấp, nhìn không rõ khuôn mặt. Hai tay bọn họ đều lồng trong ống tay áo.

Chín vị lão giả lưng còng mai phục ở trước cửa động này không ngờ đều là bạn đồng liêu với Khúc Thanh Thạch, tình bình thanh y vệ dưới sự quản lý của Đại Hồng Cừu Long ty.

Lương Tân lại đem ánh mắt rời ra phía xa, bên ngoài cửa hang là một mảnh đất trống không một ngọn cỏ, chu vi chừng mấy trăm trượng.

Liễu Diệc cũng đã nhìn ra trang phục của đối phương, thoáng sùng sốt sau đó lập tức nói rõ thân phận của bản thân:

-

Cừu Long ty Nhân tự viện Phi Ngự thống lĩnh Liễu Diệc ở đây, các vị huynh đệ bên ngoài dùng lệnh bài tới nói chuyện!

Nói xong, đưa tay giật tám lệnh bài bằng đồng to như nắm tay trẻ con từ trên cổ xuống, hướng ra phía bên ngoài đưa qua đưa lại.

Nhưng thanh y bên ngoài một lời cũng không nói, gắt gao giữ vững trận thế, ngay cả tư thế cũng không thay đổi mấy.

Liễu Diệc hít sâu một hơi, tiếp tục hô lớn:

- Đại nhân nhà ta Khúc thiên hộ cũng ở đây, còn không mau mau chứng minh thân phận!

Đối phương vẫn như cũ im lặng không nói, Liễu Diệc quay đầu lại nhìn Khúc Thanh Thạch, đợi người sau gật đầu đột nhiên thay đổi giọng điệu, quay ra bên ngoài cười a a nói:

- Trong cảnh tất lửa tối đèn thế này, chư vị bên ngoài chắc hẳn là không thấy rõ lệnh bài của huynh đệ đi, cái này dễ làm thôi!

Nói xong vung tay đem lệnh bài của mình ném ra ngoài.

Đột nhiên một vòng ánh sáng vàng rực từ bên cạnh Lương Tân nổ tung, trong chớp mắt cướp đi thị lực của tất cả mọi người, Liễu Diệc tức thì hét lớn một tiếng, tay nắm Tú Xuân đao nhanh như báo đánh về phía chín vị lão giả đang đứng ngăn cản ở trước cửa động.

Sau lưng Khúc Thanh Thạch là hậu nhân Lương gia, người mà các đời trong gia tộc tổn hao rất nhiều tâm lực phải cứu giúp và bảo vệ, lại nhìn thấy đối phương ngăn chặn cửa ra địch ý biểu lộ rõ ràng, trong lòng nổi lên sát cơ, ra hiệu cho Liễu Diệc động thủ, đồng thời kéo lên tả cung, lấy ánh sáng rực rỡ cướp đi thị lực của đối phương, yểm hộ cho Liễu Diệc đánh lên.

Chín đao liên hoàn của Liễu Diệc nhanh tựa sét đánh, bất quá chỉ trong nháy mắt, chín thanh y lão giả đều bị hấn chém bay, lúc này Liễu Diệc mới kinh ngạc hô lên:

- Bọn họ đều là người chết . . . Không biết đã chết được bao nhiêu năm rồi!

Chín vị thanh y lão giả trúng đao nhưng lại không kêu một tiếng, không chảy máu, mà vang lên một trận rắc rắc nhẹ, tất cả ngã xuống, nằm rải rác trên mặt đất.

Thi thể bọn họ nằm rải rác trên mặt đất, căn bản không có máu thịt, tất cả đều là một đám xương khô màu xám trắng. . .

Lối ra của đường hầm là một nơi đầy cóc, chu vi khoảng vài trăm trượng không một ngọn cỏ. Xung quanh được bao bọc bởi quần sơn, cũng không biết là có lối thông ra bên ngoài hay không.

Chín vị lão giả lưng còng kết trận vây kín cửa ra, đứng đó cho đến chết, sớm đã hóa thành bộ xương khô, không biết đã chết được bao lâu rồi.

Ba kẻ cuối cùng tìm được đường sống, còn chưa kịp vui mừng đã bị tình cảnh khác thường trước mắt làm cho hoảng sợ ngây người.

Lương Tân hít vào một luồng khí lạnh, so với đám cây khô đang nằm đầy trên đất thì khiến nó cảm thấy càng kinh ngạc hơn đó là chất liệu may mặc của

Cửu Long thanh y.

Máu thịt của chín người này đã sớm thối rữa hầu như không còn, đều biến thành những bộ xương khô nhưng trải qua bao nhiêu năm tháng mưa vắn gió vũ quần áo của bọn họ đều không hề bị hư hại gì.

Khúc Thanh Thạch đánh giá đám thi thể ở bên cạnh, hàng lông mày trắng xám xen kẽ nhấn lại thành một đoàn, chậm rãi nói: Truyện "Bản Sơn "

- Ta cũng không biết Cửu Long ty chúng ta còn có chín vị tiên bối chết ở đáy cốc của Khổ Nãi sơn này.

Liễu Diệc đứng ở bên cạnh, cẩn thận đánh giá hoàn cảnh trong sơn cốc, mở miệng hỏi đáp:

- Chuyện này chắc hẳn là không có lưu trong hồ sơ, đã bị cố ý che giấu đi. Nếu không chín vị thanh vệ mất tích cùng lúc, triều đình nhất định sẽ đi xuống truy xét.

Khúc Thanh Thạch có ý đào tạo Lương Tân, quay đầu lại nhìn nó:

- Người thấy thế nào?

Lương Tân vừa suy nghĩ vừa mở miệng nói:

- Rất nhiều năm trước đây, chín vị thanh y vệ ở nơi này cùng địch nhân chém giết, cuối cùng địch nhân trốn thoát vào động núi kia, chín vị thanh y hảo thủ thì kết trận che kín cửa động . . .

Nói đến đây, Lương Tân đột nhiên há hốc miệng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khúc Thanh Thạch biết nó đang nghĩ đến điều gì, mỉm cười gật đầu:

- Không sai, thực lực của chín vị thanh y này và địch nhân đều rất mạnh mẽ.

Phải biết rằng con đường hầm mà bọn Lương Tân chạy thoát ra là do sức người đào bới mà thành, tên địch nhân kia sau cùng còn có lực lượng đập vách núi mạnh mẽ mở ra một đường hầm sâu dài, song kẻ này tình nguyện đào phá núi chạy trốn cũng không dám cùng chín vị thanh y lão giả một lần nữa đối địch, từ đó có thể nhìn ra được thực lực của hai bên.

Từ hiện trường vừa nhìn đã thấy ngay, tình hình ác chiến lúc đó cũng không khó phán đoán, chỉ có điều sắc mặt của Khúc Thanh Thạch cũng không bởi vậy mà trở nên dễ coi hơn, Liễu Diệc thì thấp giọng lầm bầm:

- Cửu Long ty từ lúc nào còn có một đám cao thủ như thế này nhỉ?

Lương Tân ở một bên mãi lo suy đoán mà không chú ý đến biểu tình của bọn họ, tiếp tục thao thao bất tuyệt:

- Đường hầm chạy trốn của địch nhân cuối cùng dừng lại ở chỗ ngọc bích, hẳn . . . là bị ngọc bích ăn mất rồi? Hắc hắc, tiên nhân đào giếng hậu nhân uống nước, điều này tính ra còn phải thật cảm ơn các vị thanh y tiên bối này đã ép bức địch nhân trốn vào núi, giúp chúng ta đào ra một con đường sống! Truyện "Bản Sơn "

Nói xong, Lương Tân cúi người hành lễ đối với những thi thể trước mặt, trên miệng còn lầm bầm tụng niệm, đều là những câu chúc may mắn đầu năm mới !

Liễu Diệc cười a a, không chú ý đến Lương Tân nữa, bắt đầu kiểm tra đám thi thể trong sơn cốc, cúi người thuận tay nhặt lên một cái hộp sọ, đột nhiên kinh hô một tiếng! Khúc Thanh Thạch lập tức nhảy tới:

- Thế nào?

Trên mặt Liễu Diệc tràn ngập vẻ không thể tin tưởng, nâng hộp sọ trong tay lên, thanh âm có chút run rẩy:

- Cái này . . . Cái này không phải là người, là , là đầu khỉ!

Nương theo ánh trăng, cái hộp sọ trên tay Liễu Diệc so với người bình thường phải nhỏ dẹt hơn rất nhiều, xương trán dô cao, xương cằm gồ ra, xương hàm dưới to khỏe, hai chiếc răng nanh vừa nhọn vừa dài, ngay cả Lương Tân cũng có thể nhìn ra được, hộp sọ này là của vượn khỉ.

Khi bọn họ đi ra khỏi đường hầm là vào lúc nửa đêm, chín bộ xương khô này trên đầu đều đội mũ rộng, từ đầu đến cuối khuôn mặt bị che lấp, ba người bọn họ lại không quá chú ý đến tướng mạo của bọn chúng, mãi cho đến lúc này mới phát hiện ra, dưới chiếc mũ rộng hóa ra là một khóa xương sọ hầu tử.

Trong mắt Khúc Thanh Thạch đồng dạng cũng tràn ngập kinh hãi, không cùng Lương Tân nói mấy lời thừa thải, phát tay ra hiệu với Liễu Diệc, hai người lập tức bận rộn như coi chơi xuyên qua đám hài cốt, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra.

Lương Tân không chịu nhàn rỗi, đi theo sau hai vị thanh y cao thủ, lúc kinh ngạc khi hoảng sợ cũng rất bận rộn. . .

Sau một hồi bận rộn, chín bộ xương khô đứng chắn ở trước cửa hầm đều được kiểm tra qua, chín bộ hài cốt này khi còn sống căn bản không phải là lão già lưng còng gù, tất cả bọn chúng đều là vượn lớn.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không ai biết nên nói điều gì.

Chín con khi mặc thanh y chiến bào? Hơn nữa hầu tử đã sớm chết từ rất nhiều năm trước, thi thể hóa thành xương khô vẫn kết trận vây kín cửa hầm! Điều này quả thực là khó mà tưởng tượng nổi.

Liễu Diệc lại từ chín bộ xương cốt hầu tử lật lật kiểm kiểm, giọng cười:

- Hầu tử. . . Bọn chúng đều có lệnh bài, là Cửu Long thanh y hàng thật giá thật!

Trong lúc nói chuyện, tay cầm lên khối mệnh bài nương theo ánh trăng cẩn thận quan sát.

Một lát sau, Liễu Diệc lại ngẩng đầu lên đáng thương hề hề nhìn về phía Khúc Thanh Thạch, hiển nhiên là lại phát hiện ra một điều không thể tưởng tượng nổi:

- Đại nhân, trong Cửu Long ty chúng ta, ngoại trừ Thiên, Địa Nhân ra thì còn tự viện nào khác nữa không?

Khúc Thanh Thạch nhận lấy mệnh bài, vừa nhìn cũng ngây ngẩn cả người.

Lương Tân cũng chụm đầu vào xem, mệnh bài của hầu tử nhìn qua cũng cùng một dạng với của Liễu Diệc, đen bóng không biết được làm từ chất liệu gì, mặc dù không nặng nhưng cũng đủ cứng rắn. Mặt trước của mệnh bài chín đầu nộ long trông sống động như thật, vây quanh một chữ 'Hong', đây chính là tiêu ký của Cửu Long ty, mặt sau còn lại là hai chữ rất lớn 'Phá Sơn', bên dưới còn khắc một hàng chữ nhỏ rất rõ ràng:

Cửu Long ty hạt hạ Phá Sơn viện Thanh Y lực sĩ Thiên Viên.

Mệnh bài của chín đầu hầu tử này đều có dạng như vậy.

Lương Tân nhìn không được nhìn sang Khúc Thanh Thạch nói:

- Làm sao lại chui ra thêm một cái Phá sơn viện, do hầu tử đặc biệt quản lý?

Khúc Thanh Thạch thần sắc mê hoặc, chậm chậm lắc đầu:

- Từ trước tới giờ ta chưa bao giờ nghe nói đến cái Phá sơn viện này!

Tiếp đó, hắn đưa tay tỉ mỉ vuốt ve mệnh bài một lát, lại bổ sung thêm:

- Những lệnh bài này đều là hàng thật, tài liệu, phương pháp chạm khắc đều giả không được, ám ký cũng không sai.

Lương Tân khóc cười không được:

- Cửu Long ty Phá sơn viện, hầu tử lão già?

Liễu Diệc không tiếp tục kiểm tra nữa mà ngồi xổm xuống trước một bộ xương khô thanh y lăm lăm nói gì đó, giương như đang khấn vái điều gì đó. Lương Tân hiếu kỳ, đang muốn lên qua nghe xem hắn tụng niệm cái gì thì không ngờ Liễu Diệc chậm rãi giơ tay lên, 'rắc' một tiếng giòn tan, chặt đứt một căn xương sườn trên bộ xương khô, trước tiên đưa lên mũi cẩn thận ngửi, tiếp đó bỏ vào miệng cẩn thận nhai. . .

Thanh âm rạo rạo rạo khiến cho Lương Tân sờn cả tóc gáy.

Một lát sau Liễu Diệc lại phun vụn xương ra, quay đầu lại nhìn Khúc Thanh Thạch nói:

- Nghiệm xét không quá chuẩn, song đám hầu tử này chắc hẳn đều chết được hơn hai trăm năm rồi!

Nói xong, Liễu Diệc đứng thẳng người dậy, kể ra từng điểm từng điểm khả nghi một:

- Chín con hầu tử thanh y, đột nhiên nhiều ra một cái Phá sơn viện, chết đã được hơn hai trăm năm. . . Còn cái sơn cốc này nữa, không có lấy một ngọn cỏ!

Nói xong, hắn lắc đầu cười khò:

- Bọn họ ở đây làm gì? Thiên, Địa, Nhân tam viện trên từ thiên từ dưới xuống đến bách tính đều đã quản đến, Phá sơn viện sẽ làm cái gì đây?

Tiếp đó lại bổ sung thêm một câu:

- Có chuyện gì mà nhất định phải là hầu tử đi làm nhỉ?

Khúc Thanh Thạch thở dài một hơi, phân phó nói:

- Đợi trời sáng, triệt để tra xét sơn cốc!

Liễu Diệc còn chưa kịp đáp lại thì cái bụng của Lương Tân lại vang lên những tiếng cô rồ cô rồ kỳ quái.

Liễu Diệc ha ha cười lớn:

- Lương Tân, rốt cuộc trong bụng ngươi đang nuôi bao nhiêu con cóc?

Khúc Thanh Thạch cũng cười nói:

- Đợi trời sáng sẽ có đồ ăn, yên tâm chờ nóng vội!

Tiếp đó từ bên hông lấy ra ngọn linh đăng 'U Minh Bất Kiến', cầm ở trên tay vuốt ve, trên mặt lộ vẻ luyến tiếc.

Ngọn linh đăng này đã bị hư hại trong cuộc ác chiến giữa ngọc bích và thạch mạch, cái đầu của hình nộm đã bị vỡ mất một nửa, đã mất đi tác dụng. Sau khi tỉnh lại Khúc Thanh Thạch đã tìm lại nó và mang theo bên người.

Lương Tân nghe nói khi trời sáng sẽ có cái ăn thì yên tâm rất nhiều, đối đối với nó rất thống khổ, nằm xuống cũng sẽ ngủ không được, đứng dậy đi đến bên cạnh Liễu Diệc ngồi xuống:

- Liễu gia, mới vừa rồi ở trong khu hầm ngài quật ngã tôi . . .

Liễu Diệc hoảng sợ, con mắt nhỏ tròn tròn trừng trừng nhìn nó:

- Ngươi lại nhắc đến nó, không thể cho nó qua đi được sao.

Lương Tân vội vàng lắc đầu, hi hi cười nói:

- Không phải hỏi ngài vì sao quăng ngã tôi, đúng rồi, rốt cuộc vì sao lại quăng ngã tôi . . .

Lập tức nhìn thấy Liễu Diệc thần sắc bất thiện vội vàng kéo lại trọng tâm của chủ đề, hoa chân múa tay minh họa:

- Ngài vừa mới bắt lấy bả vai của tôi, rốt cuộc là quăng như thế nào mà lập tức đem tôi đánh ngã?

Liễu Diệc lúc này mới minh bạch lần này là Lương Tân tới học bản lĩnh, cũng cười đáp:

- Đó là kỹ thuật đấu vật, nghe đâu có người nói kỹ thuật này có nguồn gốc từ đại thảo nguyên phía bắc.

Khúc Thanh Thạch tìm được con đường sống từ trong tuyệt cảnh, mặc dù trước mắt có rất nhiều chuyện làm cho hắn nghi hoặc không thôi, song tâm tình vẫn còn rất tốt, ở bên cạnh cười nói:

- Trong Nhân tự viện, luận về đấu vật thì Liễu Diệc vững vàng ngồi trên ghế đầu.

Liễu Diệc xấu hổ mỉm cười:

- Ta bói vì thân thể béo tốt cho nên luyện tập kỹ thuật đấu vật chiếm ưu thế.

Nói xong đưa tay vỗ vỗ bả vai Lương Tân:

- Muốn học?

Lương Tân vui mừng gật đầu, một người béo một đứa trẻ dưới ánh trăng cứ như vậy hi ha luyện tập kỹ thuật vật lộn của dân gian, khiến cho vùng sơn cốc hoang vắng của Khổ Nãi son thêm vài phần náo nhiệt . . .

Lương Tân là một đứa con trai, trời sinh thích loại đánh nhau vật lộn này, những trò chơi âm mưu tính toán nó không được xem là có thiên phú dị bẩm song cũng có chút cơ trí lanh lợi, thêm vào đó là nền tảng kỹ thuật của bốn năm luyện trường quyền bời vậy mà tiếp thu rất nhanh.

Thời gian thấm thoát trôi đi, trời bắt đầu sáng, Khổ Nãi son dần dần trở nên sống động, trên đỉnh đầu mơ hồ truyền đến tiếng chim hót líu lo, đám chim rừng đậu lại nghỉ đêm toàn bộ đã tỉnh lại, vỗ cánh bay lượn.

Khúc Thanh Thạch ngẩng đầu hí mắt nhìn, sau một hồi tìm kiếm đột nhiên duỗi tay búng ra một viên đá nhỏ, viên đá bắn đi cực nhanh kèm theo tiếng xé gió bén nhọn, vô cùng chính xác bắn rơi một con chim không rõ tên. Liễu Diệc lớn tiếng khen hay, Khúc Thanh Thạch khẽ mỉm cười:

- Tập bắn từ nhỏ, chút ít chính xác ấy hẳn là phải có!

Lương Tân reo hò chạy đi nhặt lấy chú chim lớn vừa bị bắn rụng, trong lòng tràn ngập vui sướng cười nói:

- Nghĩ không ra còn được ăn thịt!

Liễu Diệc a a cười nói:

- Mấy ngày tới đây chịu khó một chút, đợi sau khi ra khỏi núi ta mang người đi ăn những món ngon chân chính.

Lương Tân lắc đầu:

- Không sao hết, có thịt mà ăn là hạnh phúc rồi!

Kiểu cười của Liễu Diệc không thể xem là hiền lành được, thần thần bí bí sát lại gần nó hỏi:

- Thịt tươi cũng được tính chứ?

Lương Tân sững sốt, một lát sau mới hoảng sợ phát hiện ra, có thịt không sai nhưng đây cốc chỉ có đất đá, thi thể, bọn họ căn bản là không có vật giữ lửa. . .

Liễu Diệc ha ha cười lớn, đón lấy con chim lớn, tay chân lanh lẹ đem máu tươi dẫn vào cái bịch nước đã hết sạch, tiếp đó nhỏ lông, mổ bụng. . . Rất nhanh đầu chim lớn đã bị hấn kéo thành từng khúc từng khúc thịt mềm mềm đỏ tươi, trước tiên đưa hết tất cả số thịt đó đến trước mặt Khúc Thanh Thạch.

Khúc Thanh Thạch nhặt lên một khối thịt mềm, bỏ vào miệng nhai rất kỹ, ăn vô cùng chậm rãi, qua một lúc mới nuốt vào ba bốn mảnh thịt, lại nâng bình nước lên nhấp một ngụm máu tươi, lúc này mới đẩy đồ ăn ra, vận người đứng dậy.

Liễu Diệc thấp giọng nói với Lương Tân:

- Thân ở trong tuyệt địa ăn một chút thịt sống cũng không có gì, đại nhân ăn chậm là bởi vì nhai thật kỹ vị của thịt sống sẽ dần dần biến thành vị ngọt, chỉ có điều nếu người chịu không nổi thì tốt nhất là nên nuốt luôn, giống như ta này.

Nói xong tên mập xấu xa túm lấy một khối thịt sống ném vào miệng, nín thở nhai đại vài cái rồi nuốt nuốt cổ nuốt xuống. . .

Lương Tân mặt mày ử dột, mặc dù đang rất đói bụng nhưng đối với thịt sống một chút thêm ăn cũng không có. Song vì sống sót vẫn nhón lấy một khối bỏ vào miệng, vừa nhai một cái ngay lập tức một cổ tanh nồng đậm đặc xông thẳng lên cổ họng, Lương Tân vội vàng dùng biện pháp của Liễu Diệc, liều mạng đem cả cục thịt nuốt xuống, sau đi ăn thêm bốn năm khối, lòng ham ăn cũng bắt đầu có lại mới đứng dậy chạy qua một bên không dám ăn tiếp nữa.

Nhưng sau khi ăn thịt sống xong được một lát, Lương Tân liền cảm thấy tim đập như sấm, trong đầu không hiểu từ đâu nổi lên từng trận ầm ầm hỗn loạn, ngũ tạng lục phủ đều khó chịu nói không nên lời, giống như có ngàn vạn cây kim băng đâm vào, lại giống như bị liệt hỏa thiêu đốt, nhin không được rên lên một tiếng.

Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc đều giật mình kinh ngạc, nhìn bộ dạng của Lương Tân thì có vẻ như bị trúng độc, nhưng hai người bọn họ đều không bị gì cả.

Liễu Diệc vội vàng đỡ lấy Lương Tân, đổ vào miệng nó một chút nước, Lương Tân lúc này mới từ từ hồi phục lại như bình thường, sắc mặt trắng bệch cũng dần dần khôi phục lại hồng nhuận.

Khúc Thanh Thạch nhíu mày:

- Đứa trẻ này không ăn được thịt sống?

Tiếp đó mang theo nụ cười bắt đĩ:

- Thật yếu ớt, Liễu Diệc, làm việc đi, làm nhanh tranh thủ thời gian ra khỏi núi!

Liễu Diệc đáp ứng một tiếng, lập tức trở nên bận rộn, Khúc Thanh Thạch cũng không tiếp tục ra vẻ ta đây nữa, mỗi một cỗ thi thể hầu tử đều được tìm kiếm kỹ càng, vật phẩm tùy thân đều bị lấy ra. . .

Liễu Diệc giống như một con thỏ béo mập nhảy tới nhảy lui trong đám thi thể rậm rạp, Khúc Thanh Thạch thì tựa như lữ giả từng đi qua đi lại trên khoảnh sân vắng. Mỗi một cỗ thi thể hầu tử đều bị bọn họ lật đi lật lại kiểm tra một hồi lâu. . .

Lúc này Lương Tân cũng đã khôi phục lại như bình thường, con khó chịu đáng sợ kia đã biến mất hơn nửa bụng cũng không còn đói nữa, hứng trí bùng bùng chạy tới chạy lui giúp đỡ việc kiểm tra đồng xương khô hầu tử.

Bận rộn suốt một lúc lâu, Liễu Diệc gạt đi mồ hôi hột trên trán, nói:

- Chín cỗ thi thể hầu tử đứng trước cửa động kia, không trúng độc không ngoại thương, sau khi chết thi thể không đỏ xuống, vững vàng bảo vệ trận thế, xem ra . . . Chắc chắn bọn chúng bởi vì suy kiệt sức lực mà chết.

Khúc Thanh Thạch khẽ gật đầu, truy hỏi một câu:

- Trong đám vật mang theo người của bọn chúng, có tìm thấy Thanh Y Cẩm Tú hay không?

Liễu Diệc lắc đầu, trên mặt còn mang vẻ nghi hoặc nồng đậm:

- Tôi đã kiểm tra cẩn thận, không có!

Sau đó thấp giọng giải thích cho Lương Tân, kẻ đang đứng ngây ngốc bên cạnh, Cẩm Tú là cái gì.

Truyền đạt mệnh lệnh trong nội bộ Cửu Long thanh y, cấp trên sẽ đem nhiệm vụ viết lên trên một tấm lụa vuông đặc chế, cấp dưới mang theo tấm lụa lệnh trạng, án chiếu theo cấp bậc của nhiệm vụ mà có thể điều động số lượng thanh y tương ứng.

Trong tình huống khẩn cấp, Cẩm Tú thậm chí còn có thể điều động quan binh của các châu phủ sở tại. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, kẻ chấp hành sẽ đưa tấm lụa giao lại cho cấp trên phục lệnh.

Tấm lụa lệnh trạng này được gọi là 'Thanh Y Cẩm Tú'. Tất cả thanh y ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, thủ lĩnh đều phải mang theo một phần.

Lương Tân lúc này đã hiểu được cái gì gọi là 'Thanh Y Cẩm Tú', gật gật đầu thỏa lòng mãn ý. Chín đầu Bàn Sơn viện hầu tử thanh y này chết đã rất lâu, đồ vật mang theo cực kỳ ít, chỉ có vũ khí đao kiếm, thuốc bột chữa thương, lệnh bài và bình nước sớm đã cạn khô, thậm chí ngay cả lương khô cũng không mang theo.

Liễu Diệc thở dài một hơi, chỉ vào chín đầu hầu tử lắc đầu cười khổ:

- Đám khi vượn này . . . Khẳng định không phải là loại súc sinh bình thường, sợ rằng bọn chúng đều là yêu quái đã thành tinh!

Trên thi thể không có quá nhiều đầu mối, Khúc Thanh Thạch, Liễu Diệc thương lượng vài câu, bọn họ suy đoán tình huống cơ hồ giống với phán đoán trước đó của Lương Tân. Chín đầu hầu tử thanh y của Bàn Sơn viện cùng địch nhân chém giết ở nơi này, sau trận khổ chiến địch nhân đào núi bỏ chạy, còn đám hầu tử thì kết trận phong bế cửa động.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bàn Sơn Thanh Y

Tên địch nhân của bọn chúng một đường đào tới cuối cùng đào đến chỗ ngọc bích thì người biến mất không thấy, ngay cả thi thể cũng không lưu lại, không nghi ngờ gì chắc chắn là đã bị ngọc bích tà vật kia nuốt sống, con đường hầm lưu lại vừa khéo trở thành con đường sống sót cho ba người Lương Tân. Truyện "Bàn Sơn "

Còn như hầu tử vì sao không tiếp tục truy đuổi, mà chỉ ngăn chặn trước cửa động. Địch nhân bỏ chạy vì sao phải đào đường hầm mà không leo núi cướp đường khác. Những nghi điểm này tạm thời không có biện pháp giải thích, Khúc Thanh Thạch cũng sẽ không đoán mò, Lương Tân thì ngược lại hứng trí bưng bưng suy đoán một hồi, song cũng chẳng đoán được điều gì. Truyện "Bàn Sơn "

Đến giữa trưa ba người lại phát hiện ra một chỗ khả nghi nữa, ở trung ương của đáy cốc, trên mặt đất có một cái động nhỏ to như cái bát tô, thành động tròn bóng giống như là được dùng dụng cụ đánh bóng nên, mặt đất xung quanh đó còn vương vãi một ít chất cháy nổ, hiển nhiên người tạo ra cái động này đã sử dụng đến loại kỹ thuật phá nổ cao thâm.

Cái động nhỏ này sâu nhìn không thấy đáy, Liễu Diệc dựa vào các công cụ hiện đang có trên tay căn bản là dò không ra cái động này sâu bao nhiêu, càng không biết nó thông đến nơi nào.

Lúc này đã là buổi hoàng hôn, Lương Tân đói đến mức bụng dính sát cả vào lưng, nhưng mặc kệ thế nào đi nữa cũng không dám ăn thịt sống thêm một lần nữa, khó khăn lắm mới kiên trì được đến lúc kiểm tra xong, ánh mắt rung rung đáng thương nhìn hai vị thanh y đại nhân.

Khúc Thanh Thạch phui phui đất bụi trên tay, lại tóm lấy một khối thịt sống, chậm rãi nhai, nuốt vào, lúc này mới phân phó, nói:

- Liễu Diệc, dò đường đi, trước tiên rời khỏi nơi này, đi tìm ty sở của địa phương này.

Lương Tân thần sắc lo lắng:

- Hạng Thiềm man xuất hiện quỷ dị hơn nữa thể lớn, sợ rằng ty sở chúng ta thiết kế ở dưới khu hầm đã bị phá hủy rồi . . .

Nhưng Khúc Thanh Thạch lắc lắc đầu:

- Không phải là tìm ty sở của chúng ta mà là của bọn chúng!

Nói xong, đưa tay chỉ vào đám thi thể trên mặt đất.

Lương Tân sùng sốt, lập tức phản ứng trở lại, đám hầu tử thanh y này chỉ mang theo vũ khí, linh dược theo bên người, ngay cả hoa quả trái cây cũng không mang theo, từ đó mà suy đoán ra ở gần đây sẽ có một c ử điểm của Cửu Long ty.

Đúng lúc này Liễu Diệc cười hi hi đưa tới một kiện thanh y trường bào còn hoàn hảo, đương nhiên là được lột ra từ trên người hầu tử:

- Đám thiên viên lực sĩ này vóc người thấp bé, đại nhân và ta đều mặc không được, nhưng lại vừa vặn với người!

Lương Tân cảm thấy toàn thân sồn gai ốc, vội vàng rút rút xua tay.

Liễu Diệc cứ đem y phục nhét vào lòng ngực Lương Tân, không khỏi phân trần:

- Cả người trần truồng đi lại còn ra cái thể thống gì nữa, nhà người đừng đánh mất đi phong phạm của Lương đại nhân!

Ngừng lại một lát, lại mở miệng trêu chọc, nói:

- Lương gia, hiện tại ngài đã không còn là người bình thường nữa rồi, lão gia ngài đã nhìn thấy quý, sờ qua hung thần, trần truồng ăn thịt chim sống, cũng chỉ thiếu mỗi việc mặc quần áo của người chết . . . vượn chết nữa thôi!

Khúc Thanh Thạch hồ hững chen vào:

- Trong núi lạnh lẽo, người lại chẳng có bản lĩnh gì hộ thân, mặc vào đi!

Lương Tân cắn răng, bắt đầu mặc vào y phục. . . Thiên viên lực sĩ so với hầu tử bình thường, thể hình muốn lớn hơn rất nhiều, song so với người trưởng thành thì còn thấp bé hơn không ít, đưa y phục của bọn chúng cho Lương Tân mặc chính là thích hợp nhất.

Phải mặc nguyên cả bộ, cột đai lưng đi giày, đeo dao dắt thuận, sau khi mặc áo nón chỉnh tề Liễu Diệc giúp nó buộc gọn mái tóc dài, lại dùng vải bố nhúng nước lau mặt cho nó. Khúc Thanh Thạch lùi lại vài bước đánh giá nó, a a cười nói:

- Không ngờ, trường bào của thanh y chúng ta mặc vào lại uy phong đến vậy!

Lương Tân tướng mạo bình thường, mặt đen mắt không lớn, ngũ quan không có điểm nào tốt cả, so với thiếu niên sơn thôn phổ thông không có nhiều khác biệt. Bất quá vài năm luyện công ăn thịt, không chỉ thân thể được bồi dưỡng khá tốt mà thần sắc cũng có chút khí thế của người tập võ, ánh mắt cũng có thể xem như trong sáng, hiện tại áo bào đen giày rằn trái đao phải thuận, quả thực nhìn vào có vài phần sát khí.

Liễu Diệc ở bên cạnh cũng gật đầu:

- Không sai. . .Người đừng cười ngây ngô, nhếch mép là xong.

Lương Tân muốn sự mặt, nhưng làm thế nào cũng không được. . .

Thừa dịp sắc trời còn sáng, ba người không tiếp tục dây dưa nữa, bắt đầu tìm kiếm lối ra khỏi sơn cốc.

Sơn cốc không tính là quá lớn, nhưng bốn phía đều là vách núi dựng đứng, đá núi lởm chởm nhọn hoắt, như răng chó mọc so le sợ rằng ngay cả con khi khéo léo nhất cũng không thể nào trèo lên được.

Xung quanh sơn cốc, trong rừng rất nhiều tảng đá hình thù dữ tợn nằm lộn xộn, cản trở tầm nhìn của bọn họ.

Lương Tân trong lòng nóng nảy, nó nóng nảy là bởi vì đói bụng khó chịu, nó hi vọng ra ngoài có thể tìm được củi nhóm lửa nướng thịt ăn; Trái lại không sợ không có đường ra, trong cốc hơn trăm cổ thi thể, những người này không thể từ trên vách núi nhảy xuống được, kiểu gì cũng có thể tìm được một con đường ra.

Khúc Thanh Thạch mang theo Lương Tân, đào một cái hố lớn ở giữa hoang cốc, an táng chín cỗ thi thể của thanh y hầu tử ở đó.

Thanh y vệ vốn có bản lĩnh phân biệt hướng, kỹ thuật tìm đường, Liễu Diệc bởi vì kinh công trắc tuyệt cho nên bình thường chuyên phụ trách do thám, truy tung, càn là cao thủ trong cao thủ.

Liễu Diệc men theo vách núi khi trèo khi nhảy chẳng mấy chốc bị núi đá to lớn che lấp thân ảnh, mãi cho đến khi trời tối đen mới trở lại phục lệnh, phía sau núi đá hắt trước sau tìm được hai con đường.

Tìm được đường ra đương nhiên là vui mừng, chỉ có điều trong lòng đám người Lương Tân càng thêm nghi hoặc, bọn họ không thể nào hiểu nổi vì sao tên 'địch nhân' kia thà rằng phí lực đào hầm cũng không chịu cướp đường mà chạy.

Trong hai con đường, một cái tương đối bằng phẳng, xem ra giống như lòng sông do nước lũ chảy qua mà thành, hơn nữa sơn cốc này trước đây rất lâu chắc hẳn có một cái hồ nhỏ trong lòng núi. Chỉ có điều xung quanh thân núi dường như đã từng sụp lún, con sông cũ đổi hướng không chảy vào lòng núi bởi vậy mà hồ nhỏ trong núi trở nên khô kiệt.

Con đường còn lại, thẳng thắn mà nói không thể gọi là đường, chỉ có thể xem như là khe núi do con địa chấn lưu lại, gập ghềnh khó đi không cần phải nói.

- Song trên con đường nhỏ...

Liễu Diệc đang bẩm báo với Khúc Thanh Thạch :

- Ở ngay lối vào, có một ít đá nhỏ vỡ vụn không theo lẽ thường, thoát nhìn giống như là đám thanh y hầu tử khi chạy đến tâm tình khẩn trương, toàn thân quán lực đập vào mà tạo thành. Thuộc hạ cho rằng con đường nhỏ là đường hành quân của các vị tiền bối, men theo đường đó tìm kiếm chắc chắn có thể tìm ra ty sở của bọn họ.

Liễu Diệc tinh thông phương pháp dò đường hành quân, cho dù đã cách nhau mấy trăm năm thời gian nhưng vẫn phát hiện ra chỗ khả nghi trên con đường nhỏ!

Khúc Thanh Thạch phát tay:

- Vậy đi theo con đường nhỏ!

Ba người đơn giản thu thập một chút, Khúc Thanh Thạch thu thập đám lệnh bài của hầu tử vào lòng sau đó bắt đầu lên đường.

Liễu Diệc đi đầu dẫn đường, Khúc, Lương hai người theo sau hắn, đường nhỏ nguy hiểm khó đi không cần phải nói, song có hai thanh y cao thủ chiếu cố Lương Tân cũng có thể xem như miễn cưỡng theo kịp. Sau khi đi được một đoạn đường, Khúc Thanh Thạch đột nhiên mở miệng nói với Liễu Diệc:

- Tiểu Liễu, đám thanh y hầu tử này không có trong hồ sơ, hiện giờ trong Cửu Long ty căn bản không một ai hay biết bọn chúng đã từng xuất hiện, dù thấy lai lịch của bọn chúng thuộc loại đại sự cơ mật. Hiện tại chúng ta tiếp tục truy tra đã phạm vào điều cấm kỵ, nói không chừng tùy thời đều sẽ gặp phải họa sát thân! Ngươi suy nghĩ kỹ đi.

Liễu Diệc thân hình không ngừng lại, vừa dò đường vừa cười trả lời:

- Mạng này của tôi sớm đã là của ngài, không cần nhiều lời, trong lòng tôi hiểu rõ.

Khúc Thanh Thạch cười, vẻ mặt cũng không thấy có gì cảm động, hờ hững nói:

- Đợi tìm được ty sở, ngươi ta kết bái huynh đệ.

Liễu Diệc đầu tiên là vui sướng, sau đó thần sắc đột nhiên trở nên kỳ lạ ha ha cười lớn:

- Đây là ngươi nói đấy nhé!

Lương Tân ở bên cạnh giương mắt lên nhìn hai người bọn họ, trong lòng hâm mộ không thôi, cân nhắc xem nếu bản thân đề xuất muốn cùng bọn họ kết bái, có thể bị người ta đánh bay đi không?

Khúc Thanh Thạch cười tủm tỉm liếc nhìn nó, trong miệng lại chuyển hướng trọng tâm câu chuyện:

- Lương Tân, ngươi có biết vì sao ta lại muốn truy xét lai lịch của đám Bàn Sơn viện Thiên viên lực sĩ này không? Vì sao đã biết con đường nhỏ khó đi còn có ý phải đi như thế này?

Lương Tân ngạc nhiên, nghe ra ý tứ của Khúc Thanh Thạch, tìm kiếm lai lịch của đám Bàn Sơn viên thanh y, Thiên viên lực sĩ là vì giúp đỡ chính mình. .

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Lợi Khí Quả Phụ. (1-2)

Khúc Thanh Thạch cũng không tiếp tục úp mở nữa, nói với nó:

- Cửu Long ty từ lúc thành lập đến nay đã được hơn ba trăm năm, hồ sơ rõ ràng, chức trách minh bạch, Thiên Địa Nhân ba cái viện tử, mỗi một chuyện lớn được thực thi đều có văn kiện có thể kiểm tra, chỉ có những hồ sơ liên quan đến Lương đại nhân là đều biến mất không tìm thấy . . .

Ở trong Cửu Long ty, thiên hộ mặc dù không phải là một chức quan nhỏ song cũng không phải là hạch tâm chân chính, phổ thông thiên hộ e rằng vị tất lý giải được nhiều lắm, chỉ có điều Khúc Thanh Thạch lại bất đồng.

Khúc gia nhất mạch trong ba trăm năm trăm phương ngàn kế điều tra vụ án của Lương Nhất Nhị, loại nha môn quan trọng giống như Cửu Long ty như thế này, từ đầu đến cuối đều nằm trong sự giám sát nghiêm ngặt của bọn họ. Cũng có thể nói, Đại Hồng từ lúc lập nước cho đến nay nhất cử nhất động của Cửu Long ty đều nằm trong vòng giám thị của bọn họ, duy độc không rõ ràng cũng chỉ có các sự việc trong nhiệm kỳ của Lương Nhất Nhị.

Khúc Thanh Thạch khi mới nhìn thấy thi thể của đám hầu tử cao thủ, cơ hồ ngay lập tức kết luận, đám người này đều là Cửu Long ty 'Quan viên' cùng thời kỳ với Lương đại nhân.

Đêm qua Liễu Diệc ném xương kiểm nghiệm niên đại lịch sử, loại phương pháp này chuẩn xác không quá lớn, cũng chỉ có thể suy đoán ra hầu tử thi thể đều đã chết được hơn hai trăm năm, nếu là hơn hai trăm năm tự nhiên cũng có thể là ba trăm năm trước đó.

Cuối cùng, Khúc Thanh Thạch thấp giọng nói:

- Có thể thấy năm đó Cửu Long ty tổng cộng có bốn cái viện, ngoài Thiên Địa Nhân tam viện ra thì còn một cái Bàn Sơn nữa.

Thanh y dưới sự quản lý của Bàn Sơn viện chỉ ít có một bộ phận là hầu tử tinh quái, rốt cuộc là dùng nó để quản lý chuyện gì; Bọn họ đã từng chấp hành những nhiệm vụ gì; Vì sao sau khi Lương Nhất Nhị chết đi lại bị xóa bỏ khỏi biên chế . . . Lúc này ngay cả Lương Tân cũng hiểu được, cái Cửu Long ty Bàn Sơn viện này cùng với vụ án về Lương Nhất Nhị tổ tiên nhà mình thoát không khỏi có liên quan.

Ba người thấp giọng nói chuyện với nhau, bước chân không ngừng chạy đi, con đường nhỏ gồ ghề cũng dần dần trở nên rộng rãi hơn không ít. Liễu Diệc đi đầu tiên dò đường, sau khi đi được một đoạn lại đột ngột dừng lại cẩn thận quan sát đám đất đá xung quanh, rồi ngẩng đầu nhìn trời xác định phương hướng, tiếp đó dẫn đồng bạn tiếp tục đi về phía trước. Truyện "Bàn Sơn "

Lương Tân biết rằng đó là bản lĩnh đặc thù của thanh y vệ, cũng không hỏi han gì nhiều thành thật bám sát theo sau bọn họ, tay không ngừng xoa xoa cái bụng đã muốn tạo phản đến nơi rồi . . .

Bắt đầu khởi hành từ lúc hoàng hôn một mực đi đến tảng sáng ngày thứ hai, bọn họ đã sớm rời khỏi sơn cốc hoang vắng nọ đi vào vùng núi cao trùng trùng điệp điệp. Hiện tại thời tiết đang là mùa thu mát mẻ, cỏ cây trên núi đang là thời điểm xanh tốt nhất, tiếng côn trùng rả rích, tiếng chim đêm ngân dài, nếu Lương Tân không phải là quá đói bụng đến cỡ cũng muốn ăn thì cuộc hành trình suốt đêm trong núi có một ý vị khác cũng không chừng.

Vẫn dẫn đầu Liễu Diệc cuối cùng thở phào một cái, quay đầu lại nhìn hai vị đồng bạn nói:

- Cuối cùng đã tìm được đường dẫn. Ty sở của Bàn Sơn thanh y còn cách chúng ta không xa.

Lương Tân mở to hai mắt cố gắng tìm kiếm nhưng không thể phát hiện ra bất kỳ điểm khả nghi nào từ trong đám cỏ cây, Liễu Diệc cười nói:

- Xung quanh cứ điểm bí mật của Cửu Long ty đều có thiết lập đường dẫn, chỉ có người trong nhà mới có thể nhìn thấy được, người đứng uống phí khí lực nữa.

Lương Tân rất muốn học, cười nói:

- Tôi xem không hiểu, huynh dạy cho tôi . . .

Còn chưa nói xong, Khúc Thanh Thạch đột nhiên đưa tay bịt kín lấy miệng nó, đề nó nằm sấp xuống đám cỏ.

Liễu Diệc vẫn đang cười hi hi, sắc mặt cũng đột biến, thân thể so với linh hầu còn muốn linh hoạt hơn, hai ba cái lùi lại đã nấp sau một gốc cây lớn, ẩn mình vào cành lá rập rập.

Một lát sau, đám cỏ ở các đó không xa lay động, một cái bóng to lớn đi vào tầm mắt Lương Tân; Hạng Thiềm man!

Một đầu Hạng Thiềm man bốn chân trạm đất, chậm rãi di chuyển trong núi, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác, vừa đánh hơi mùi vị trong không khí vừa chuyển động cái đầu lâu, không ngừng tìm kiếm.

Lương Tân nhìn thấy chỉ có một đầu Hạng Thiềm man thì trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, loại man tộc này mặc dù lợi hại nhưng một hai đầu thì không sao cả, không ngờ đúng vào lúc này Liễu Diệc ở trên cây đột nhiên phát ra một tiếng kêu quái dị:

- Chạy mau!

Dường như cùng lúc với tiếng kêu kia, Khúc Thanh Thạch túm lấy Lương Tân nhảy lên, thân hình nhanh tựa như một con gió lốc, cùng với Liễu Diệc ở trên cây cùng nhau lao về phía tây. Tiếp đó từ bốn phương tám hướng liên tiếp truyền đến những tiếng gào rít, vô số đầu Hạng Thiềm man từ rừng rậm xung quanh hiện ra, gào rít lao về phía bọn họ.

Khúc Thanh Thạch chột quát lớn, vung tay hung hăng ném Tú Xuân đao ra, trúng ngay mắt trái của đầu Hạng Thiềm man lúc trước, man tộc to lớn gào

thảm một tiếng ngã ngửa trên đất, tứ chi liều mạng giãy dụa, nhưng dùng hết mọi cách cũng không thể đứng lên.

Đám Hạng Thiềm man này di chuyển không hề phát ra một tiếng động, lại có thị lực và khứu giác kinh người, bọn chúng đã sớm phát hiện ra ba người bọn họ, đang lúc lặng lẽ bao vây ba người bọn họ thì một con trong số chúng bị Khúc Thanh Thạch phát hiện.

Song đám man nhân này cũng giáo hoạt vô cùng, đầu Hạng Thiềm man kia biết được hành tung của bản thân đã bị lộ, lập tức giả bộ tìm kiếm thức ăn muốn tán đi sự chú ý của ba người để cho đồng bạn tiếp tục hoàn thành việc bao vây. Nhưng hai người Khúc, Liễu cũng đâu phải là những kẻ nhàn rỗi, sau khi cẩn thận quan sát lập tức phát hiện ra sơ hở, chợt hiểu ra dự tính của địch nhân, lập tức tung người bỏ chạy.

Mấy trăm đầu Hạng Thiềm man râm rậm phi nhảy, như bóng như hình điên cuồng đuổi theo.

Ba người thừa cơ man tộc còn chưa hoàn thành việc bao vây lập tức xông ra, tên mập Liễu Diệc vừa phát lực điên cuồng bỏ chạy vừa tức giận chửi bới:

- Hạng Thiềm man làm sao có thể chạy đến nơi này!

Khúc Thanh Thạch cũng nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đầy hận ý:

- Đến ty sở!

Liễu Diệc đáp lại một tiếng, án chiếu theo ám hiệu dẫn đường, dẫn Khúc Thanh Thạch gấp rút chạy đi, cứ thế chạy đi cho đến khi hai người hít thở dồn dập, Liễu Diệc rút cuộc hết lớn:

- Ở ngay phía trước!

Lương Tân nương theo ngón tay to chur cái chày gỗ nhỏ của Liễu Diệc nhìn lại, ở sâu trong khu rừng rậm trước mắt, một tòa nhà lớn đứng sừng sững mờ mờ ảo ảo giống như một đầu cự thú đang ngủ đông, nằm im ở đó không nhúc nhích.

Chỉ trong chốc lát bọn họ đã chạy đến mặt trước của ngôi nhà, hai tay Liễu Diệc chống lên cửa chính, hơi dùng lực kệt kệt một tiếng, cánh cửa lớn đen kịt đã được mở ra.

Giống như tất cả các quan ty nha môn khác của Đại Hồng, sau cánh cửa lớn là một toà đại sảnh rộng lớn thoáng đãng, ánh mặt trời xuyên qua những tán lá dày rậm rạp chiếu vào, cả căn phòng hiện lên loang lổ rách nát không chịu nổi, khắp nơi được bao phủ bởi một tầng đất bụi dày. Một bộ xương khô mang y phục của Cửu Long thanh y nằm sấp trên mặt đất, chiếc đầu lâu đã sớm hóa thành xương khô nhưng vẫn nỗ lực ngẩng lên, hốc mắt tối om nhìn chăm chăm về phía cửa lớn.

Lương Tân cẩn thận quan sát, cổ thi thể này là của người, không phải là hầu tử.

Lúc này tiếng gào rít của Hạng Thiềm man đã có thể nghe được rõ ràng, còn cách bọn họ cũng không xa, đang cuộn cuộn xông về phía ty sở.

Sau khi đi vào ngôi nhà, hai vị thanh y lập tức trở nên bận rộn, Liễu Diệc cời trường bào, liều mạng phui đi tầng đất bụi dày bám trên mặt đất, trên miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó, rất nhanh thì tìm được một viên gạch màu xanh, vui mừng nói:

- Là nơi này!

Nói xong dùng lực nhấc lên, kéo viên gạch màu xanh vuông vắn khoảng hai xích sang một bên.

Bên dưới viên gạch lộ ra một cái khe nhỏ, Khúc Thanh Thạch ném Lương Tân sang một bên, từ trong lòng ngực lấy ra một thanh lệnh bài của hầu tử, kích một tiếng, ném nó vào trong cái khe đó, ngay lập tức, tiếng cơ quan khởi động tíc tíc liên tiếp vang lên. Thân sắc hai người Khúc, Liễu đều cực kỳ vui sướng.

Đám Hạng Thiềm man tấn công vào khu rừng hình như đã nghĩ thấy mùi nguy hiểm, không hẹn mà đồng thời dừng lại, thân thể nằm sấp dính sát trên mặt đất, nhìn bốn phía cảnh giác. . .

Khúc Thanh Thạch mang theo hai người Lương Tân và Liễu Diệc đứng ở trước cửa, khoe miệng động lại tia người ngoan độc, lạnh lùng nhìn ra phía ngoài.

Liễu Diệc đối với Lương Tân giải thích:

- Ty sở Cửu Long ty đóng ở những nơi hiểm yếu hoặc có thể là những trạm gác ngầm thì đều sẽ bố trí cơ quan ở xung quanh, một khi phát động những cơ quan này nơi đó lập tức trở thành tường đồng vách sắt.

Sau một lát yên lặng đến ngạt thở, đột nhiên tiếng roẹt roẹt xé gió vang lên mãnh liệt, Lương Tân chỉ cảm thấy từng tia ánh sáng bạc lóe lên trước mắt, trong nháy mắt vô số con thoi mảnh dài khoảng ba xích phát ra ánh sáng bạc từ khu rừng xung quanh ngôi nhà bạo bắn ra, địch nhân căn bản không kịp phản ứng đã bị đánh thành huyết nhục lỗ chỗ như tổ ong.

Số Hạng Thiềm man còn lại cực độ hoảng sợ, ngao ngao kêu thảm, hoảng loạn chạy trốn trong cơn mưa tên.

Lương Tân tròn mắt há mồm mà nhìn, trước đó ác chiến ở cửa hầm, Hạng Thiềm man thân thể rắn chắc đến tốt đỉnh, cương đao được rèn vô cùng tốt

đều không thể làm chúng bị thương lấy mây may, nhưng hiện tại, dưới đám thoi bạc này, tất cả bọn chúng đều trở nên mềm nhũn như bã đậu.

Liễu Diệc mặt mày dữ tợn, mở miệng ha ha cười lớn, cao giọng chửi bới:

- Đánh rất hay! Đám cóc mọi rợ, bữa tối hôm nay của lão tử chính là dùng thịt của các nguoi nướng ăn.

Khúc Thanh Thạch khuôn mặt cũng mang theo vẻ tươi cười, ánh mắt tràn ngập sự vui vẻ vì đã báo được thù, thấp giọng giải thích cho Lương Tân:

- Trên những cơ quan này đều được trang bị những lợi khí phá giáp sắc bén do

Cửu Long ty đặc chế. Mỗi một mũi thoi đều do thiết tính đồng tủy luyện chế mà thành, đừng nói là cơ thể huyết nhục da dày thịt béo như Hạng Thiêm man cho dù là thiết giáp trọng kỵ cũng chống đỡ không được.

Lương Tân gật đầu, nhưng trong vẻ mặt còn có chút nghi hoặc, Khúc Thanh Thạch hiểu được ý tứ của nó, lắc đầu thở dài:

- Đám huynh đệ của ta đương nhiên cũng có loại nở cứng chuyên dùng phá giáp này, chỉ có điều bình thường chỉ trông coi tội hộ làm việc, chẳng ai lại đem theo cái vật nặng nề đó ở sau lưng cả, Hạng Thiêm man đến quá đột ngột căn bản là không kịp lấy ra cương nỏ. . . Nếu như thật sự bày xong trận thế, bằng vào đám man tử người không ra người quý không ra quý đó muốn đánh chết một ngàn danh Thanh y vệ, đó là nằm mộng!

Chỉ trong vài câu nói chuyện ngắn ngủi, cảm chế trong rừng đã phát động xong lần thứ nhất, tiếp đó lại vang lên tiếng tíc tíc tíc của cơ quan, lần ám nỏ thứ hai đã bắt đầu được lên dây. Truyện "Bàn Sơn "

Trong rừng đám Hạng Thiêm man để lại hơn trăm cỗ thi thể, tạm thời không dám đến gần nữa.

Lương Tân âm thầm khen ngợi công nghệ chế tạo cảm chế của Cửu Long ty, sau ba trăm năm một lần nữa khởi động lại mà vẫn có được uy lực như vậy, chẳng qua suy nghĩ một lát, ngay cả y phục của bọn họ đều bền chắc như vậy, cơ quan đương nhiên là càng thêm kiên cố vững chắc.

Liễu Diệc lại nhìn chòng chọc ra bên ngoài một hồi, lúc này mới quay đầu lại vỗ vỗ bả vai Lương Tân:

- Theo ta đến đây!

Nói xong, dẫn theo nó chạy ra phía sau.

Trước sau cách nhau ba trăm năm, song cách thiết kế bố cục ty sở của Cửu Long ty dường như không hề cải biến, tòa ty sở này cũng không có nơi nào là đặc biệt, Liễu Diệc mang theo Lương Tân, quen đường quen lối hết rẽ trái lại quẹo phải.

Lương Tân lúc này mới phát hiện ra điểm khác thường, tòa ty sở này chiếm diện tích cực lớn, được xây dựng ở giữa rừng rậm, mặc dù rách nát cũ kỹ, đâu đâu cũng là tầng đất bụi dầy, nhưng không có dây leo cỏ mọc, càng không có mạng nhện mỗi một.

Liễu Diệc nhìn ra được điều nghi hoặc của nó, trong giọng điệu có chút dương dương đắc ý:

- Xây dựng ty sở trong núi, rừng rậm điều phiền toái nhất đó là dây leo cỏ dại và kiến muỗi ruồi bọ, cho nên thanh y sẽ rải một vài loại thuốc bột ở xung quanh ty sở, đem thảo mộc côn trùng đều đuổi đi sạch. Không cần lo lắng, đám thuốc bột đó sẽ không thương hại đến con người.

Lương Tân tặc lưỡi nói:

- Thuốc bột gì mà lợi hại vậy, đã ba trăm năm rồi mà vẫn còn có tác dụng?

- Bài thuốc của đạo linh dược này nghe nói là xin được từ một thế gia chuyên dùng độc họ Ôn ở Xuyên Cửu Đình sơn.

Nói xong, Liễu Diệc dắt nó đi vào một căn hầm ngầm cực lớn được sắp xếp vô cùng ngăn nắp nằm ở hậu viện.

Trong căn hầm một mảnh hỗn độn, đao thương giáp trụ được ném đầy trên mặt đất, từng cái rương lớn đều đã bị ai đó mở ra, nằm rải rác méo mó. Liễu Diệc nhìn thấy tình cảnh trước mắt, rõ ràng là giật mình kinh ngạc:

- Tà môn! Khí khổ trọng địa sao có thể bị người ta tra xét?

Lương Tân lúc này mới minh bạch, nơi này là chỗ cất giữ vũ khí của ty sở.

Liễu Diệc chạy nhanh đến đầu cuối của căn hầm, trái gồ gồ phải sờ sờ, tiếp đó song chương đặt ở trên bức tường quất lớn một tiếng dụng lực đẩy, trong tiếng tíc tíc trầm trầm, bức tường cuộn lên để lộ ra một gian phòng ngầm.

Trong gian phòng ngầm không có đao thương, chỉ có một cái rương lớn nắp được đóng kín bởi sáp nến.

Liễu Diệc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, a a cười nói:

- May mắn, đám bảo bối này còn ở đây!

Sau đó đi lên trước, dùng lực rạch mở nắp rương, chỉ thấy một loạt cương nỏ đen thui được tắm trong dầu hỏa. Truyện "Bàn Sơn "

Liễu Diệc mừng rỡ cười nói:

- Đúng là bọn nó rồi, Cừu Long lợi khí, cương nỏ phá giáp, tên gọi 'Quả Phụ'!

Lương Tân gãi gãi đầu cười ngây ngô:

- Quả Phụ nỏ? Cái tên này rất kỳ lạ.

- Loại nỏ này, cho dù mặc thêm một tầng y giáp cũng có thể xuyên qua, nam nhân đánh trận chết đi, ở nhà chỉ còn lại quả phụ (người đàn bà góa chồng), cái tên này không phải kỳ lạ mà là độc ác!

Liễu Diệc miệng nói chuyện nhưng tay không nhàn rỗi, liên tiếp vót ra vài bả 'Quả Phụ', lại ôm theo một bó tên lớn, loạng choạng chạy trở về.

Lương Tân cũng theo đó tận sức làm việc, nhưng khi cầm bả nỏ tiến lên mới biết, những lợi khí này nặng kinh người, bằng vào sức lực của nó cũng chỉ có thể vác theo một bả và hơn chục mũi tên.

Đến khi bọn họ trở lại nhà trước, Khúc Thanh Thạch đang ngồi dưới đất, ngẩn người hàng lông mày nhíu chặt, thấy bọn họ trở lại cười khổ nói:

- Hạng Thiềm man bao vây bên ngoài, nghe tiếng kêu, số lượng càng lúc càng nhiều. Có điều ta nghe nói man nhân bị quáng gà, đợi đến khi trời tối chúng ta lập tức đột phá vòng vây.

Sau đó, hắn thay đổi chủ đề, đưa tay chỉ vào bộ xương khô thanh y trên mặt đất:

- Các người đoán xem, người này có thân phận gì?

Lương Tân sắc mặt đột nhiên biến hóa, hít vào một hơi khí lạnh, môi run run suy đoán:

- Là. . . Tổ tiên nhà ta, Lương Nhất Nhị?

- Thối lắm! Ta hỏi các người hắn có thân phận gì, không hỏi hắn là ai?

Khúc Thanh Thạch chửi đồng, biểu tình cũng vô cùng nhẹ nhàng

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thảo Hải Một Hào

Bên ngoài rừng rậm, tiếng rống giận của Hạng Thiềm man vang lên không ngừng, nghe ra rất có bầu không khí 'Lưỡng ngàn viên thanh đề bắt trụ'. Trong đoạn thời gian này bọn chúng đã vài thử thăm dò cắm ché trong rừng, theo như suy nghĩ của man nhân thủ lĩnh thì cứ có một người xông vào, cơ quan lợi tiễn sẽ phát động, vậy mỗi lần chỉ cần phá ra một tên lập tức sẽ dẫn phát toàn bộ cắm ché. Truyện "Bàn Sơn "

Không ngờ rằng, ngân toa cơ quan của Cừu Long ty chế tác xảo diệu vô cùng, trên mặt đất trong khu rừng bài bố vô số điểm phát động, mỗi một điểm phát động ứng với một chi ám nỏ, động đến một điểm chỉ có thể đưa tới một mũi tên. Liên tục phải đi bảy tám cảm tử giả, đều bị một tiễn bắn chết, căn bản là không thể động chạm đến cắm ché trên diện rộng.

Man nhân không dám tiếp tục thử, trùng điệp bao quanh khu rừng, không dám đánh vào lại không cam tâm tụt đi, chỉ có thể ngao ngao gào rít phát tiết lửa giận trong lòng.

Ba người trong ty sở, ngoại trừ Lương Tân không hiểu biết gì về cơ quan thuật thì lo sợ khiếp vía, còn hai người Khúc, Liễu căn bản là không chút quan tâm.

Ít phút trước Lương Tân vừa mới suy đoán ra cái kết quả cuối cùng, Khúc Thanh Thạch không dám để cho nó tiếp tục đoán mò, trong tay đưa ra một khối lệnh bài:

- Vị đại nhân chết ở trong ty sở này là vị chỉ huy đồng tri cũng là quan viên của Bàn Sơn viện.

Cừu Long ty quản lý thanh y theo biên chế độc lập, từ trên xuống dưới thiết lập Chỉ huy sứ một người, chấp chương toàn bộ công việc của ty; Chỉ huy đồng tri ba người, phân biệt chấp chương Thiên, Địa Nhân ba viện; Bên dưới Chỉ huy đồng tri còn có các chức Chỉ huy thêm sự, Thiên hộ, Bách hộ,

Thống lĩnh, Lực sĩ. Chỉ huy đồng tri ở trong Cửu Long ty địa vị chỉ dưới một người mà trên vạn người.

Lương Tân mù tịt, vẻ mặt không sao hết, nhưng Liễu Diệc thì thần sắc hết sức kinh ngạc, hỏi:

- Vị này chính là đại chương quý của Bàn Sơn viện?

Khúc Thanh Thạch chậm rãi gật đầu:

- Ở trong sơn cốc, phần Thanh Y Cẩm Tú mà chúng ta muốn tìm lúc trước, nằm ở trên người ông ta!

Nói xong, ném cho Liễu Diệc một cái khăn được gấp vuông vức chỉnh tề.

Liễu Diệc sau khi nhận lấy, mở ra xem lướt qua một lần, chỉ thấy trên mặt khăn được viết vô số chữ nhỏ dày đặc, hoảng sợ nói:

- Tại sao lại nhiều chữ như thế này?

Tiếp đó ánh mắt dừng lại chỗ ký tên trên con dấu đỏ tươi, lại nhìn không được hoảng sợ hô lên:

- Lương Nhất Nhị? Là dụ lệnh của Lương đại nhân!

Khúc Thanh Thạch ừ một tiếng:

- Tấm Thanh Y Cẩm Tú này đúng là đến từ tay của Lương đại nhân, nhiệm vụ chỉ có một, nhưng các loại điều kiện thì được viết ra vô cùng minh bạch rõ ràng, theo như ta phỏng đoán vị Chỉ huy đồng tri này khi nhận nhiệm vụ không hề gấp mặt Lương đại nhân, cho nên Lương đại nhân mới phải đem những điểm cần lưu ý viết rõ ra từng cái một, để cho thuộc hạ rõ ràng tình thế.

Liễu Diệc gật gù đầu, lại nhìn Cẩm Tú một lần nữa, thế nhưng lại cười hắc hắc:

- Vị Lương đại nhân này văn võ song toàn, công văn trên cẩm tú cũng viết thành thể lục bát, đọc lên mới biết tôi chỉ là kẻ quê mùa, cho dù tôi có đọc đi nữa thì vẫn phải phiền phức đại nhân giảng giải.

Khúc Thanh Thạch khóc cười không được, mắng một câu:

- Bất học vô thuật!

Sau đó đem mặt lệnh trên Thanh y cẩm tú kết hợp với những suy đoán và lý giải của hắn, chậm rãi nói ra.

Vị Chỉ huy đồng tri này tên gọi Cận Nan Phi, thân là thuộc hạ dưới trướng Cửu Long ty Chỉ huy sứ đại nhân, là kẻ đứng đầu trong bốn vị đồng tri, thống lĩnh Bàn Sơn viện.

Lần này phụng lệnh của Chỉ huy sứ Lương Nhất Nhị, Cận Nan Phi tự mình chạy đến Khổ Nãi sơn, cùng với thiên viên cao thủ trong ty sở này đi đánh lên một đầu cự yêu hành thổ.

Mặc dù tâm lý đã có sự chuẩn bị từ sớm nhưng Liễu Diệc vẫn kìm nén không được cúi đầu rên rỉ một tiếng: Truyện "Bàn Sơn "

- Cận đại nhân của Bàn Sơn viện muốn đối phó với yêu quái? Tên địch nhân đào hầm bỏ chạy trong sơn cốc là một tên yêu quái?

Trung thổ linh tú, tu thiên giả rất nhiều, tự nhiên cũng không thiếu các loại tinh quái, yêu ma, quỷ linh. Song vô luận là tu sĩ hay yêu ma quỷ quái, so với phạm nhân đều mạnh mẽ đáng sợ hơn rất nhiều. Đại Hồng mặc dù binh cường mã tráng nhưng cũng chỉ là triều đình của phạm nhân, từ trước đến nay đều không dám quản các sự việc của tu sĩ hoặc yêu quái.

Trong thiên hạ thường thường sẽ có sự việc tu sĩ ác đấu hại đến phạm nhân, cho nên mới gọi là thần tiên đánh nhau phạm nhân gặp nạn. Những người gặp phải chuyện này cũng chỉ có thể tự nhận bản thân xui xẻo, quan phủ quản không được, mà cũng sẽ không đi quản.

Cửu Long ty thu nạp những người tài giỏi trong nhân gian, trong đó có không ít những người được ông trời ưu ái ban cho thần lực. Nếu luận về thực lực, chưa chắc đã không đối phó được đám tu sĩ cấp thấp, tinh quái phổ thông, song triều đình không muốn thêm phiền toái, mệnh lệnh rõ ràng không cho phép bọn họ điều tra án tử liên quan đến tu sĩ, quỷ quái.

Khiến cho Lương Tân và Liễu Diệc cảm thấy ngoài ý muốn, còn mơ hồ có chút hưng phấn đó là, Lương Nhất Nhị đại nhân năm đó, dưới trước không chỉ có viên hầu tinh quái làm thủ hạ hơn nữa ông ta còn dám ra tay hạ sát thủ với yêu quái lợi hại.

Truyện "Bàn Sơn "

Khúc Thanh Thạch nhìn hai người bọn họ gật gù đầu, tiếp tục giảng giải phần thanh y cẩm tú nọ.

Trên thanh y cẩm tú, Lương Nhất Nhị viết rất nhiều dày đặc chi chít chữ, đại đa số là nói về chỗ đáng sợ của tên thổ thạch yêu quái này.

Nói đến đây Khúc Thanh Thạch dừng lại một lát, mỉm cười:

- Tên của đầu yêu quái này gọi là gì, trên cấm tú không hề đề cập tới, chúng ta tạm thời đặt cho nó một cái tên, gọi là Giấy Rơm đi. (Giấy Rơm không số, trong lời nói đùa của người trung thổ dùng để ám chỉ những kẻ vô danh.)

Giấy Rơm là yêu tiên tuyệt đỉnh hành thổ, một năm trước đã đi vào Khố Nãi sơn bởi vì nó phát hiện ra một đường tà lệ hung sát căn mạch hơn nửa đường hung căn này cũng là thổ hành thạch chúc. Mục đích chuyến đi lần này của Giấy Rơm là muốn đoạt lấy pháp lực hành thổ của hung căn cấp cho bản thân sử dụng.

Lương Tân và Liễu Diệc đưa mắt nhìn nhau, hai người cho dù là Hạng Thiêm man thì hiện tại cũng có thể đoán ra được, hung căn mà Giấy Rơm muốn đối phó cũng chính là thạch mạch mà bọn họ đã đào móc suốt nửa năm nay.

Trong thanh y cấm tú nhiều lần dẫn dò Cận Nan Phi, muốn đối phó với Giấy Rơm nhất định không được để cho nó chạy trốn vào đá núi, Giấy Rơm là tinh quái hành thổ, một khi lần mình vào đại sơn liền như cá gặp nước, khó có thể tiếp tục đối phó tiếp.

Lương Tân cuối cùng cũng đã thấu hiểu được, vì sao Giấy Rơm lại buông tha không bỏ chạy theo hai con đường núi, cứ muốn đào bới đường hầm, chạy trốn vào lòng núi lớn.

Cuối cùng, trong mật lệnh viết rất rõ ràng, tốt nhất là có thể giết chết Giấy Rơm, nhưng nếu không thành cũng phải tranh thủ vây khốn nó vài ngày, vô luận như thế nào cũng phải ngăn cản cho được việc nó cướp đoạt pháp lực của hung sát căn thạch.

Nói đến đây, Khúc Thanh Thạch đưa tay chỉ lên mặt đất, trong giọng nói có chút bùi ngùi luyến tiếc:

- Mới vừa rồi khi ta kiểm tra thi thể của vị Cận đại nhân này, phát hiện ra trước khi ông ta chết có lưu lại hai dòng văn tự trên mặt đất, chẳng qua là bị đất bụi che lấp đi, trước đó chúng ta không có phát hiện ra.

Lương Tân nhìn theo hướng ngón tay Khúc Thanh Thạch chỉ, quả nhiên nhìn thấy vết khắc bằng tay rất sâu trên viên gạch, không ngờ có khắc hai hàng chữ nhỏ:

“Thiên viên cửu chuyển, xá mệnh kết trận phong kín yêu nhân ở Khố Nãi sơn căn, Cận Nan Phi may mắn không làm nhục mệnh.”

“Thân mang trọng thương sinh cơ đã đoạn, chạy về ty sở chỉ vì phó ước, Tổng Hồng Bào chưa đến, có lỗi với đại nhân, chết không nhắm mắt!”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ma Dao Hoắc Hoắc – Không Là Tiều Phu Thì Cũng Là Đồ Tể. (1+2)

Sự tình trước đó, theo cấm tú mật lệnh và câu lưu ngôn thứ nhất của Cận Nan Phi, dần dần hiện lên rõ ràng trong đầu của Lương Tân:

Ở dưới sơn cốc hoang vắng, nơi này vốn là cội nguồn của hung sát căn mạch cho nên sẽ không có một ngọn cỏ.

Không biết Giấy Rơm đã thông qua pháp thuật gì mà tìm được hung căn, cái động nhỏ trong sơn cốc, có lẽ chính là do nó tạo nên vì cướp lấy sát căn pháp lực.

Lương Nhất Nhị mệnh lệnh cho thủ hạ đi ngăn cản người này, trên cấm tú căn bản là không nhắc tới sát căn, xem ra mục đích của Lương Nhất Nhị cũng vèn vèn chỉ là muốn tru sát Giấy Rơm.

Cấm tú có nhắc nhở, một khi Giấy Rơm chạy vào núi thì không thể đuổi theo, chín vị thiên viên liền kết trận che kín cửa động, mặc dù không thể giết chết Giấy Rơm ngay tại đương trường, nhưng lấy lui mà tiến bọn họ không chỉ đã phá vỡ âm mưu cướp đoạt lấy sát căn pháp lực của Giấy Rơm mà còn đưa nó phong kín dưới chân núi Khố Nãi sơn.

Dựa theo câu lưu ngôn thứ nhất của Cận Nan Phi mà lý giải, ngoại trừ ông ta ra, chín vị hầu tử cao thủ cuối cùng vì kết trận phong ấn Giấy Rơm ở dưới chân núi đã vận dụng pháp thuật buông bỏ sinh mệnh, vào lúc kết giới thành công chín đầu thiên viên này cũng chết ngay lập tức. Pháp thuật có mạnh mẽ hơn nữa cũng sẽ có một cái kỳ hạn hiệu quả, ba trăm năm sau người thi pháp thân hóa thành xương khô nhưng vẫn đứng vững, còn lực lượng kết giới mà bọn họ đã bố trí dĩ nhiên biến mất, cho nên đám người Lương Tân mới có thể đi theo đường hầm chạy lên trên mặt đất.

Nhưng câu lưu ngôn thứ hai của Cận Nan Phi, bắt kẻ như thế nào bọn họ cũng tìm hiểu không ra.

- Thân mang trọng thương sinh cơ đã đoạn, chạy về ty sở chỉ vì phó ước, Tổng Hồng Bào chưa đến, có lỗi với đại nhân, chết không nhắm mắt!

Lương Tân cẩn thận đọc lại câu lưu ngôn thứ hai của Cận Nan Phi một lần, lúc này mới ngẩng đầu lên hỏi:

- Tổng Hồng Bào. . . Là tên một người?

Khúc Thanh Thạch gật gật đầu:

- Đợi sau khi trở về, trước hết nhìn xem có thể tra ra người này hay không rồi mới tính tiếp!

Nói xong, Khúc Thanh Thạch dừng lại một chút, đưa mắt nhìn về phía Lương Tân, trên khuôn mặt có thêm một tia vui vẻ:

- Mặt khác, ta vừa mới nghĩ ra một chuyện rất thú vị.

Lương Tân tính tình trẻ con vừa nghe nói có chuyện 'thú vị' lập tức trở nên háng hái, Liễu Diệc đang ngồi bên cạnh lấp rập cương nỏ 'Quả Phụ' cũng làm ra bộ dạng rủa tai lắng nghe.

Khúc Thanh Thạch thần sắc lộ ra vẻ kiêu ngạo:

- Vị tiên sinh Giấy Rơm này dưới sự đuổi giết của Bàn Sơn viện bỏ chạy xuống Khổ Nãi sơn con, sau cùng đường hầm mà hắc đào kết thúc ở trước ngọc bích. Lúc trước chúng ta cho rằng hắc bị ngọc bích nuốt lấy, nhưng bây giờ ta lại có cảm giác, hắc không bị ngọc bích nuốt lấy.

Lương Tân nghe xong có chút mơ hồ, mặc dù biết rằng Khúc Thanh Thạch sẽ rất nhanh nói ra đáp án, song vẫn nịnh một câu: Truyện "Bàn Sơn "

- Vậy hắc đã đi đâu?

Khúc Thanh Thạch khuôn mặt đầu vẻ hài lòng, chậm rãi nói:

- Giấy Rơm không bị ngọc bích nuốt lấy, bởi vì Giấy Rơm chính là ngọc bích!

Tiếp đó, hắc vươn ra hai ngón tay:

- Nếu là như vậy thì có thể dễ dàng giải thích được hai sự kiện.

Sau đó, không đợi người khác đưa ra câu hỏi tiếp tục nói:

- Thứ nhất, ngọc bích và thạch mạch một khi bị nối liền lập tức ác đấu với nhau, thậm chí vì để phân ra sinh tử thắng thua mà không tiếc tiêu hao lực lượng để bảo vệ 'chiến trường', giữa hai cổ tà vật này nhất định đã từng có sinh tử đại cừu. Truyện "Bàn Sơn "

Rắc một tiếng, tên mập Liễu Diệc lấp rập xong chiếc Quả Phụ nỏ đầu tiên, đeo ra sau lưng, tiếp đó gật đầu cười lớn:

- Có đạo lý! Trước đó trong sơn cốc Giấy Rơm đào hầm muốn cướp đoạt pháp lực của thạch mạch, thạch mạch hung căn sớm đã ăn qua vị đắng của nó, bây giờ có cơ hội báo thù, đương nhiên là liều mạng!

Khúc Thanh Thạch cười a a tiếp tục nói:

- Thứ hai, nếu như ngọc bích không phải là do Giấy Rơm hóa thành, vậy thì đường hầm phía sau đó không phải là quá xảo hợp sao! Khổ Nãi sơn lớn như vậy Giấy Rơm đào kiểu gì mà hết lần này đến lần khác lại đào đến vị trí của ngọc bích.

Sự việc đúng như dự đoán của Khúc Thanh Thạch, ba trăm năm trước Giấy Rơm đột nhiên bị các cao thủ của Cửu Long ty Bàn Sơn viện đánh lên, sau một phen khổ chiến, mặc dù đánh cho địch nhân bị thương nặng song bản thân cũng đã như nỏ mạnh hết đà, miễn cưỡng trốn vào đại sơn.

Bản thân Giấy Rơm vốn là linh thạch thành tinh, sau khi nhập vào núi không chỉ có thể đem bản thể và sơn thể kết lại thành một khối hơn nữa tốc độ đào hầm cực nhanh, thậm chí so với cướp đường mà chạy còn muốn càng thêm thoải mái. Chỉ có điều nó bị thương quá nặng, cuối cùng cũng không thể đào ra một con đường sống, mà ở sâu dưới lòng núi thương thể bạo phát hiện ra ngọc thạch yêu thân, từ đó trở đi nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí, ngủ một giấc suốt ba trăm năm.

Khúc Thanh Thạch mặc dù không hiểu thiên đạo, pháp thuật là cái gì, chẳng qua bằng vào một phân thông minh tài trí cũng có thể đoán ra chân tướng sự việc. Ánh mắt Lương Tân tràn ngập vẻ sùng bái nhìn về phía hắc, từ khi bọn họ đào đến ngọc bích yêu quái, Khúc Thanh Thạch liên tục quyết đoán, võ công cao cường, can đảm đầy đủ, tâm tư thì càng thêm kín đáo tỉ mỉ, hình như trên trời dưới đất căn bản là không có chuyện gì có thể làm khó được hắc.

Khúc Thanh Thạch nhìn nó ha ha cười lớn:

- Ngươi cũng không kém, đem ngọc bích và thạch mạch nối liền một chỗ, dù là ta cũng không thể nào nghĩ ra.

Sau đó, vươn cánh tay nhận lấy ba cây ngân toa nỏ tiến từ tay Liễu Diệc, thuận tay cắm trên mặt đất.

Liễu Diệc vừa thấy không khỏi mừng rỡ, trong giọng nói không còn cứng nhắc cấp trên cấp dưới như trước nữa:

- Kết bái huynh đệ? Ngươi một mực không nhắc tới còn tưởng là ngươi đã hối hận rồi, ta cũng không tiện nhắc tới. . .

Khúc Thanh Thạch ha ha cười lớn:

- Ngươi ta liên tiếp trải qua nguy hiểm, bây giờ còn kém một cửa cuối cùng, kết bái lúc này vừa hay!

Tiếng cười lớn của hắn là được phát ra từ đan điền mang theo nội lực hùng hậu, nhất thời đem tiếng gào rống của đám man tộc phía bên ngoài khu rừng toàn bộ đè ép xuống.

Trong tiếng cười, hai người Khúc, Liễu sóng vai mà quỳ xuống. . .

Sau một lát, Khúc Thanh Thạch liếc mắt nhìn về phía Lương Tân, kẻ đang ở một bên với vẻ mặt hăm dọa, đôi môi mấp máy muốn nói lại thôi, nhúm mày nói: Truyền "Bàn Sơn "

- Làm cái gì đây?

Lương Tân xát xát bàn tay, ngốc nghếch hỏi một câu:

- Tôi phải làm gì?

Liễu Diệc đưa tay tóm lấy cổ tay Lương Tân, hơi khê dụng lực liền kéo nó đến bên cạnh, ấn xuống quỳ ở bên cạnh, chỉ vào ba mũi tên Quả Phụ, hô lớn:

- Khẩu đầu!

Lương Tân chỉ cảm thấy một cổ hạnh phúc không thể miêu tả bằng lời từ bụng dưới xông thẳng lên thiên linh cái, vui sướng đến cực đỉnh, miệng há to như ngậm thanh so với tiếng muỗi kêu còn nhỏ hơn:

- Tôi. . . Tội họ. . .

Còn chưa nói xong, Khúc Thanh Thạch hàng lông mày trắng nhướng cao, quát khê:

- Ngậm miệng! Ta mặc kệ ngươi là tội họ hay là công tử. . .

Rầm một cái Lương Tân đầu đã đập trên mặt đất, khiến cho bài giảng giải dài dòng của Khúc Thanh Thạch bị cắt đứt, thần sắc của lão đầu một cổ nghẹn ứ, một loạt lời nói hào hùng đẹp đẽ tất cả bị đè nén trở về bụng.

Liễu Diệc khê cười hắc hắc nói:

- Kỳ thực nếu từ thân phận của Lương đại nhân mà nói thì chỉ có ta mới là trèo cao mà thôi.

Sau đó ba người báo ra tên họ, bố mẹ, quê quán, ngày sinh tháng đẻ, lúc này Khúc Thanh Thạch đột nhiên rung mình một cái, chậm rãi nghiêng đầu liếc xéo Liễu Diệc, vẻ mặt chẳng có gì là từ tế cả:

- Tại sao. . . ngươi lớn hơn ta một tuổi?

Liễu Diệc cung cung kính kính trả lời:

- Khi còn nhỏ vì có thể vào được Cửu Long ty đã khai man hai tuổi.

- . . .

Chuyện kết bái trong thiên hạ đều có cùng một dạng, ba người Liễu Diệc, Khúc Thanh Thạch, Lương Tân lấy mũi tên thay hương, song lại tăng thêm một phần khí thế sát phạt.

Sau khi kết bái, lão đại Liễu Diệc và lão tam Lương Tân mỗi người đều vui vẻ, chỉ có râu bạc trắng Khúc lão nhị là râu rĩ không vui. . . Sau một lát kim nén, cả ba người đột nhiên đồng thời cất tiếng cười lớn.

Liễu Diệc lần đầu tiên được làm lão đại, hưng phấn đến mức tay chân không biết nên để vào đâu, vui vẻ đi đến trước mặt Lương Tân hỏi:

- Lão tam, đệ họ Lương tên Tân, còn có cái tên hiệu nào khác nữa không?

Lương Tân lắc đầu cười khổ:

- Đệ xuất thân tội họ, có thể có được một cái tên là đã tốt lắm rồi.

Liễu Diệc nghe được Lương Tân hiện tại còn chưa có tên chữ thì càng thêm vui vẻ:

- Trong khốn cảnh, thân làm huynh trưởng cũng không thể không có gì tặng cho đệ, vậy tặng cho đệ thêm một chữ! Huynh nói một chữ, lão nhị nói một

chữ, ghép lại thì chính là tên hiệu của đệ, được chứ?

Tiếp đó quay đầu lại vỗ vỗ bả vai Khúc Thanh Thạch:

- Lão nhị, khẩu đầu?

Khúc Thanh Thạch không nghĩ đến tên mập Liễu Diệc lại có thể nhập vai nhanh đến vậy, sững sốt một lúc mới biết hắn là nói mình khẩu đầu lác đầu cười mắng:

- Nó mới mười hai lấy chữ gì được! Theo tập tục của Đại Hồng phải đến hai mươi tuổi mới có tên quan, lúc đó mới được tính là trưởng thành. Chỉ có điều . .

Khúc Thanh Thạch dường như cũng cảm thấy cái đề nghị này của Liễu Diệc không tồi, hai người làm ca ca cấp cho tiểu huynh đệ một chữ làm quà ra mắt cũng không tầm thường, tiếp tục nói:

- Mặc dù chữ quan còn sớm song có thể lấy một cái biệt hiệu, sau này cho dù có tách ra trong lòng cũng sẽ có một phần tưởng nhớ.

Bản thân Lương Tân cũng rất vui vẻ, sau khi thảo luận xong, hai vị ca ca Liễu, Khúc bắt đầu suy nghĩ tặng cho nó một cái biệt hiệu. Liễu Diệc cứ khẳng khái giờ trò, nhất định phải ngồi xoay lưng lại với Khúc Thanh Thạch, mỗi người tự nghĩ một chữ, không được bàn bạc trước, còn nói như vậy mới có thể hòa theo thiên ý, đại cát đại lợi.

Lại một phen tranh luận âm ỉ đến cuối cùng vẫn là làm theo ý kiến của Liễu lão đại, hai vị thanh y cao thủ dựa lưng vào nhau, mỗi người viết ra một chữ lên mặt đất.

Liễu Diệc viết ra một chữ 'Ma', gọi Lương Tân lại nghiêm túc nói:

- Huynh là người thô lỗ, nhìn không ra thiên phú của đệ rồi cuộc là như thế nào, bất quá huynh đệ cùng chung hoạn nạn cũng có thể nhận thấy được đệ có vài phần thông minh, có năng lực phân tích vấn đề, chữ 'Ma' này tặng cho đệ, mong đệ ngày sau có thể ma luyện nhiều hơn nữa, không sợ khổ cực, sớm muộn sẽ có ngày thành tài.

Lương Tân cảm động, nghiêm túc gật đầu. Khi vòng sang trước mặt nhị ca Khúc Thanh Thạch, chỉ thấy trên mặt đất viết một chữ 'Đao'.

Khúc Thanh Thạch cũng có đạo lý của riêng mình:

- Từ Lương đại nhân trở xuống, ba trăm năm nay các đời tiền bối nhà đệ đều chịu oan khuất, rơi xuống làm tội dân, nam tử sống trên đời có ân tất trả, có thù tất báo, chữ 'Đao' này đó là viết cho kẻ thù của đệ! Lấy Đao làm hiệu, ngang cao đầu hiên ngang giữa trời đất.

Lương Tân hít sâu một hơi, thần sắc có chút ngây ngắc:

-

Vậy biệt hiệu của đệ, chính là, gọi là Ma Đao? Lương Tân, Lương Ma Đao.

Liễu Diệc ha ha cười lớn:

- Xong, sau này không phải là một tiểu phụ thì cũng là một tên đồ tể!

. . .

Ba người nói nói cười cười, Khúc Thanh Thạch vẫn bộ dạng như cũ, thỉnh thoảng cười khẽ, Liễu Diệc bận rộn lắp tên lên dây cương nỏ, đồng thời cẩn thận giảng giải cho Lương Tân cách sử dụng loại lợi khí này.

Quả Phụ được lắp ba mũi tên, có thể bắn liên tiếp cũng có thể bắn một phát một. Loại nỏ tiền này mặc dù uy lực lớn song tầm bắn không quá xa, nhiều nhất chỉ khoảng bốn mươi bước, trong cận chiến uy lực cực mạnh nhưng bởi vì quá nặng nề cho nên thanh y thường không thể mang theo bên người.

Bằng vào sức lực của Liễu Diệc, khi lắp ráp mũi tên vào cũng phải dùng đến cả tứ chi mới có thể kéo căng dây nỏ.

Khúc Thanh Thạch đem một bả cương nỏ cầm trong tay, quay ra phía ngoài làm bộ dáng ngắm bắn, mở miệng nói với Lương Tân:

- Nói thật ra loại nỏ này ở trên mỗi tên lính riêng lẻ thì uy lực có hạn, dẫu sao cũng chỉ bắn được ba phát. Chỉ có điều đệ thử nghĩ mà xem, nếu một ngàn người sử dụng nỏ, mười nhóm một trăm người thay phiên nhau bắn sẽ có uy lực như thế nào! Cho dù là thần tiên cũng phải lùi xa ba dặm.

Nói xong, đem bả cương nỏ trong tay khoác lên lưng cho Lương Tân. Lương Tân vừa mang nặng lập tức cảm thấy đói bụng.

Bọn họ xuất phát từ hoang cốc vô danh đi suốt một đêm, vất vả đến khi trời sáng, còn chưa kịp kiểm củi lửa nướng thịt đã gặp phải màn tộc, sau đó lại phá án rồi kết bái, vội vàng vàng vàng cho đến tận bây giờ cũng chỉ uống được vài ngụm nước.

Liễu Diệc lấy ra cái bình đựng máu chim đưa qua:

- Đệ không ăn được thịt sống, vậy uống một chút thứ này, sau khi trời tối đột phá vòng vây, không thiếu được một phen bồn ba, bây giờ hóp thêm một ngụm đến lúc đó có thể chạy thêm được một đoạn.

Lương Tân vừa mới đưa tay ra, bình nước đã bị Khúc Thanh Thạch đoạt lấy, sau đó cười nói:

- Hồ đồ, máu tươi qua một ngày thời gian sớm đã đông lại rồi!

Nói xong, hai tay đặt lên bình, thúc dụng nội lực làm tan khối huyết trong bình nước, đồng thời nhíu mày nhìn về phía Liễu Diệc:

- Tại sao lại gặp phải Hạng Thiểm man? Có vẻ như là xảo hợp đến không thể tin được?

Đang lúc lắc đầu thì bên ngoài đột nhiên trở nên yên ắng, tiếng gào rít giận dữ của man tộc tất cả biến mất, yên tĩnh không hề báo trước trong nháy mắt lan tràn khắp sơn cốc.

Lương Tân và Liễu Diệc gần như đồng thời đứng dậy, dị khẩu đồng thanh hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Khúc Thanh Thạch thì bình tĩnh hơn rất nhiều, vươn người đứng dậy, đem bình nước trong tay đưa cho Lương Tân:

- Mau hóp vài ngụm đi, tình hình bên ngoài không rõ ràng, trước hết bổ sung sức lực rồi tính sau.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận cười sang sảng, nghe qua rất giống cảm giác từng cơn mát gió lùa qua rừng trúc:

- Ba tên các ngươi đều chạy thoát ra từ trong khu hầm phải không?

Tiếp đó, vang lên tiếng bước chân, một vị trung niên vừa cao vừa gầy chậm rãi xuyên qua rừng rậm đi về phía ty sở.

Cương nỏ cơ quan trong khu rừng không một chút phản ứng.

Nhìn kỹ bước chân của người này, nhìn như là đi nhưng thực ra không hề chạm đất, mỗi một bước chân đặt xuống đều cách mặt đất một khe rất mỏng, cho nên không làm phát động cơ quan.

Lúc này Lương Tân cũng đã nhìn ra huyền cơ dưới chân của người này, trái tim thẳng tắp rơi xuống: mặc dù kém một chút nhưng đối phương rõ ràng là bay tới, nếu không phải quý mị yêu tà thì cũng là tu tiên chi sĩ.

Khúc Thanh Thạch đứng ở cửa nhìn đối phương từng bước từng bước đi đến, hàng lông mày trắng khê nhíu lại, mang theo vài phần kinh ngạc:

- Tu sĩ? Ngươi là ai?

Trung niên nhân nhếch miệng, lộ ra hàm răng khô vàng, cười nói:

- Nhân lực không tôi. Tên của ta gọi là Trúc Ngũ.

Liễu Diệc đứng trong ty sở hít sâu một hơi, đè ép nỗi sợ hãi trong lòng, cười khan hai tiếng nói:

- Trúc Ngũ? Vậy Trúc nhất nhị tam tứ lục thất bát đâu?

Chẳng qua Liễu Diệc chỉ thuận miệng nói bừa không ngờ Trúc Ngũ lại nghiêm túc lắc đầu:

- Không có lục thất bát, huynh đệ chúng ta chỉ có năm người.

Liễu Diệc lập tức hỏi tiếp:

- Vậy còn những người khác, ở đây sao?

Trúc Ngũ đi đến bìa rừng thì dừng lại, cách ty sở chừng khoảng ba đến năm trượng, vô cùng kiên nhẫn trả lời:

- Bọn họ không đến, Khô Nãi sơn một chút việc còn con con này ta tự mình điều khiển Hạng Thiểm man là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kỳ Lợi Đoạn Kim

Khúc Thanh Thạch luôn luôn lãnh đạm lúc này đột nhiên nổi giận, da mặt đã thả lỏng bởi vậy mà co quắp lại, những vết nám trên da phẳng phất như sóng lại hiện ra dị thường đáng sợ, giọng nói cũng khàn khàn trầm thấp lộ ra cổ bạo ngược không kiềm nén nổi:

- Chuyện nhỏ? Cả một ngàn danh Thanh y vệ, còn có hơn một vạn tội dân, hơn một vạn đầu tính mạng là chuyện nhỏ sao?

Trúc Ngũ ồ lên một tiếng kinh ngạc dường như cảm thấy sự phẫn nộ của Khúc Thanh Thạch rất vô lý, nhều mày nói:

- Chẳng qua là tính mạng của một đám phạm nhân mà thôi, mười chín đầu tính mạng của Chu Ly đệ tử tính ra còn có thể quý trọng hơn một chút.

Sau đó, thần sắc của lão trở nên cổ quái, vừa có chút nghi hoặc, lại có chút không thể kiên nhẫn:

- Ta không hiểu được, ba tên phạm nhân các ngươi, cho dù tay chân lạnh lợi hơn một chút, làm sao có thể từ trong khu hầm sống sót chạy ra ngoài chứ?

Trước đó lão ta hoài nghi có tu sĩ giúp đỡ ba huynh đệ chạy trốn, đang mai phục ở gần đây chờ đợi lão đến gần, cho nên mới kiên nhẫn như vậy, một mặt cùng hai người Khúc, Liễu hỏi đáp liên tục mặt khác dùng linh thức cẩn thận tìm kiếm xung quanh, lúc này đã khẳng định chắc chắn, trong tòa ty sở này ngoại trừ ba người đang đứng trước mặt này ra thì không còn có thêm địch nhân nào khác nữa, cho nên lập tức trở mặt, lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc trong khu hầm đã xảy ra chuyện gì, từ đầu đến cuối nói lại cho ta nghe như vậy thì có thể chết thõng khoái một chút.

Khúc Thanh Thạch nhều mày, dương tà cung trong tay lên, cầm hận nói:

- Cuồng vọng!

Trúc Ngũ đột nhiên ha ha cười lớn, lời nói được coi như thẳng thắn, nhưng giọng điệu lại tràn ngập sự khinh miệt:

- Uy lực của thanh cung đó rất mạnh, cho dù là ta cũng phải kiêng dè. Nhưng mà. . .Tốc độ kéo cung của ngươi quá chậm.Ở trước mặt ta, nhà ngươi căn bản là không có cơ hội kéo cung! Ngay cả khi ngươi có thể kéo cung, ta chắc chắn có thể giết ngươi! Nếu ngươi không phục có thể thử một chút, chỉ có điều ta khuyên ngươi. . .

Lão ta còn chưa nói xong, trong rừng rậm đột nhiên liên tiếp vang lên tiếng dây nỏ bật mạnh, vô số ngấn toa bắn ra, tất cả cương nỏ cơ quan trong khu rừng đều đã được phát động! Trúc Ngũ giật mình kinh sợ, vô luận thế nào lão cũng nghĩ không ra, bản thân rõ ràng đã lảng không nự khí mà tới, căn bản không có động chạm đến cơ quan, cơ quan trong rừng rậm tại sao lại còn có thể phát động.

Liễu Diệc vẫn một mực tránh trong ty sở không chịu hiện thân, lúc này bàn chân lớn đang đạp lên trung tâm cơ quan trong ty sở, độc ác cười nói:

- Loại người đầu gỗ nào to!

Cơ quan cấm chế của Cửu Long ty được thiết kế vô cùng xảo diệu, ngoại trừ vô số điểm phát động trong rừng rậm ra, còn có thể thông qua bộ điều khiển trung tâm trong ty sở phát động tất cả, cho dù là địch nhân bay tới cũng khó có thể trốn thoát loạn tiễn bắn ra đồng loạt.

Trúc Ngũ nổi giận hú lên một tiếng quái dị, đột nhiên bị tập kích tâm ý xoay chuyển, chỉ thấy hơn mười Thanh Trúc tiểu kiếm màu xanh biếc từ trong ống tay áo của lão ông ông bay ra. Tu vi của lão khá cao, cương nỏ trong khu rừng mặc dù sắc bén nhưng chỉ cần lão phóng ra pháp bảo, tất cả đều không đáng ngại.

Nhưng khiến cho tất cả mọi người ở đây không có nghĩ đến đó là, một mảng lớn Thanh Trúc tiểu kiếm khi bay ra thì uy phong凛冽, nhưng chỉ một lát sau, bỗng nhiên giống như say rượu lắc lư trái phải lộn xộn mất trật tự, bịch bịch rơi xuống mặt đất.

Với thực lực của Trúc Ngũ, hai người Khúc, Liễu mặc dù mạnh mẽ nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của lão, chẳng qua lão ta có chút kiêng dè đối với Dương Thọ tà cung, lại không ngờ đến bị cương nỏ loạn xạ trước tiên, sau đó pháp bảo của bản thân vừa mới phóng ra ngay lập tức mất đi liên hệ với lão.

Trúc Ngũ bị cương nỏ bắn xung quanh phi loạn, giống như con châu chấu nhả loạn trong cái hộp vuông nhỏ. Pháp bảo đã mất, vội vàng thúc dục chân nguyên, hai tay hóa thành hai khúc gỗ cháy đen thui, gắng sức vung vẩy ngăn cản nỏ tiễn.

Bộp bộp bộp. . . Tựa như tiếng mưa rào trút xuống mái ngói, cánh tay gỗ của Trúc Ngũ tựa như không chịu lực, mũi tên nhọn đủ để xuyên qua trọng giáp cũng không có cách này xuyên thấu qua hai tay lão. Trúc Ngũ một mặt ngăn cản mũi tên đồng thời chuyển động thân người xông vào trong ty sở.

Khúc Thanh Thạch cười lớn, thừa dịp Ngũ Trúc tay chân rối loạn, cắn răng nâng Dương Thọ tà cung lên. Đột nhiên một cơn gió thổi qua bên người, tên mập Liễu Diệc tay cầm Tú Xuân đao, thế tựa sấm đánh từ bên cạnh hấn xông lên, không chút do dự nghênh đón Trúc Ngũ đang lao tới, trong miệng còn ha ha cười lớn:

- Chờ ta chết đã rồi hãy kéo bả cung gãy của ngươi!

Tiếp đó lại thêm một trận hô to gọi nhỏ, Lương Tân cũng ngao ngao rống giận từ bên người hấn lướt qua.

- Cung gãy. . .

Trúc Ngũ sắc mặt xám đen, tất cả lợi tiễn do cơ quan bắn ra đều đã bị cánh tay bằng gỗ cháy đen của lão hóa giải, chẳng qua những mũi tên này mặc dù không thể đâm vào tay lão nhưng lực lượng mạnh mẽ sắc bén ở đầu mỗi mũi tên cũng khiến cho lão khó chịu vô cùng. Vừa mới đột phá tiền trận, đang muốn ngấm chú thi pháp không chế địch nhân thì thấy trước mắt ngân quang loang loáng, thân hình to lớn của Liễu Diệc đang từ trên cao đề xuống, một đao chém xuống đỉnh đầu mình. Truyện "Bàn Sơn "

Tu sĩ tu luyện không ngoài hai hạng mục luyện khí và tu thân, một khi mất đi pháp bảo tương đương với việc bị chặt mất một tay một chân. Nhưng cho dù là như vậy, Trúc Ngũ còn có một thân Mộc hành chân nguyên bá đạo, chỉ cần tà cung không bắn ra lão ta vẫn cứ nắm chắc phần thắng.

Đối diện với một đao chém xuống, Trúc Ngũ nổi giận gầm lên:

- Tìm chết!

Trong lúc cấp bách đưa tay bắt lấy cổ tay của Liễu Diệc. Không ngờ cánh tay còn lại của Liễu Diệc bắt ngờ vung lên, lấy ra bả 'Quả Phụ' từ sau lưng, tiếp đó 'bằng bằng bằng' ba tên liên tiếp bắn vào mặt của Trúc Ngũ.

Trúc Ngũ thiếu chút nữa bị dọa ngất xỉu, chân nguyên của lão trải khắp toàn thân nhưng chỗ công lực yếu nhất chính là khuôn mặt, trong lúc khẩn cấp chỉ kịp quay đầu đi, cuối cùng cũng chỉ tránh thoát hai tiễn, mũi tên thứ ba từ mặt bên xuyên thủng hai má lão, kéo theo một mảng da thịt huyết nhục bầy nhầy, trực tiếp lộ ra hàm răng đầy trắng.

Trúc Ngũ tránh thoát kiếp nạn, tay trái nắm chặt lấy cổ tay Liễu Diệc, tay phải nắm thành quyền, hung hăng đánh về phía lồng ngực của Liễu Diệc, lão tin tưởng một quyền này đủ để xuyên qua thân thể của tên mập độc ác này. Truyện "Bàn Sơn "

Đúng vào lúc lão ta thậm chí đã bắt đầu phản kích tưởng tượng cảnh quyền đầu xuyên qua thân thể huyết nhục, bóng người thứ hai tới nhanh như điện xẹt, tiếp đó chỉ cảm thấy cổ tay phải bị siết chặt, một thanh trường cung đen thui chuyển một vòng cổ quái trước mặt mình, dây cung đã cuốn lấy cổ tay!

Từ lúc phát động cấm chế cho đến lúc Trúc Ngũ vượt qua rừng rậm bất quá chỉ như cái búng tay; Liễu Diệc trước chém sau bắn tên càng là chỉ trong chớp mắt, mà lúc này Khúc Thanh Thạch cũng đã phi thân đánh tới!

Khúc Thanh Thạch vốn định phát động 'Bất Quy Nhân' lấy mạng đổi mạng cùng địch nhân đồng quy vu tận, nhưng không ngờ hai vị huynh đệ kết bái tựa như nổi điên xông về phía địch nhân, một tiễn này bất kể như thế nào cũng không có cách nào bắn ra, dứt khoát thu cung lại tung người xông về phía địch nhân. Thân pháp của hắn và Liễu Diệc sần sần như nhau, so với Lương Tân thì phải nhanh hơn rất nhiều, đi sau mà đến trước vượt xa lão tam Ma Dao, lấy dây cung trói chặt một kích đoạt mạng của đối phương, rốt cuộc cũng cứu được cái mạng nhỏ của Liễu Diệc.

Trúc Ngũ trầm trầm rống giận dữ, chân nguyên chi lực rót vào song quyền, Dương Thọ tà cung rít rít kêu thảm, nỗ lực chống đỡ. Liễu Diệc phát ra một tiếng kêu thảm, cổ tay bị đối phương nắm phát ra một tiếng kêu đáng sợ, đầu khớp xương triệt để bị bóp nát, cánh tay này đã bị phé!

Lúc này Lương Tân rút cuộc đã chạy đến, hét lên một tiếng vung quyền đánh tới, bịch một tiếng trúng ngay mặt địch nhân.

Rắc! Giữa các đốt ngón tay truyền đến từng cơn đau nhức, Lương Tân dùng tất cả sức lực đánh ra một quyền, thiếu chút nữa tự bẻ gãy khớp xương của mình, địch nhân căn bản là không có việc gì.

Trúc Ngũ công pháp rất cao, làm gì có chuyện chịu thiệt thòi trước phạm nhân, cho dù là phổ thông tu sĩ gặp phải lão cũng chỉ có thể cầu xin hoặc một đường bỏ chạy. Nhưng hôm nay liên tiếp bị ám toán mấy lượt, cảm hận đến mức thất khiếu bốc khói, tay trái vận lực vẩy một vãi, đã đem thân thể mập to lớn của Liễu Diệc tàn nhẫn ném ra bên ngoài, tiếp đó nâng nâng thủ chưởng hướng về phía đỉnh đầu Lương Tân hung hăng vỗ xuống.

Thủ chưởng chưa đến mà kinh phong đã tới, Lương Tân chỉ cảm thấy phảng phất như có một toản núi lớn đang đề xuống đầu mình, căn bản là không có cơ hội né tránh, chỉ đành nhắm mắt chờ chết. Khúc Thanh Thạch ở bên cạnh bất ngờ gầm nhẹ, buông bỏ tà cung trong tay, hai tay chụm lại mười ngón tay kết vào nhau thành chùy, không chút chậm trễ nghênh đón thiết chưởng của Trúc Ngũ đồng thời một cước đá đem Lương Tân ra ngoài. Truyện "Bàn Sơn "

Bịch ! Một tiếng vang trầm đục, Khúc Thanh Thạch máu tươi phun thành vòi, người tựa như một cây đinh bị một chưởng của Trúc Ngũ đóng vào mặt đất, ngập tận đến ngực.

Trúc Ngũ khắc khắc cười lên quái dị, tay phải lại muốn nâng lên bồi thêm một quyền đánh chết Khúc Thanh Thạch, nhưng không ngờ trong lúc phát lực lại cực kỳ không thoải mái, cúi đầu nhìn xuống, hữu quyền vẫn bị dây tà cung quấn lấy.

Tà cung vắt ngang trên người Khúc Thanh Thạch. . . Mặc dù tay buông bỏ Dương Thọ nhưng Khúc Thanh Thạch lại dùng thân thể đeo tà cung, vẫn như cũ gắt gao hiểm chế tay phải của địch nhân.

Tay phải nhất thời không có cách nào sử dụng, nhưng lão vẫn còn tay trái!

Trung niên tu sĩ tay trái nắm lại thành búa, chuẩn bị hướng xuống thiên linh cái của Khúc Thanh Thạch đập xuống, trước mắt đột nhiên tối sầm. . . Tên mập Liễu Diệc vừa mới bị ném bay đi lại nhào lại, cánh tay phải của hắn mềm nhũn trật sang một bên, nhưng tay trái mang theo một thân cây to như cái bát lớn vừa mới bị mình đung gây, mang theo tiếng gió vũ vù đập xuống trán địch nhân, trong miệng chửi bới căn bản là không thành giọng điệu:

- Đã sống không được, cùng chết đi!

Đoạn thân cây mặc dù to chắc nhưng ở trong mắt Trúc Ngũ nó chẳng khác que tăm là bao nhiêu, đầu của lão chỉ sợ hãi cương nỏ sắc bén nhưng không sợ sức mạnh của gỗ lớn. Chỉ có điều Trúc Ngũ cũng là người, là người tất sẽ có phản ứng theo bản năng, khi đầu bị uy hiếp, tay trái hoàn toàn là theo phản ứng bản năng nâng lên ngăn đón cây gỗ Liễu Diệc đang đập xuống. Vang lên những tiếng rắc rắc giống như thân cây bị sấm sét bổ trúng tứ phân ngũ liệt, Liễu Diệc cũng bị lực phản chấn mạnh mẽ, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Ngay khi lão ta còn chưa kịp thu tay trái lại, Lương Tân lần thứ hai lao đến, vung quyền đâm về khuôn mặt đã bị phá hủy của Trúc Ngũ.

Trúc Ngũ không kịp thu quyền, rụt cổ lại, trực tiếp dùng đầu tông về phía quyền đầu của Lương Tân, phạm nhân đầu sao vẫn là phạm nhân, Trúc Ngũ nhất định cho rằng dưới đầu chùy khối quyền đầu nhỏ bé kia chắc chắn sẽ bị bóp nát thành thịt vụn, nhưng tiếng xương gãy vụn không hề vang lên như trong tưởng tượng, truyền đến tai lão là ba tiếng dây nỏ rung động, băng! băng! băng!

Một cánh tay khác của Lương Tân, cũng giống như Liễu Diệc khi nãy, từ sau lưng lấy ra một bả 'Quả Phụ'. . .

Trước khi bị cương nỏ bắn trúng, Trúc Ngũ hàng thật giá thật phun ra một ngụm máu tươi.

Cùng một mưu kế, trong nháy mắt bản thân mắc phải hai lần.

Ba tiến liên tiếp!

Tiến thứ nhất, trúng ngay miệng Trúc Ngũ, độ sắc bén và lực bắn của Quả Phụ đem miệng toàn răng của Trúc Ngũ một tiến bắn vỡ nát.

Tiến thứ hai, vẫn là miệng như trước, không một vật cản xuyên qua đầu lưỡi, cổ họng cuối cùng mang thoe yết hầu trắng đỏ xen, xuyên ra sau gáy bay ra ngoài.

Tiến thứ ba. . . Bắn vào phía trên bụng của Trúc Ngũ, Quả Phụ quá nặng, Lương Tân vừa mới nâng lên đã rơi xuống, mũi tên thứ ba cắm ở phía trên bụng, chỉ cắm sâu vào thịt hai tấc.

Ầm! Đất bùn vỡ tung, dưới cằm trên ngực Khúc Thanh Thạch dính đầu máu tươi, người đang dựa đứng lên, rút Tú Xuân đao bên hông ra, không chút lưu tình bỏ về phía thân thể Trúc Ngũ; Liễu Diệc vừa mới bị đánh ngã trên mặt đất, đang điên cuồng chửi bới cũng loạng choạng đứng dậy đi tới, nhặt lên thanh đao của mình, nhìn cũng không thèm nhìn chêm loạn lên thân thể địch nhân; Lương Tân đang gào rít không biết là khóc hay cười, quăng đi cương nỏ, cũng rút đao ra . . .

Cả ba người đều điên cả rồi!

Lão đại Liễu Diệc tay phải xương cổ tay nát vụn.

Lão nhị Khúc Thanh Thạch miệng nôn ra từng ngụm máu lớn, nội tạng thụ thương.

Lão tam Lương Tân Lương Ma Đao. . .Không việc gì.

Ba kẻ phạm nhân đến tận lúc này vẫn điên cuồng đâm chém.

Mãi cho đến khi cả ba người đều suy kiệt sức lực, tất cả ngã xuống đất, không thể tiếp tục nhấc lên một tia khí lực, đã biến thành một người máu, Trúc Ngũ chân nguyên toàn thân cơ hồ đã tán hết nhưng vẫn còn sống.

Trúc Ngũ tu hành là đạo pháp hành mộc, sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường, mặc dù bị thương cực nặng song vẫn còn một hơi thở, đương nhiên, không thể động dậy, miễn cưỡng có thể coi như là còn sống.

Ở bên ngoài khu rừng Hạng Thiềm man cũng phát hiện ra chủ nhân gặp nạn, trong lúc nhất thời đều trở nên táo bạo, tiếng rống giận thê lương, lần lượt điên cuồng xung phong vào rừng rậm. Cũng may Cửu Long ty cấm chế liên miên không dứt, sau một lần phát động lại tự động lấp tên lên dây, mỗi một bả ám nỏ đều có thể bắn ra bảy lần, vững vàng không chế rừng rậm, không để cho man tộc tiến lên một bước.

Man tộc sau vài đợt tấn công mạnh mẽ nhưng không thể thành công, lại còn chết oan vài trăm tộc nhân, thế công mới tạm thời dừng lại, lại y như cũ vây chặt lấy khu rừng, hết sức nóng nảy.

Ba huynh đệ biết man tộc bị cản bước không thể đi vào khu rừng, căn bản không thèm để ý đến tiếng gào rít thảm thiết của bọn chúng, đưa mắt nhìn nhau, trên mặt mỗi người đều đều là một mảnh hoảng hốt, dường như không dám tin ba kẻ phạm nhân bọn họ hợp lực lại thật sự đánh bại, đánh bị thương, đánh chết một tên tu sĩ hơn nửa tên tu sĩ này xem chừng tu vi còn không thấp!

Lương Tân ngây ngô cười a a, dần dần khôi phục lại sự tỉnh táo, ánh mắt quan tâm nhìn về phía hai vị huynh trưởng.

Hai người Khúc, Liễu đều tự lắc đầu, người trước thần sắc lạnh lẽo, kẻ sau tiểu nhân đắc chí, đều tự nói một câu "Thương thế vô ngại." "Chết không được!"

Lương Tân lúc này mới thả lỏng tinh thần, lòng còn sợ hãi hồi tưởng lại trường ác đấu không lâu trước đó, nghi hoặc nói:

- Pháp bảo của Trúc Ngũ, vì sao không có tác dụng?

Chiến đấu thảm liệt song vô luật là cơ quan trong khu rừng bạo phát hay là ba huynh đệ đồng tâm hiệp lực, đều có một cái điều kiện then chốt: Thanh kiếm pháp bảo của Trúc Ngũ, vừa mới phóng ra lập tức mất đi hiệu lực!

Khúc Thanh Thạch sớm đã nghĩ thông suốt vấn đề then chốt trong đó, trầm giọng nói:

- Sợ rằng, ty sở của Bàn Sơn viện còn có cấm chế hạn chế tu sĩ thả ra pháp bảo!

Lương Tân khỏe miệng co quắp, lăm lăm:

- Bàn Sơn viện!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiền Nhân Hậu Quả

Sau đó lại chỉ vào Trúc Ngũ, giống như mảnh rẻ rách đang nằm một đồng trên mặt đất: Truyện "Bàn Sơn "

- Người này còn chưa chết, làm thế nào bây giờ?

Liễu Diệc cười ha ha:

- Không chết mới tốt, lão tử còn có vài điều muốn hỏi hần!

Nói xong, cố sức đứng dậy, dụng cánh tay không bị thương kéo theo Trúc Ngũ xiu xiu vẹo vẹo đi vào trong ty sở.

Thần sắc của Khúc Thanh Thạch tựa hồ rất vui vẻ, mỉm cười nhìn Lương Tân nói:

- Chỉ cần không chết, cho dù không thể nói, Liễu Diệc. . . Lão đại chúng ta cũng có thể bức ra khẩu cung!

Trúc Ngũ đã thể hiện xong bản lĩnh của mình, bây giờ đến lượt Liễu Diệc để cho lão ném thử thủ đoạn của Cửu Long thanh y.

Lương Tân hứng trí bừng bừng chạy theo Liễu Diệc muốn cùng thăm vấn Trúc Ngũ, kết quả vừa mới chạy vào ty sở đã bị đuổi ra ngoài.

Thấy Lương Tân trên mặt đầy vẻ bất mãn và hiếu kỳ, Khúc Thanh Thạch đang ngồi dựa vào cửa ty sở, khuyên nhủ:

- Tốt nhất là đừng xem, nếu không sau này ngay cả ăn cơm đệ cũng ăn không vào đâu!

Lương Tân cơ hồ không thụ thương, hiện tại cũng không có chỗ nào là không thoải mái cả, chỉ có điều sau một hồi vận động mạnh cái bụng càng thêm đói đến phát run, chạy đến đỡ Khúc Thanh Thạch ngồi thẳng dậy sau một lát do dự đưa tay giúp hần đám bóp bả vai.

Khúc Thanh Thạch phi một tiếng mỉm cười vui vẻ, nhún vai đẩy hai tay Lương Tân ra, cười mắng:

- Giống như bị con gấu mù chụp trúng mà thôi, vẫn chưa tính là gì. . .

Lão đại Liễu Diệc đem Trúc Ngũ kéo vào hình phòng, bắt đầu thi hành cực hình bức cung:

Hạng Thiêm man bên ngoài rừng rậm không chịu tán đi, lại không dám tiến vào, chỉ có thể không ngừng ngửa mặt lên trời gào rít. Ngẫu nhiên có vài man nhân tỉnh tỉnh nóng nảy, không thể kiên nhẫn thêm nữa xông vào rừng rậm, chạy được năm bước liền bị cương nô bắn chết, phơi thây trên đất.

Lương Tân vô cùng cẩn thận giúp đỡ Khúc Thanh Thạch lau đi vết máu trên người, trong miệng hai người còn không ngừng thảo luận những chuyện trải qua suốt hai ngày nay. Từ chuyện Cửu Long ty Bàn Sơn viện chưa từng được nghe nói đến trước đây, không chỉ có hầu tử tinh quái làm quan viên mà còn dám lập sát yêu nghiệt, cho đến việc ty sở thiết kế ở Khổ Nãi sơn có cả cấm chế ngăn chừa pháp bảo của tu sĩ. . .

Không lâu sau, tiếng kêu khàn khàn thảm thiết ngắt quãng của Trúc Ngũ từ trong ty sở truyền ra, không biết Liễu Diệc đã dùng thủ đoạn gì mà trong tiếng kêu thảm của Trúc Ngũ còn ẩn chứa nỗi đau đớn không nói thành lời, tiếng sau so với tiếng trước càng thêm cao vút thảm thiết. Mỗi lần Lương Tân đều cho rằng lão ta đã kêu lớn đến cực hạn, chỉ lát sau, tiếng kêu lại đề cao hơn một khoảng, đến cuối cùng tiếng kêu thảm cơ hồ biến thành tiếng thét dài vang động núi sông, Lương Tân nghe thấy mà đồ mồ hôi lạnh.

Một mực chờ đợi cho đến lúc mặt trời lặn, Liễu Diệc mới từ bên trong ty sở đi ra, Trúc Ngũ bị hấn giam lại trong phòng hình.

Lương Tân lập tức nhảy lại nghênh đón, Khúc Thanh Thạch cũng mang vẻ quan tâm, thấp giọng hỏi:

- Thế nào rồi?

Liễu Diệc cười lên ha ha, vỗ ngực đắc ý nói rằng:

- Tra hỏi rõ ràng rồi! Chuyện tình ở khu hầm đều do tên vương bát đần này làm!

Khô Nãi son phát hiện ra hung sát thạch mạch, việc này cả thiên hạ đều biết cũng không phải là chuyện bí mật gì, từ ngày hoàng đế điều động tội hộ khai son phá sát Trúc Ngũ đã chỉ huy Hạng Thiêm man ẩn nấp ở gần đó, chờ đợi đến khi tội hộ đào xuống son căn tìm ra căn nguyên của hung sát thạch mạch.

Lương Tân cười a a truy hỏi:

- Tên Trúc Ngũ này cũng giống như Giấy rom, muốn cướp lấy pháp lực của hung sát thạch mạch?

Không ngờ Liễu Diệc lại lắc đầu:

- Không phải! Chuyển đi này của Trúc Ngũ là phụng lệnh của huynh trưởng, tìm đến hung sát căn mạch, sau đó từ chỗ căn mạch lấy ra một khối nhỏ hung thạch mang trở về.

Trong ngũ hành, cự mộc khắc hậu thổ, vị Trúc Ngũ này tu hành là mộc hành đạo pháp, trước khi đi lại được truyền thụ kỹ thuật chỉ cần tìm đến căn nguyên của thạch mạch, lão ta tất có biện pháp đập ra một khối thạch mạch đem trở về.

Còn như cần khối nhỏ hung thạch để làm gì thì Trúc Ngũ không hay biết.

Khai son phá sát vốn là một công trình lớn mang tính lâu dài, tất cả mọi người đều hiểu rõ trong khoảng thời gian ngắn không thể nào đào đến căn nguyên của thạch mạch, nhưng đám tội hộ ở trong đường hầm lại đào ra ngọc bích. . .

Ngọc bích tác quái, thả ra tiểu quỷ đã thương người. Trúc Ngũ là tu sĩ cao thâm cơ hồ ngay lập tức phát hiện ra trong khu hầm truyền đến một trận dao động linh nguyên yêu pháp hanh thổ. Trúc Ngũ ngạc nhiên còn tưởng rằng mới nhanh như vậy mà tội dân đã đào đến căn nguyên của thạch mạch rồi, lúc đó lão ta lo sợ hung căn sẽ bị phá hỏng, không kịp suy nghĩ cho chu đáo lập tức thúc dục Hạng Thiêm man tấn công hầm mỏ. Bản thân lão thì đi đối phó với mười chín vị Chu Ly tu sĩ đóng ở Khô Nãi son.

Đợi đến khi Trúc Ngũ đem mười chín vị Chu Ly tu sĩ giết sạch, một lần nữa chạy về hầm mỏ thì Khúc Thanh Thạch đã đánh sập cửa hầm mang theo Lương Tân, Liễu Diệc trốn vào sâu trong lòng núi.

Trúc Ngũ nổi giận lôi đình đánh nát bảy tám đầu Hạng Thiêm man ngay tại đường trường, bất kể thế nào lão ta cũng nghĩ không ra vì sao lại đào tới căn nguyên của thạch mạch nhanh đến vậy, càng không nghĩ đến vài ngàn man nhân thực lực mạnh mẽ mà không thể chiếm được hầm mỏ, lại để cho hơn mười danh Cửu Long thanh y cuối cùng dẫn nổ hỏa lôi đánh sập cửa vào.

Khúc Thanh Thạch lắc đầu cười khổ, sợ rằng cho đến bây giờ Trúc Ngũ vẫn còn không biết, lão ta căn bản là hiểu lầm xem yêu khí của ngọc bích trở thành dao động chân nguyên của hung căn, chẳng qua ngọc thạch song sát đều là yêu quái hành thổ, sự khác biệt ở trong đó cũng không dễ dàng phân biệt ra.

Hầm mỏ sụp đổ, là cả nửa sườn núi lớn sụp xuống, Trúc Ngũ cho dù bản lĩnh có lớn hơn nữa cũng không thể trong một khoảng thời gian ngắn đào ra thông lộ, trong lúc nhất thời do dự vô kế khả thi, mà lúc này bắt lão rồi đi thì tuyệt không cam tâm, nhưng lưu lại không đi cũng không phải là biện pháp.

Đang lúc Trúc Ngũ không biết phải làm sao thì đột nhiên một cỗ linh nguyên chấn động kịch liệt, từ sâu trong núi bạo phát ra.

Cỗ chấn động này chính là do hai nghiệt vật ngọc thạch sinh tử ác đấu mà sản sinh ra khi Lương Tân liều mình kết nối song sát.

Khi đó cửa hầm đã sập đổ, chiến trường ác đấu của song sát Trúc Ngũ không thể vào. Chẳng qua, gốc rễ của đường hung sát thạch mạch này nằm ở sâu dưới son cốc hoang vu, trong lúc dốc hết sức lực ra đánh nhau cũng làm khuấy động linh lực trong son cốc.

Trúc Ngũ đã phát hiện ra dị thường trong son cốc, trong lòng mừng rỡ lập tức dẫn theo man tộc chạy vào son cốc, trong lúc hành quân vừa khéo bắt kịp ba người Lương Tân, Khúc Thanh Thạch xuất cốc, lúc này mới xảy ra một tràng đại chiến.

Cỗ linh nguyên ba động lúc trước sớm đã biến mất từ lâu, Trúc Ngũ lo sợ để mất đi đầu mối tìm kiếm hung sát thạch mạch, liền ra lệnh cho man nhân bắt sóc ba kẻ may mắn còn sống sót, bản thân tiếp tục chạy đi, chạy đến chỗ son cốc nơi thạch mạch hung căn tồn tại.

Trúc Ngũ vô cùng kích động chạy đến son cốc, kết quả tất cả chỉ là công cốc, thạch mạch đã cùng ngọc bích đồng quy vu tận, hóa thành đất bụi. Một chuyến không thu hoạch, lão ta chạy trở lại đại son cùng man tộc hội hợp, vốn muốn bắt sóc ba huynh đệ để tra hỏi xem rốt cuộc trong hầm mỏ đã xảy ra chuyện gì, không ngờ rằng cuối cùng lại chết ở trên tay của ba người.

Liễu Diệc một hơi nói ra toàn bộ sự việc đã trải qua, Khúc Thanh Thạch và Lương Tân một mực lắng nghe, nghe xong câu chuyện đưa mắt nhìn nhau. Những việc mà bản thân bọn họ trải qua cũng đầy đủ kỳ, không nghĩ đến còn có một vị đại cao thủ Trúc Ngũ len lén đi theo sau lưng.

Chẳng qua sự tình ở Khố Nãi sơn ngoại trừ sự kiện Bàn Sơn viện thần bí ra thì các sự việc khác từng mắt xích nhân quả nối liền, đến lúc này chân tướng đã được phơi bày rõ ràng.

- Mặt khác, còn có một sự kiện nữa, sau này chúng ta phải cẩn thận hơn, bốn tên huynh đệ của Trúc Ngũ mỗi tên đều là tu sĩ thần thông quảng đại.

Liễu Diệc nói đến đây thở dài một hơi, tiếp tục nói:

- Cái này còn chưa tính là gì, phía trên năm huynh đệ bọn họ còn có một vị cao nhân nữa, hắc, sau này có phiền phức đấy! Truyện "Bàn Sơn "

Cấp trên của năm huynh đệ Trúc Ngũ rốt cuộc có lại lịch gì ngay cả Trúc Ngũ cũng không biết, tất cả mệnh lệnh đều đến từ Trúc Đại, thậm chí ngay cả mặt mũi của đại nhân vật này Trúc Ngũ đều chưa từng nhìn thấy.

Khúc Thanh Thạch gật gật đầu, truy hỏi:

- Vậy còn động phủ của năm huynh đệ bọn chúng, hẳn phải biết chứ?

Liễu Diệc cười hắc hắc nói:

- Điều này tự nhiên, đã hỏi rõ rồi!

Tuy rằng cả quá trình về cơ bản đã hiểu rõ ràng, nhưng vụ án còn chưa được giải thích, Khúc Thanh Thạch tâm tư tàn nhẫn mặc dù đã biết không phải là đối thủ nhưng vẫn không cam lòng chờ đợi đối phương tìm đến cửa báo thù, lúc này trong lòng đang suy tính xem nên phản kích như thế nào, không để cho đối phương có cơ hội ra tay.

Tay phải của Liễu Diệc bị bóp nát coi như hoàn toàn vô dụng, cũng không có khả năng phục hồi như cũ, lúc này được rịt thuốc trị thương đã không còn đau đớn nữa nhưng hận ý trong lòng thì nồng đậm vô cùng, nhìn hai vị huynh đệ kết nghĩa hắc hắc cười âm hiểm, nói:

- Vừa rồi ta mới tìm được một ít dầu hỏa ở dưới hầm đội lên người Trúc Ngũ, đợi đến khi trời tối phá vây trước tiên châm lửa đốt lão ta, mặc hành , hỏa khắc mộc, để xem lão ta còn có thể sống không?

Khúc Thanh Thạch lắc đầu cười khò:

- Hỏa khắc kim, kim khắc mộc!

Liễu Diệc vung mạnh cánh tay còn lại:

- Ngay cả kim đều có thể khắc, càng không nói đến mộc.

Lương Tân ở bên cạnh gật đầu thật mạnh trợ uy cho đại ca.

Khúc Thanh Thạch xì một tiếng khinh thường, khóc cười không xong mắng một câu:

- Một lũ bất học vô thuật!

Tiếp đó ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, lúc này mặt trời đã khuất sau dãy núi chỉ còn sót lại chút ánh sáng yếu ớt của buổi chiều tàn.

Khúc Thanh Thạch gắng gượng đứng dậy:

- Chuẩn bị đi, đợi trời tối lợi dụng man nhân mù lòa trong bóng tối chúng ta đột vây.

Lương Tân đang muốn gật đầu, không ngờ man tộc đang không ngừng gào rít bên ngoài khu rừng, lại một lần nữa đột nhiên im bật.

Liễu Diệc và Lương Tân đều giật mình hoảng sợ, chẳng lẽ Trúc Ngũ còn có trợ thủ, Hạng Thiềm man còn có vị thủ lĩnh thứ hai? Khúc Thanh Thạch lại cười thoải mái, nhẹ nhàng nói:

- Không sao, vẫn còn một cái Bất Quy Nhân!

Sau đó đứng thẳng người dậy, cố sức kéo căng Dương Thọ tà cung!

Bên ngoài rừng rậm, sắc trời dần dần trở nên tối đen, Hạng Thiềm man cũng càng lúc càng trở nên nóng nảy, vài tên thủ lĩnh tụ tập lại cùng một chỗ lớn tiếng tranh cãi . . . Chuẩn bị loạn thành một đoàn, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng rầm nặng nề, dường như có vật nào đó mới rơi xuống mặt đất.

Man nhân thủ lĩnh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đầu vượn lớn thân thể so với thiếu niên phổ thông không kém là bao, mặt mũi âm trầm đang nhìn về phía

bọn chúng!

Viên hầu sắc lông trắng tuyết, hai mắt vàng cam, thân thể đứng thẳng hơi hơi còng, cái đuôi lớn đỏ rực ở phía sau rất chói mắt, phảng phất như có thể nổi lên một mối lửa bất cứ lúc nào.

Lập tức, bịch bịch bịch tiếng chạm đất liên tiếp truyền vào tai, một đầu lại một đầu viên hầu từ sơn lâm phí xa nhảy ra, cái đuôi lớn đỏ rực ở trong không trung vẽ ra từng vệt máu.

Mỗi một cú nhảy của đám hỏa vĩ viên này có thể đạt tới khoảng cách hơn mười trượng, thậm chí khiến cho người ta không thể phân biệt được bọn chúng rốt cuộc là nhảy hay là bay. Đám Hạng Thiềm mạn luôn lấy khả năng nhảy làm kiểu ngạo lúc này mỗi con thân sắc kinh hãi, nhìn không được lùi về phía sau vài bước, ngậm miệng lại.

Số lượng hỏa vĩ viên không nhiều lắm, rơi xuống mặt đất tất cả chỉ có hơn một trăm đầu, cùng tụ lại một chỗ không lên tiếng, lạnh lùng nhìn mạn tộc đang vây khốn rừng rậm.

Hạng Thiềm mạn, là người mà không phải người, không chỉ da dày thịt béo, giao hoạt khôn ranh, mạnh mẽ kinh người, mà còn giữ nguyên được năng lực lớn nhất để sinh sôi nảy nở trong hoang sơn ác thủy: Biết trước nguy hiểm!

Trong rừng núi mãnh hổ gầm rú, bách thú nghe xong đều không dám động đậy. . . Hiện tại cũng như vậy, hỏa vĩ viên chưa mở miệng, chưa động thủ mà Hạng Thiềm mạn đã hãi hùng khiếp vía, tất cả đều nằm yên tại chỗ, con nào cũng không dám động đậy thêm một phần.

Qua một hồi lâu, ánh mắt của đám hỏa vĩ viên rốt cuộc mới rời đi, một đầu trong đó vẫy vẫy trao ra hiệu cho đám mạn nhân, ý bảo bọn chúng rời đi.

Hạng Thiềm mạn chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, rốt cuộc khôi phục lại năng lực hành tẩu, chỉ phút trước còn hung ác không coi sống chết của bản thân vào mắt lúc này sớm đã không còn lại chút gì, cúi thấp thân thể tứ chi dán trên mặt đất thấp giọng kêu ô ô, trong nháy mắt bỏ chạy tán loạn.

Đám viên hầu căn bản không thèm liếc mắt nhìn bọn chúng thêm một cái, mà không hề nhúc nhích nhìn vào trong rừng rậm. . .

Ở giữa khu rừng rậm ba huynh đệ không hề hay biết đã phát sinh chuyện gì, Lương Tân nâng nỏ, Khúc Thanh Thạch kéo cung, Liễu Diệc tiếp tục ngồi xổm bên cạnh vị trí phát động cơ quan trong ty sở, đợi đến khi địch nhân tiến nhập vào khu rừng giờ lại sách lược cũ.

Rào rào rào... Cành lá trong rừng rậm lay động. Một đạo thân ảnh qua lại nhanh như chớp, trên một chạc cây lớn tung người lao đi, lao về phía ty sở.

Thân pháp của người xâm nhập nhanh đến mức không thể nào dùng mắt thường để bắt giữ. Lương Tân chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy, phía sau thân ảnh trong suốt này còn kéo theo một vệt đỏ tựa như ngọn lửa.

Khúc Thanh Thạch tập bắn cung từ nhỏ, mục lực so với Lương Tân phải mạnh hơn rất nhiều, không lâu sau cuối cùng cũng nhìn ra được hình dạng của xâm nhập giả, vội vàng quay đầu lại đối với Liễu Diệc đang ở trong ty sở hô to:

- Hãy khoan phát động cấm chế, đang tấn công vào không phải là mạn nhân. . . Cũng không phải là tu sĩ!

Trước sau chỉ một chén trà nhỏ công phu, hơn trăm đầu Hỏa Vĩ viên đã xuyên qua rừng rậm, tất cả tập hợp trên khoảng đất trống trước cửa ty sở. Con người vàng da cam cao thấp chuyển động, cẩn thận đánh giá Khúc Thanh Thạch và Lương Tân.

Liễu Diệc cũng mang theo một bả Quả Phụ chạy ra, cùng hai vị huynh đệ sóng vai mà đứng. Bọn họ nhìn vào mắt hầu tử, nhưng so với đám hầu tử thì bọn họ lại tò mò hơn rất nhiều, thấp giọng nói:

- Bọn chúng . . . Vóc dáng cùng một dạng với Thiên viên lực sĩ. Chuyện này là sao nhỉ !?

Khúc Thanh Thạch không dám buông lỏng tà cung, mặc dù khả năng ứng biến của hắn rất tốt nhưng lúc này cũng có chút ngờ ngác, dùng bả vai đẩy Lương Tân:

- Đi hỏi xem.

Lương Tân đôi môi giật giật, lắp bắp hỏi lại:

- Hỏi, hỏi ai?

Vừa mới dứt lời, đột nhiên vang lên một trận hỗn loạn từ trong ty sở phía sau bọn họ truyền đến, nghe ra thật giống như tiếng chảo sắt rơi xuống sàn nhà, đinh đinh đang đang vô cùng âm ỉ.

Tà cung của Khúc Thanh Thạch nhắm vào Hỏa Vĩ viên không dám phân thần, Lương Tân và Liễu Diệc vội vàng nâng cung nỏ quay đầu lại, vừa nhìn thấy cả hai người lập tức kêu lên nửa tiếng quái dị, trong ty sở, xuất hiện một đống lớn Quả Phụ cương nỏ lộn xộn, loạn choạng lắc lư chạy về phía bọn họ. .

Chương 18: Hỏa Vĩ Thiên Vượn

Lương Tân cảm thấy toàn thân ba vạn sáu ngàn cái lỗ chân lông đồng loạt nổ mạnh, trong lòng thầm nhủ một câu: Bàn Sơn viện quả nhiên rất giỏi, ngay cả cương nô cũng thành tinh.

'Đồng Quả Phụ' tựa như tòa núi nhỏ nghênh nghênh ngang ngang đi qua ba huynh đệ, chạy thẳng vào trong đám khí, giống như một con ốc sên mất đi vỏ bọc, co rút, bành trướng, tạm dừng lại thờ dốc rồi đột nhiên ầm một tiếng nổ tung!

Ước chừng hơn một trăm chi Quả Phụ cương nô văng ra bốn phía, mãi đến lúc này ba huynh đệ mới nhìn thấy rõ ràng, trong 'đồng Quả Phụ' còn giấu một đầu hỏa vĩ cự viên thân hình to lớn so với Liễu Diệc thì không hề thua kém.

Bên hông của cự viên còn giắt một quả hồ lô lớn màu xanh.

Những đầu viên hầu khác cũng lần lượt nhảy lên, mỗi một đầu hầu từ đầu từ giữa không trung bắt lấy một bả cương nô, sau khi rơi xuống đất tuy rằng vẫn lộ ra bản mặt hầu tử nhưng trong mắt các loại biểu vui mừng, tò mò, xao động, nóng lòng muốn thử... đã hiện rõ ra trên mặt, không thể nào che giấu.

Lương Tân rút cuộc minh bạch, không phải Quả Phụ thành tinh mà là cự viên không biết từ lúc nào đã tiềm nhập vào ty sở, đi ăn trộm cương nô thay đám đồng bạn.

Cự viên sau khi đem đám cương nô phân phát xong không hề dừng lại, chân không chạm đất tựa như làn khói chạy vào ty sở, không thèm liếc mắt nhìn ba huynh đệ lấy một cái.

Liễu Diệc nuốt nước bọt, giọng nói khô khốc hỏi Khúc Thanh Thạch:

- Đây, đám nô này, Cừu Long lợi khí, tài sản Đại Hồng quốc, tùy ý đám viên hầu yêu quái lấy đi. . . không ổn đâu.

Giọng nói của Khúc Thanh Thạch so với Liễu Diệc còn kỳ quặc hơn:

- Lão tam Lương Tân, hần cũng là tài sản Đại Hồng quốc, trước tiên bảo vệ hần.

Lương Tân suy nghĩ suy nghĩ, đột nhiên bừng tỉnh, nó là tội hộ, là của triều đình!

Tiếng hỗn loạn lại một lần nữa truyền đến, lần này chạy đến không phải là 'đồng Quả Phụ' mà là bó mũi tên rất lớn. . . Một lát sau, hơn một trăm đầu viên hầu mỗi con đều được chia một bó tên, sau khi đồng loạt lạnh lùng liếc nhìn ba huynh đệ một cái xụ mặt chạy ra khỏi rừng rậm chỉ lưu lại đầu cự viên đi ăn cắp nô tiền lúc trước.

Hỏa vĩ viên đến rồi đi như con gió, không hề động chạm đến cơ quan trong rừng rậm, từ lúc tới cho đến khi rời đi càng không phát ra một tiếng, từng con từng con một thân sắc lạnh lùng, đều rất nghiêm túc không hề giống đám hầu tử tinh nghịch một chút nào, so ra càng giống với bộ dạng của một thầy đồ khó tính.

Lương Tân chưa bao giờ được nghe nói đến loại viên hầu như vậy, trong lòng có điểm thấp thỏm không yên. Đúng lúc này đột nhiên từ bên ngoài khu rừng bạo phát một trận hoan hô, đám hầu tử sau khi rời khỏi tầm mắt của mọi người ngay lập tức khôi phục lại bản tính vốn có, hi hi ha ha lấp rập cương nô, khoa chân múa tay nhảy loạn cao cao bắn về phía nhau, coi đó như một trò chơi vui vẻ. Quả Phụ hung khởi trong tay đám hỏa vĩ viên này biến thành một món đồ chơi thú vị.

Đầu cự viên lưu lại ở trước cửa ty sở, trên mặt rõ ràng xẹt qua một tia xấu hổ, ho khan hai tiếng. Ba huynh đệ lúc này mới tỉnh táo trở lại, cả ba vội vàng ưỡn ngực, đồng loạt đem cương nô trên tay chỉ về phía nó. Ánh mắt của đầu cự viên đảo qua khuôn mặt của ba người, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Lương Tân, miệng chuyển động, ngữ điệu trúc trắc, phun ra nhân ngôn!

- Trở về báo cáo với đại nhân nhà ngươi, đám nô tiền kia chúng ta cầm chơi vài ngày, hần sẽ không làm khó dễ các ngươi.

Giọng điệu của cự viên vô cùng cứng nhắc, nghe ra giống như một người trời sinh tai điếc đang miễn cưỡng mở miệng phát ngôn, mỗi một chữ mỗi âm điệu đều rất không ăn khớp, chẳng qua còn có thể miễn cưỡng nghe hiểu được.

Lương Tân choáng váng đứng yên tại chỗ không biết làm sao cả, lắp bắp trả lời:

- Tôi. . . đại nhân nhà tôi. . . Chỉ còn lại mỗi mẹ già, bà ấy không. . . không quản!

Cự viên đầy vẻ kinh ngạc a một tiếng:

- Chỉ còn lại hai người? Còn là mẹ con?

Lương Tân vội vàng gạt đầu không ngừng, trong lòng đang suy nghĩ, còn có Phong Tập Tập nữa, ta không thể nói cho người được.

Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc ở bên cạnh đều nghe ra có chỗ không ổn, mặc dù tình hình quỷ dị nhưng hai người bọn họ đều không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Lương Tân còn đang nói nhảm thì bị Liễu Diệc ngăn lại, vội vàng hỏi cự viên:

- Đại nhân? Người muốn nói đến vị đại nhân nào?

Cự viên chỉ vào Lương Tân, trịnh trọng trả lời: Truyện "Bản Sơn "

- Chính là mẹ của nó!

Lần này Liễu Diệc cũng phải trợn mắt há hốc mồm, nhất thời không biết nên nói điều gì, cũng may vừa lúc cự viên ra vẻ vô cùng mệt mỏi hỏi Lương Tân một câu:

- Mẹ người là chương quỹ của Bản Sơn viện hay vẫn là Cửu Long ty Chỉ huy sứ?

Bây giờ Lương Tân rốt cuộc đã minh bạch, đại nhân này không phải đại nhân kia, màn hỏi đáp vừa rồi hoàn toàn là nhảm lẫn. Tiếp đó chấp nối dung hợp lại, bản thân còn mang thanh y chiến bào lúc trước lấy được từ trong sơn cốc, đầu viên hầu tinh quái này biết rõ Bản Sơn viện cho nên nhận nhảm nó là Bản Sơn thanh y.

Cự viên thấy Lương Tân đứng đực mặt ra, làm ra vẻ không kiên nhẫn, vung vẩy tay truy hỏi:

- Ba tên các người có gặp qua một tiểu tử tên gọi là Lương Tân hay không?

Cả ba huynh đệ cùng giật mình kinh hãi, vô luận thế nào cũng không nghĩ ra đầu cự viên này lại nói ra cái tên Lương Tân, càng không biết rốt cuộc là họa hay là phúc. Khúc, Liễu hai kẻ giang hồ lão luyện, trong lòng ngực sấm rền chớp giật nhưng sắc mặt thản nhiên tĩnh lặng như mặt hồ nước. Lương Tân thì không trấn tĩnh được như vậy, vẻ hoảng sợ giật mình đều hiện hết cả trên khuôn mặt tròn vo. Cự viên đột nhiên phóng tới túm lấy cánh tay Lương Tân, lạnh lùng quát hỏi:

- Nói!

Hai người Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc nhìn thấy Lương Tân bị bắt đồng loạt gầm lên, muốn xông đến giúp đỡ. Cự viên chỉ hơi hốt vung tay lên đã đánh cho hai người bọn họ ngã ngửa trên mặt đất, vào lúc xảy ra hỗn loạn trước cửa ty sở thì cũng là lúc mà tia nắng cuối cùng biến mất nơi cuối chân trời, mà đúng lúc này, một thanh âm vô cùng quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai Lương Tân:

- Lương Tân! Cháu không chết! Thúc chỉ biết Diêm Vương gia phù hộ, cháu không chết!

Giọng nói yếu ớt nhưng ngạc nhiên mừng rỡ, một tên bệnh lao quỷ hiện thân đi ra, bay tới ôm chặt lấy Lương Tân, chính là tiểu quỷ Phong Tập Tập!

Cự viên sùng sốt buông tay Lương Tân ra, cười hắc hắc hai tiếng:

- Người chính là Lương Tân?

Lương Tân không để ý đến cự viên, nỗi sợ hãi bởi những kinh biến xảy ra liên tiếp sớm đã bị nỗi vui mừng khi gặp lại người thân quét sạch sành sanh, dùng sức nắm chặt lấy cánh tay duy nhất của Phong Tập Tập cũng không biết là khóc hay là cười, như bỗng nhiên rơi vào giấc mộng mãi một lúc sau mới khôi phục lại sự tỉnh táo, nhìn hai vị huynh trưởng, lại quan sát cự viên cuối cùng là ngắm ngía tiểu quỷ Phong Tập Tập, hốt hoảng hỏi:

- Rốt cuộc, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Tiếp đó, Lương Tân lại giật mình hô lên một tiếng:

- Lão thúc, người bị thương?

Hiện tại, trên người, trên mặt Phong Tập Tập đều bạo nứt ra những vết loang lổ đáng sợ, làn da tái nhợt nứt toác ra để lộ cơ thịt đỏ đỏ, nhìn qua giống như toàn thân vừa bị vớt từ trong nước sôi ra bị bỏng rất nghiêm trọng. Phong Tập Tập hé miệng nở một nụ cười vô cùng xấu xí, muốn nói điều gì đó nhưng lại không thể phát ra âm thanh.

Cự viên đi về phía trước, hai tay kết thành pháp ấn nhẹ nhàng điểm lên trán của Phong Tập Tập, khẽ nói:

- Lương Tân đã bình yên vô sự rồi người an tâm điều dưỡng, ngày tháng sau này còn rất dài!

Phong Tập Tập cố hết sức gạt gạt đầu, ánh mắt thủy chung vẫn không rời khỏi người Lương Tân. Một lát sau trong không khí một trận giao động ông ta liền biến mất không thấy. Cự viên và Phong Tập Tập có quen biết, tự nhiên là bạn mà không phải kẻ địch, ba huynh đệ đều thờ phảo một hơi. Lương Tân muốn hỏi những chuyện đã xảy ra nhưng cự viên một chút cũng không vội vàng, chu miệng hú dài rất nhanh một Hỏa Viêm sau lưng đeo cương nỏ từ bên ngoài nhảy vào, trên tay cầm theo một đồng quả đào ngon lành, vẻ mặt nghiêm túc đặt ở trước mặt ba huynh đệ.

Ba huynh đệ vui mừng quáđổi, sau khi nói cảm on liền nhậđào lên, lau lau vài cái vào quần áo rồi há rộng miệng cắn xuống, trong miệng đầy mùi thơm vị ngọt . . . Sáu quả đầochui vào bụng Lương Tân rốt cục thờ phảosáng khoáil, lúc này mới hướng về phía cự viên cung cung kính kính hành lễ:

- Lão tiền bối, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Cự viên bộ dạng khỏe khoang sau khi nhận một lễ này của Lương Tân mới quái thanh quái diệu mở miệng nói:

- Khổ Nãi sơn thiên viên, ba trăm năm trước chịu ân huệ của Lương Nhất Nhị, đã từng đáp ứng làm cho hấn ba việc.

- Việc đầu tiên, chín vị thiên viên cao thủ gia nhập Cửu Long ty Bàn Sơn viện, bình thường đóng ở Khổ Nãi sơn tùy thời nghe theo sự sai khiến của Lương Nhất Nhị, nhưng chỉ có thể làm những việc trong khuôn viên Khổ Nãi sơn. Thiên viên từng lập thế, đòi đòi kiếp kiếp không rời khỏi Khổ Nãi sơn một bước. Truyện "Bàn Sơn "

Lương Tân và Liễu Diệc đưa mắt nhìn nhau, lai lịch của chín vị hầu tử thanh y trong sơn cốc rốt cuộc cũng rõ ràng. Tâm tư của Khúc Thanh Thạch là tính tế ti mỉ nhất, hấn không chịu buông tha cho bất kỳ một đầu mối nào, nhứ này hỏi tới:

- Vì sao Thiên viên lại lập lời thế không thể rời khỏi Khổ Nãi sơn?

Cự viên không kiên nhẫn lắcdầu nói:

- Đây là việc của chúng ta không liên quan đến ngươi!

Tiếp đó gior ngón tay thứ hai lên:

- Việc thứ hai, thay Lương Nhất Nhị trong coi tòa ty sở này, ngoại trừ Bàn Sơn thanh y ra không cho bất kỳ kẻ nào tiến vào.

Lương Tân suy nghĩ một hồi, không hiểu được lại hỏi:

- Vậy. . . Bình thường các ngài đều canh giữở xung quanh ty sở? Như thế nào mà bây giờ lại mới đến?

Cự viên xoa xoa lòng bàn tay cười hắc hắc:

- Nơi này bỏ hoang ba trăm năm, chúng ta canh giữ một hồi, thấy không có ai đến đây, cho nên . . . cho nên . . .

Lương Tân vuốt vuốt cái bụng lại nhậđào lên một quảđào, truy hỏi không tha:

- Cho nên thế nào, nói đi?

Liễu Diệc và Khúc Thanh Thạch len lén cười trộm.

- Cho nên bỏ quên nhiệm vụ!

Cự viên cắn răng, đánh mất mặt mũi nói ra lời thật.

Khổ Nãi sơn Thiên viên bảo vệ ti sở mấy chục năm, sau đó không chịu nổi tịch mịch liền bôđi quay trở về sào huyết cũ, chỉ là thỉnh thoảng có quay lại nhìn ngó một hồi. Song nếu nói bọn chúng trở lại nhìn xem ty sở có vấn đề gì không thì chẳng thà nói tới để tìm đồ chơi, đồng hồđộn dưới hầm chứa vũ khí chính là do bọn chúng làm ra.

Lương Tân không để ý tới ánh mắt kinh hãi của hai thanh y kia, lại nhậđào lên quả đầothứ tám.

Liễu Diệc nhỏ giọng nói với Khúc Thanh Thạch:

- Lão ta nhà chúng ta luận về mặt ăn uống quả thật là một hảo thủ!

Hảo thủ Lương Tân tươi cười sáng lạn nhìn về phía cự viên:

- Vậy việc thứ ba thì sao?

Nhưng cự viên lại lắclắcdầu, trong mắt mang theo vẻ bất đắc dĩ:

- Việc thứ ba, cho đến nay vẫn chưa thể hoàn thành, mỗi khi nghĩđến đều cảm thấy tiếc nuối!

Nói xong, thờ ra thật dài, u u gió lạnh.

Liễu Diệc hắc một tiếng, cười nói:

- Việc thứ hai các ngài hoàn thành cũng không hoàn toàn, ngài cũng đừng thờ dài nữa mau nói xem việc thứ ba rốt cuộc là như thế nào!

Cự viên chép miệng một hồi, lúc này mới tiếp tục nói:

- Việc thứ ba: Có một ngày người nhà của Lương Nhất Nhị sẽ được đưa vào trong núi, Thiên viên nhất mạch phải bảo vệ tốt cho họ.

Sau đó, lại lắc lắc đầu:

- Chỉ tiếc là, cuối cùng Lương Nhất Nhị không đưa gia quyến đến đây.

Viên hầu đủ các loại thần sắc tiếc hận, khổ sở, không cam lòng nhưng nhìn thế nào cũng thấy giả tạo, ngược lại trong con người màu vàng phản vui sướng nọ lại hiện ra rất rõ ràng. Tiếp đó thần sắc của nó quay ngoắt một trăm tám mươi độ, thoáng chốc trở nên hùng hồn không kém:

- Chỉ có điều hôm nay ông trời đã đưa con cháu của Lương Nhất Nhị vào trong núi, thiên viên rốt cuộc cũng có có hội hoàn thành lời thề của ba trăm năm trước.

Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc đưa mắt nhìn nhau, cả hai người đều có chút do dự. Lương Tân có thân phận đặc thù, bọn họ ở trong Khổ Nãi sơn trải qua vô số điểm nghi vấn, lại còn chọc vào một đám tu tiên lợi hại, con đường sau này không cần nói cũng biết là sẽ rất khó đi. Mà thiên viên số lượng rất nhiều, lại có thần thông quảng đại, so với Trúc Ngũ mà nói càng thêm cao minh, nếu để Lương Tân ở lại trong núi để cho bọn chúng bảo vệ, quả thật là một sự lựa chọn không tồi. Truyện "Bản Sơn "

Nhưng Lương Tân lại không nghĩ tới những điều này, thẳng thừng truy hỏi cự viên:

- Ngài quen biết lão thúc. . . Phong Tập Tập?

Cự viên gật đầu, năm đó bọn chúng hứa hẹn canh giữ ty sở, tuy rằng cuối cùng bỏ rơi nhiệm vụ nhưng vẫn đặt ở nơi này một đạo phù soạn, chỉ cần có người xâm nhập đám thiên vực ở hang ổ cách xa đây vài trăm dặm cũng có thể lập tức phát hiện ra. Từ lúc đám người Lương Tân đi vào trong ty sở, cự viên đã biết có người đến liền mang theo một đám thủ hạ lập tức xuất phát, song khi bản tính ham chơi hơn nửa thông qua phù soạn truyền về đã biết tiến nhập vào ty sở chỉ là phạm nhân, chỉ lén xem mang tính tượng trưng mà thôi, trong lòng cũng không thật coi trọng việc này. Một đường du sơn ngoạn thủy chạy suốt một ngày mới đến nơi.

Lại nói về Phong Tập Tập, ông ta một lòng nhớ thương Lương Tân, mặc dù không dám tới quá gần nhưng thủy chung không chịu rời đi xa, ông ta vẫn canh giữ ở phụ cận núi lớn, rất nhanh nghe được tin tức hằm nỏ trong Khổ Nãi sơn xảy ra chuyện, tiểu quý như nổi điên lập tức liều mạng chạy vào trong núi lớn, muốn tìm kiếm tung tích của Lương Tân. Tìm kiếm vài ngày liền tiếp không có kết quả lòng nóng như lửa đốt, vào lúc sáng sớm ngày hôm nay thần xiu phách lạc đều quên cả việc né tránh ánh mặt trời, bị dương quang thiêu đốt thương tích cực nặng nằm ở trong núi hấp hối, mắt thấy sắp hôn phi phách tán đến nơi thì may thay đại quân hầu tước ngang qua.

Cự viên dẫn đội, ba trăm năm trước đã từng nhìn thấy Lương Nhất Nhị, cũng đã gặp gỡ Phong Tập Tập lúc đó đang hầu hạ bên cạnh ông ta. Mặc dù cách xa đã rất nhiều năm, nhưng thông qua cái bốt đồng tiền trên mặt tiểu quý mà nhận ra đó là Phong Tập Tập. Nó lập tức thi pháp cứu giúp, rốt cuộc cũng giữ được một điều tính mạng của tiểu quý. Phong Tập Tập cũng mơ mơ hồ hồ nhớ lại thiên vực, nhờ vả bọn chúng trợ giúp tìm kiếm Lương Tân. Không thể ngờ được rằng, chủ tớ lại gặp nhau ở trong ty sở, một phen vui buồn này căn bản là không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Lương Tân quan tâm đến thương thế của Phong Tập Tập còn chưa kịp mở miệng ra hỏi thì cự viên đã ngao ngễ lắc đầu:

- Mặc dù thương thế nghiêm trọng nhưng đã được ta sử dụng pháp thuật bảo vệ hồn phách, không chết được. Tu vi của tiểu quý này quá kém, trước tiên chờ cho thương thế của nó khỏi hẳn ta sẽ đưa nó vào âm nhân trong đại sơn tu hành một phen.

Lương Tân mừng rỡ liền miệng nói cảm ơn. Mặc dù không biết âm nhân là cái đồ vật gì nhưng cũng có thể hiểu được nó đối với Phong Tập Tập khẳng định có lợi cực lớn. Cự viên phất tay không xem việc đó vào đâu, ngâm nga một câu giống như ngâm thơ:

- Cổ nhân chi tình do tại; Tiểu sự hà túc quái xi!

(Ân tình cổ nhân vẫn còn đây, đáng kể chỉ vài ba chuyện còn con!)

Bạn đang đọc truyện *Bản Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thượng Hồ Hạ Lô!

Đầu thiên viên tinh quái này bản tính bướng bỉnh, nhưng khi đứng trước mặt những người ngoài thì luôn bày ra bộ dáng cao nhân đắc đạo, Lương Tân thấy thế cũng không lấy làm kỳ quái, lại cảm ơn thêm vài câu sau đó mới hỏi: Truyện "Bản Sơn "

- Vậy ngài. . . quen biết tổ tiên nhà tôi?

Cự viên hai mắt tròn trừng:

- Đó là tự nhiên! Năm đó cha ta và Lương Nhất Nhị võ tay lập lời thề, chín vị thiên viên gia nhập Cửu Long ty chính là chín vị huynh trưởng của ta.

Khúc Thanh Thạch vẫn một mực im lặng không nói một câu cũng đứng lên, khom lưng hành lễ với cự viên:

- Văn bối Khúc Thanh Thạch bái kiến tiền bối, không biết phải xưng hô với tiền bối như thế nào!

Cự viên thần nhiên nhân lễ, trên mặt lộ ra vẻ cao nhân tiền bối, hồ hững trả lời:

- Tục danh của bốn tọa là Thượng Hồ Hạ Lô.

Khúc Thanh Thạch ngắt, rốt cuộc không biết nên gọi cự viên là Hồ Lô hay gọi là Thượng Hồ Hạ Lô . . .

Thiên viên được trời ưu ái từ khi sinh ra đã là tinh quái có đạo hạnh, là hung tộc đứng nhất nhĩ trong Khổ Nãi sơn này. Đầu cự viên này đã hơn ba trăm tuổi, tên gọi là Hồ Lô. Năm đó khi Lương Nhất Nhị kết minh với thiên viên thì Hồ Lô vẫn còn nhỏ, sau hơn ba trăm năm nó đã kế thừa sự nghiệp của cha nó, làm tộc trưởng của thiên viên.

Khúc Thanh Thạch không dám gọi loạn, tiếp tục gọi là tiền bối:

- Xin hỏi tiền bối, ngài có biết lai lịch của Bàn Sơn viện, còn cả những sự tích cũ về Lương đại nhân hay không?

Hồ Lô bĩu môi, môi dưới dài ra cả một đoạn. Năm đó bọn chúng và Lương Nhất Nhị cũng chỉ là quen biết nhau trên quan hệ thi ân và báo đáp, thêm vào đó đã hơn ba trăm năm rồi, đối với một số việc Hồ Lô cũng hiểu không được rõ ràng lắm. Chẳng qua điều duy nhất có thể xác định đó là trên người Lương Nhất Nhị có lực lượng đủ để lay trời chuyển đất, nếu không cũng không thể cứu được Thiên viên nhất tộc từ trong tay cường địch.

Khúc Thanh Thạch ồ một tiếng, trên mặt không che dấu nổi vẻ thất vọng.

Hồ Lô cảm thấy bản thân cái gì cũng không biết rất không giống 'cao nhân', vung tay thay đổi chủ đề, nhìn về phía Lương Tân:

- Tổ tiên nhà ngươi rốt cuộc đã cất dấu bảo bối giờ chỗ này?

Lương Tân không hiểu tại sao Hồ Lô lại hỏi như vậy, suy nghĩ một hồi đột nhiên mừng rỡ chỉ vào ty sở hét lớn:

- Nơi này có bảo bối!

Liễu Diệc và Khúc Thanh Thạch đồng thời cười nói:

- Rốt cuộc cũng đã nghĩ ra!

Việc thứ hai mà Lương Nhất Nhị muốn thiên viên làm đó là đòi đòi canh giữ ty sở này, nếu như trong ty sở không có đồ vật gì quan trọng vậy thì cần gì phải canh giữ.

Hồ Lô bị Lương Tân bị Lương Tân dọa nhảy dựng lên, con mắt tròn tròn đảo vòng vòng:

- Đương nhiên là có bảo bối, vấn đề là bảo bối gì?

Lương Tân làm gì biết đó là bảo bối gì, nếu không phải bốn năm trước Phong Tập Tập tìm đến tận cửa chắc hẳn nó bây giờ vẫn không biết tổ tiên nhà mình là ai, lắc đầu cười nói: Truyện "Bàn Sơn "

- Tìm ra nhìn xem là được!

Vừa dứt lời, cự viên Hồ Lô đột nhiên ha ha cười lớn:

- Đây là ngươi nói đấy nhé, không được đổi ý!

Trong suốt ba trăm năm qua không lúc nào là Hồ Lô không suy nghĩ xem rốt cuộc Lương Nhất Nhị năm đó đã cất dấu bảo bối gì. Thiên viên chân thành giữ lời hứa, ăn cắp một ít cung nỏ chơi đùa thì không sao nhưng đào bới ty sở tìm bảo bối loại sự việc này khẳng định sẽ không làm. Hiện tại có hậu nhân Lương gia cho phép đương nhiên là vui vẻ không thôi rồi.

Hồ Lô cũng không đợi cho Lương Tân nói thêm câu nào nữa, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hú dài vang vọng, đám thiên viên đang chơi đùa náo loạn bên ngoài khu rừng trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, tiếp đó như cơn gió nhảy vọt trở lại bên cạnh thủ lĩnh, làm trò trước mặt đám người Lương Tân, từng đầu từng đầu đại hầu từ mặt mũi lại trở về vẻ trịnh trọng, không tùy tiện nói cười, đi đứng thẳng tắp vô cùng nghiêm trang.

Liễu Diệc nhìn thấy Hồ Lô hưng trí bừng bừng, có chút không yên tâm hỏi một câu:

- Tìm thấy vật do Lương đại nhân lưu lại đương nhiên thuộc về quyền sở hữu của Lương Tân?!

Hồ Lô tròn mắt nhìn hẳn:

- Điều này là tự nhiên! Chúng ta nếu muốn độc chiến còn phải đợi đến lúc này sao? Còn phải đợi đến khi Lương Tân gặt đầu sao?

Nói xong, dường như vẫn chưa hết ý còn trích một câu trong "túi thơ" của mình:

- Tiểu nhân chi tâm!

Liễu Diệc cũng không thêm để việc này trong lòng, hắc hắc cười khan hai tiếng xoay người chạy vào trong ty sở, đi tìm bảo bối.

Hồ Lô vội vàng ra lệnh một tiếng, hơn một trăm đầu viên hầu bước đi thông dong, nghi thái đoan trang đi vào ty sở, ưu nhã lay lay cái bàn, đẩy đẩy cái ghế, nhìn qua rất giống như đám phu nhân quý phái.

Hồ Lô tức giận dẫm chân:

- Đùng giả bộ nữa, tìm đi cho ta!

Ầm một tiếng, "đám phu nhân" lập tức biến thành đám quan sai khám nhà như lang như hổ, chỉ thấy từng điều từng điều thân ảnh vun vút qua lại hỗn loạn, bức hoành bị đập bể, cái bàn bị dẫm thủng, ngay cả những viên gạch trên sàn nhà cũng bị lật tung. . .

Sau đó, một tiếng hét thảm truyền tới, Trúc Ngũ đang hấp hối trong phòng hình bị một đầu thiên viên đi ngang qua thuận tay bóp chết. Lương Tân cũng chạy vào tham gia vào cuộc tìm kiếm, không lâu sau lại vô cùng chật vật chạy trở về. Trong ty sở cát bụi không ít ám nỏ, dưới tình huống bị phá hủy khắp nơi tùy lúc có thể bắn ra. Viên hầu đều là tinh quái được trời ưu ái tự nhiên là không sợ đám cơ quan này rồi, nhưng Lương Tân thì chịu không nổi, không dám tiếp tục lưu lại trong 'hiểm địa'.

Hồ Lô còn đang nỗ lực gìn giữ phong độ, mặc dù trong mắt tràn ngập vẻ hăm dọa nhưng vẫn nhẫn nhịn không cùng đám thủ hạ lao vào khám nhà, lôi kéo Khúc Thanh Thạch và Lương Tân dò hỏi những chuyện bọn họ đã trải qua ở Khổ Nãi sơn.

Lương Tân miệng lưỡi lưu loát, khi thì nhủu mày khi thì cười ha hả, đem sự việc đã trải qua nhất nhất kể ra, Khúc Thanh Thạch thoải mái ngẫu nhiên xen vào bổ sung một hai câu. Hồ Lô càng nghe càng bị chấn động, vào lúc Lương Tân hoa chân múa tay kể đến đoạn mình lấy thân thể làm vật dẫn, dẫn ngọc thạch song sát ác đấu, cuối cùng ngọc thạch đều vỡ còn bản thân thì bình an vô sự, Hồ Lô rốt cuộc đã nhìn không được đưa tay bắt lấy mạch môn của nó, trầm giọng nói:

- Đùng động, để ta kiểm tra!

Lương Tân chỉ cảm thấy mạch môn lạnh lẽo, một tia lực đạo nóng bỏng xâm nhập vào trong cơ thể, men theo huyết mạch của bản thân chậm rãi di chuyển. . .

Khúc Thanh Thạch hiểu được Hồ Lô đang làm cái gì, nhỏ giọng nói:

- Một phen kinh lịch này của lão tam đáng lẽ ra phải là một cái cơ hội cực lớn, pháp lực của ngọc thạch lấy thân thể nó làm môi giới tranh đấu lẫn nhau, trước khi trôi đi chắc chắn phải lưu lại ở trong thân thể nó, chỉ có điều trước đó chúng tôi đã thử qua, lực lượng của đứa trẻ này không tăng lên lấy một điểm.

Hồ Lô lúc lắc cái đầu lớn, cười lạnh một tiếng:

- Ngươi suy nghĩ về ngọc thạch song sát cũng quá đơn giản rồi!

Nói xong, thu hồi tia yêu nguyên đi dò xét kia trở lại thân thể, bắt đầu cúi đầu trầm tư.

Ước chừng qua một nén nhang công phu, trong sự trông chờ thấp thỏm của Lương Tân, Hồ Lô rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, mở miệng nói một câu:

- Ngọc bích và thạch mạch, hai đầu tinh quái hành thổ này còn chưa chết!

Khúc Thanh Thạch và Lương Tân đồng thời a lên một tiếng, tròng mắt cứng lưỡi, muốn hỏi cũng không biết phải hỏi từ chỗ nào.

Hồ Lô tiếp tục nói:

- Hai tên quái vật này tương đấu đến lưỡng bại câu thương, hình hủy thần chưa diệt. Nguyên thần của bọn chúng vẫn còn tồn tại, chỉ có điều hiện tại rất yếu ớt, dưới sự bảo vệ của chút căn nguyên chỉ lực cuối cùng đã lâm vào giấc ngủ say.

Khúc Thanh Thạch hình như đã nghĩ ra điều gì đó, thần sắc kinh hãi truy hỏi:

- Vậy nguyên thần của hai đầu quái vật đó. . . hiện tại ở đâu?

Hồ Lô mỉm cười

- Ngọc thạch song sát lấy Lương Tân làm chiến trường, đến cuối cùng nguyên thần cùng với pháp lực bản nguyên đều tiến vào trong cơ thể nó tiến hành so đấu. . .

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ngọc Hạp Huyền Cơ

Lương Tân lòng lạnh buốt, hạ ý thức đưa tay ôm lấy bụng mình, há to miệng, trong cổ học vang lên ừng ực, trong đầu nó lúc này hiện lên duy nhất hai chữ: Mang thai!? Truyện "Bàn Sơn"

Hồ Lô cất tiếng cười to, nhặt lên một quả đào ném cho Lương Tân:

- Tiểu tử này không có kiến thức, không phải lo lắng!

Hai quái vật kia hiện tại không còn thân thể, chỉ sót lại nguyên thần đã mê mẩn và pháp lực bản nguyên trợ giúp nguyên thần ẩn nấp trong thân thể của Lương Tân. Không có thời gian trăm năm thì hai đạo nguyên thần này căn bản là vô pháp tỉnh lại, tự nhiên sẽ không thể làm gì Lương Tân được.

Có thể nói ngọc thạch song sát đích thực đã đem một bộ phận pháp lực lưu lại trong cơ thể của Lương Tân, chẳng qua phần pháp lực này là bản nguyên chi lực của bọn chúng dùng để bảo vệ chặt chẽ xung quanh nguyên thần không thể nào tách ra. Lương Tân căn bản là không thể nào cảm thụ, càng không có biện pháp sử dụng chúng.

Hồ Lô giải thích đại khái vài câu, cuối cùng nói:

- Hai cái nguyên thần và bản nguyên pháp lực trợ giúp nguyên thần mặc dù trong thân thể người nhưng không có lấy nửa điểm quan hệ với người, cho nên sẽ không ảnh hưởng gì đến người càng không bị người sử dụng. Xét đến cùng người vẫn là một kẻ phạm nhân, nhiễm bệnh sẽ chết, trọng thương sẽ chết, cho dù không bị bệnh không bị tai nạn, sống vài chục năm dương thọ hết vẫn phải chết!

Khúc Thanh Thạch còn một số điều không thể giải thích, hoặc nói là không cam tâm, thay Lương Tân hỏi:

- Nguyên thần của ngọc thạch song sát hiện tại ký sinh trong thân thể lão tam, một khi lão tam chết đi không phải là bọn chúng cũng xong đời sao? Nói như vậy chúng nó hẳn là phải bảo vệ tính mạng của lão tam mới đúng!

Hồ Lô lắc đầu kinh thường nói:

- Lương Tân không phải là lô đỉnh của chúng nó, hai cái nguyên thần này chẳng qua là gặp may mà ngủ lại trong cơ thể của nó mà thôi. Lương Tân cho dù toàn thân hóa thành xương khô thì bọn chúng vẫn như cũ ngủ trong quan tài, không vấn đề!

Lương Tân gật gật đầu, hiểu được ý tứ của Hồ Lô, lại hỏi:

- Vậy. . . Có thể thì pháp đem hai cái nguyên thần này đuổi ra ngoài hay không? Nếu không cứ cảm thấy không được tự nhiên!

Hồ Lô lại một lần nữa lắc đầu:

- Cách làm này rất dễ làm thương tổn đến người, yên tâm đi, người vẫn là người, sống cuộc sống của người, tuyệt đối sẽ không có lấy nửa điểm liên hệ với nguyên thần của ngọc thạch!

Lúc này, đám thiên viên đang khám xét nhốt đột nhiên nổi lên một trận ồn ào, một đầu đại viên trong tay cầm một cái hộp ngọc kiểu cách màu sắc cổ xưa, đang chạy nhanh tới trước mặt Hồ Lô.

Lão đại Liễu Diệc đuổi theo phía sau mở miệng chửi bới ầm ĩ:

- Con khi chết bầm kia, cái hộp đó rõ ràng là do ta tìm thấy lại bị người cướp đi tranh công. . .

Ngọc hạp hình vuông rộng nửa thước, cầm trên tay nặng nề lạnh lẽo, mặt trên có khắc sơn thủy chim muông hiện lên vẻ lịch sự tao nhã. Hồ Lô ho khan một tiếng, trong mắt đầy vẻ uất hận nhưng không thể không vươn cánh tay nhỏ giao chiếc hộp cho Lương Tân, hào phóng nói:

- Vật này Lương Nhất Nhị để lại, người nhận lại đi. . . Còn không mở ra nhìn một chút!?

Nhưng Khúc Thanh Thạch lại đè vai Lương Tân lại, dùng tay gõ nhẹ xung quanh ngọc hạp, cẩn thận kiểm tra một hồi sau đó mới gật đầu nói:

- Hẳn là không có cơ quan cấm chế, khi mở ra thì cẩn thận một chút.

Lương Tân vô cùng cẩn thận mở nắp ngọc hạp ra, một mùi hôi thối khiến cho người ta buồn nôn lập tức từ bên trong bốc ra, Lương Tân bị sặc nước mắt chảy ròng ròng, Hồ Lô vội vàng vùng tay, một con gió lớn thổi qua, chỉ chốc lát đã xua tan đi mùi hôi thối đáng sợ kia. Lương Tân tiếc nuối một bụng đào cho nên liều mạng nhìn xuống không có nôn mửa ra, nín thở trên tay dùng lực đem cả hộp dốc ngược đem tất cả vật bên trong đổ xuống đất..Sau khi nhìn thấy rõ vật ở trong hộp ngọc tất cả mọi người đều ngạc nhiên kinh hô một tiếng.

Trong chiếc hộp ngọc vuông này, được đặt ngay ngắn một khóa . . . Đầu người!!!!

Đầu người đã sớm khô héo, làn da xanh đen đã héo rút nhăn nheo bám sát vào xương mặt, đỉnh đầu còn lơ thơ vài cọng lông, bộ dạng khi còn sống căn bản là không thể nào nhận ra được.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không hiểu tại sao Lương Nhất Nhị lại cất dấu một cái đầu người ở trong ty sở. Hồ Lô tính tình nóng nảy vội đưa tay nhặt khóa đầu lâu lên sờ soạng một lượt, thỉnh thoảng lại lắc vài cái. Truyện "Bàn Sơn "

Khúc Thanh Thạch quay đầu lại hỏi Liễu Diệc vẫn còn không kịp khép miệng lại.

- Tìm thấy ở đâu?

Liễu Diệc trả lời:

- Vô Ảnh Các!

Cửu Long ty đều thống nhất một loại thiết kế, trong hơn ba trăm năm qua chưa từng thay đổi. Trong mỗi ty sở đều sẽ có hai gian mật thất, một gian gọi là Âm Thứ Các dùng để cất giữ vũ khí sắc bén lợi hại, để phòng khi cần sử dụng đến; Một gian khác dùng để cất giữ những văn kiện cơ mật, tên gọi là Vô Ảnh Các! Lương Nhất Nhị dường như không cố ý cất dấu cái hộp ngọc này, Vô Ảnh Các mặc dù là mật thất, ngoại nhân khó có thể tìm thấy nhưng chỉ cần là Cửu Long thanh y chính thức, chỉ cần ở cấp bậc thống lĩnh trở lên đều có thể tìm thấy nó. Trong Vô Ảnh Các của Khổ Nãi sơn Cửu Long ty sở không có bất kỳ văn thư cơ mật gì, trên bàn trống trơn chỉ đặt duy nhất một cái hộp ngọc.

Hồ Lô không nhìn ra được khóa đầu lâu có cái gì sơ hở tiện tay đem nó đưa cho Khúc Thanh Thạch, quay lại nhìn đám thủ hạ vùng tay:

- Tiếp tục lục soát!

Sau đó nó lại cầm hộp ngọc lên quan sát.

Khúc Thanh Thạch không sợ dơ bẩn nhận lấy khóa đầu lâu, lật qua lật lại cẩn thận xem xét. Liễu Diệc càng đáng sợ hơn, thậm chí còn dùng đầu lưỡi liếm một chút, tiếp đó nhổ ra một ngụm nước bọt nói:

- Tôi thiếu ba trăm năm!

Khúc Thanh Thạch trừng mắt nhìn hắn, một chút cũng không hề khách khí:

- Thừa thải!

Cả hai người bọn họ đều là những cao thủ khám nghiệm tử thi, nhưng cũng không thể nhìn ra được nửa điểm đầu mối từ khóa đầu lâu, Khúc Thanh Thạch thở dài đột nhiên quay đầu lại hỏi Lương Tân:

- Đệ thấy thế nào?

Lương Tân đã thành quen thành thói, chỉ cần ở cùng một chỗ với Khúc Thanh Thạch thì sẽ bị bức phải động não không ngừng. Tầm ngâm một hồi sau đó mới thành thật trả lời:

- Vật mà đám thiên viên tìm không thấy chắc hẳn là khóa đầu người này rồi!!!

Khúc Thanh Thạch còn chưa kịp nói thì Liễu Diệc đã ha ha cười lớn:

- Cũng là lời thừa!

Lương Tân nhưng vẫn vui vẻ:

- Ý của đệ là, khóa đầu lâu người này rất là kỳ quái, ty sở có thiên viên canh giữ, bản thân nó rất an toàn, bí mật trên khóa đầu người này lại không dễ dàng phá giải cho nên đặt ở trong mật thất cũng đã đủ rồi, không cần phải thiết đặt những cơ quan khác nữa.

Nói xong, ngừng lại một chút, nó lại bổ sung thêm một câu:

- Đương nhiên, cũng không cam đoan rằng tổ gia gia người không cất dấu bảo bối khác trong ty sở này.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng bịch, thiên viên thủ lĩnh Hồ Lô không biết vì sao lại đặt mông ngồi trên mặt đất, trong tay vẫn cầm ngọc hạp, thần sắc tràn ngập sự kinh hãi, đôi môi run run qua một lúc lâu mới cất lực nói:

- Cái hộp này. . . là, là Linh Lung hạp !

Ba huynh đệ đồng thời hiện ra vẻ mặt mê mang nhìn về phía Hồ Lô, bọn họ ai cũng chưa từng nghe nói qua ba cái từ 'Linh Lung hạp' này. Hồ Lô vỗ vỗ mông đứng dậy, ôm chặt lấy ngọc hạp, xem bộ dạng có vẻ như không muốn trả lại, thanh âm khàn khàn kể cho bọn họ nghe truyền thuyết liên quan đến Linh Lung hạp trên đường tu chân.

Trong mấy ngàn năm gần đây tổng cộng có ba chiếc Linh Lung hạp hiện thế.

Chiếc ngọc hạp đầu tiên xuất hiện vào khoảng bốn ngàn năm trước, bị một kẻ gọi là Mạc Truy Yên vô danh tu sĩ trong lúc vô ý nhặt được. Sau mười năm ngẩn ngui Mạc Truy Yên bỗng nhiên nổi tiếng, dựa vào một thân thần thông thâm sâu khó dò liên tiếp đánh bại mười bảy vị tu sĩ cực kỳ nổi danh sau đó mai danh quy ẩn.

Chiếc ngọc hạp thứ hai xuất hiện vào khoảng hai ngàn bảy trăm năm trước, được một tên đệ tử của Thiết Đầu sơn, một môn tông tà đạo, nhặt được. Tên tà đạo tu sĩ này trước khi nhặt được ngọc hạp thì khôn đôn không thôi, Thiếu Đầu sơn tông môn phái hiện tại của hắn vừa mới bị một môn phái chính đạo đang nổi danh lúc ấy là Minh xuân sơn tông san bằng. Bảy ngày sau, một tên tà đạo tu sĩ đốn thân độc mã đánh lên Minh Xuân sơn, tru sát một ngàn ba trăm Minh Xuân tu sĩ, cuối cùng đồng quy vu tận với chuông môn Minh Xuân tông.

Chiếc ngọc hạp thứ ba hiện thế vào khoảng bảy trăm năm trước, lập tức dẫn đến sự tranh đoạt của các đại môn tông, tà đạo và yêu ma quỷ quái. Cuối cùng rơi vào trong tay tà phái Ma La viện nằm ở nơi cực bắc giá lạnh, nhưng ngay lập tức bị chính tà tu sĩ liên thủ san bằng, trên dưới Ma La viện ba trăm bốn mươi một người không một kẻ may mắn tránh thoát. Nhưng tung tích của ngọc hạp cuối cùng lại biến mất không rõ.

Lung Linh ngọc hạp rốt cuộc là từ đâu mà tới, tổng cộng có bao nhiêu cái từ trước đến nay đều không được nghiên cứu, bên trong nó có chứa cái gì cũng không một ai hay biết. Nghĩ cho cùng không phải là linh đan diệu dược thì cũng là thiên tài địa bảo, nếu không cũng không thể chỉ trong vài năm, vài chục năm ngẩn ngui đem một tu sĩ bình thường biến thành kiếm tiên tuyệt đỉnh.

Ngọc hạp trong tay Hồ Lô hoàn toàn không có vết nứt, chiếc hộp to lớn này là từ một khối nguyên vẹn đục rỗng bên trong mà thành. Các mặt bên có khắc thiên văn thủy thủ nhưng lại trơn nhẵn bóng loáng, nhìn thật kỹ mới có thể phát hiện ra một ít đồ án tinh xảo được khắc ở bên trong ngọc hạp. Những đặc trưng này chính là dấu hiệu của Linh Lung hạp trong truyền thuyết.

Nói đến đây, Hồ Lô đôi môi run rẩy, thở dài một hơi, con ngươi màu vàng nhìn chăm chăm vào khóa đầu người trong tay Liễu Diệc:

- Nghĩ không ra. . . Cát dấu trong Linh Lung hạp lại là một khảo đầu người. . .

Liễu Diệc bật cười thành tiếng:-

Yêu Vương, lão nhân gia ngài tinh táo lại đi, chuyện này không phải là như vậy!

Khúc Thanh Thạch cũng mỉm cười lắc đầu:

- Cho dù đây là Linh Lung ngọc hạp thì đồ vật bên trong cũng đã bị người ta lấy đi từ lâu rồi. Sau này lại bị Lương đại nhân dùng để cất giữ đầu người.

Hồ Lô ngờ ngác, trong đầu nghĩ quả nhiên là cái đạo lý này, trên ngọc hạp không có cảm chế sớm đã bị người khác mở ra rồi. Hắc hắc cười khan vài tiếng, tiếp đó như gạt mình bùng tỉnh nói:

- Nói như vậy, chiếc Linh Lung ngọc hạp thứ ba là bị Lương Nhất Nhị đoạt được? Chẳng trách được hắn lại lợi hại như vậy?

Đám thiên viên này đều là yêu quái lợi hại, dưới sự thúc dục luôn miệng của thủ lĩnh càn gia swucs tìm kiếm, hiện tại cơ hồ đã hủy đi toàn bộ ty sở, nhưng ngoại trừ chiếc ngọc hạp ban đầu ra thì không còn tìm thêm được bất kỳ vật gì khác nữa. Hồ Lô nhất thời cảm thấy niềm hưng phấn đã nhạt bớt, chấp tay sau đít đi đến trước mặt ba huynh đệ:

- Lương Tân theo ta trở về, hai tên các ngươi. . . cũng theo ta trở về nghỉ ngơi một trận, đợt thương thế tốt hơn rồi hãy nói.

Giếng mộ bị hủy, man nhân quấy phá, mười chín vị tu sĩ của Chu Ly đạo tràng đều đã chết, những tin tức này đã được lan truyền ra bên ngoài lúc này có không ít tu sĩ vào núi điều tra. Hồ Lô là tộc trưởng, đương nhiên là trong lòng lo lắng cho tộc nhân lo sợ đám tu sĩ kia đến quấy rối hang ổ của bọn chúng, sự việc nơi đây đã được giải quyết như vậy cũng đã đến lúc trở về.

Nhưng Khúc Thanh Thạch lại lắc đầu, nói rằng:

- Tôi còn muốn ở lại ty sở tìm kiếm thêm một lần, nhìn xem có thể tìm thấy một ít văn thư mà Bàn Sơn viện lưu giữ lại hay không.

Liễu Diệc đương nhiên là muốn ở cùng một chỗ với Khúc Thanh Thạch, Lương Tân cũng không muốn rời đi vào lúc này, Hồ Lô thoáng hiện ra vẻ không kiên nhẫn, vung tay lên nói:

- Ta trở về trông nom hang ổ trước, các ngươi sau khi tìm kiếm xong thì đến chỗ chúng ta sau.

Tiếp đó lưu lại bốn đầu thiên viên tu vì tình thâm trông coi bọn họ rồi mang theo đại đội nhân mã chậm rãi quay trở về núi.

Ba huynh đệ cũng không nói thêm gì, mỗi người cẩn thận tìm kiếm trong đồng lộn xộn trong ty sở, bọn họ muốn tìm kiếm chút đầu mối từ đó truy tra xem Bàn Sơn viện rốt cuộc là nha môn loại nào.

Bốn đầu Hỏa Vĩ thiên viên lựa lại ban đầu còn đi đứng vững vàng, đi theo phía sau bọn họ. Sau một hồi lâu không kiên nhẫn nổi nữa bắt đầu trở nên nôn nóng, thừa dịp đám người Lương Tân không chú ý dùng móng tay ngoáy tai buồn bực, một khi ba huynh đệ quay lại nhìn thì vội vàng buông tay xuống ưỡn ngực đứng thẳng.

Khúc Thanh Thạch cũng cảm thấy bốn con khỉ đi theo phía sau thật sự khó chịu, xoay người lại nhìn bọn chúng cười nói:

- Phiền toái bốn vị... tiên trưởng giúp chúng tôi tìm một chút đồ ăn. Phần công tác tay chân này tại hạ rất nhanh đói.

Bốn vị tiên trưởng mừng rỡ, cố gắng kiềm chế cơ mặt cho không được run rẩy, chậm rãi gật đầu, sau đó tựa như làn khói chạy mất.

Lương Tân rất vui vẻ bước tới hỏi Khúc Thanh Thạch:

- Thực khéo, đệ cũng đói rồi.

Khúc Thanh Thạch không thêm đề ý đến nó... .

Trong ty sở quả thực là không ít văn thư chẳng qua những công văn này đều là chính lệnh, thông cáo của triều đình ban bố cho quan viên các cấp, không liên quan gì đến Bàn Sơn viện. Ba huynh đệ vẫn không dám qua loa đại khái lấy một phân, dốc sức tìm kiếm. Bốn đầu thiên viên ném vào vài quả đào, sau đó không thấy lộ mặt ra nữa.

Thời gian thấm thoát trôi lại một đêm nữa qua đi, Lương Tân sớm không dần được con buồn ngủ, hô hô ngủ say. Hai người Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc thần sắc mệt mỏi, bọn họ đã ti mi xem qua mỗi một tờ công văn có trong ty sở nhưng không tìm thấy bất kỳ một tia đầu mối nào. Chẳng qua bọn họ cũng không quá thất vọng, kết quả như vậy cũng coi như là nằm trong dự kiến.

Lúc này thời tiết vào đầu thu, buổi sáng sớm trong núi có chút lạnh, Khúc Thanh Thạch ngồi ở cửa vào đang ăn một quả đào, quay đầu lại nhìn Liễu Diệc nói:

- Trước tiên cứ để Lương Tân lưu lại trong Khô Nãi sơn đi.

Liễu Diệc hiểu được ý tứ của hắn, gật đầu cười nói:

- Như vậy là tốt nhất, man nhân tập kích hãm mò, đám tội hộ đã chết hết, cuối cùng chỉ còn lại hai người chúng ta may mắn sống sót.

Liễu Diệc cũng nhặt lên một quả đào, ăn rất ngon lành, miệng nhồm nhoàm nói không rõ tiếng:

- Còn mẹ của Lương Tân nữa, phải nghĩ biện pháp đem bà ta từ trong khu dân tội hộ đem đi.

Lương Tân đã "chết", sự việc của sừ nương sẽ dễ làm hơn rất nhiều, chẳng qua chỉ là một người đàn bà tội hộ góa bụa, bằng vào thủ đoạn của thanh y thiên hộ muốn cứu bà ta ra cũng không phải là việc gì khó khăn.

Lương Tân bị tiếng nói chuyện của hai vị huynh trưởng đánh thức tỉnh lại, mắt còn chưa kịp mở ra trước tiên vội lấy một quả đào, mơ mơ hồ hồ hỏi:

- Đám thiên viên đâu?

Liễu Diệc hắc một tiếng:

- Bốn con yêu viên đó không biết đang đùa giỡn nơi nào nữa, đám gia hỏa này làm việc không thể dựa dẫm vào được.

Bốn đầu thiên viên hiện tại đang đùa giỡn quên trời quên đất, lên cây bắt chim xuống suối bắt cá sớm đã đem mấy người trong ty sở vứt ra ngoài chín tầng mây rồi. Truyện "Bàn Sơn "

Tính kiên nhẫn của Khúc Thanh Thạch là tốt nhất, a a cười nói:

- Đợi một chút đi, đợi bọn chúng chơi chán sẽ nhớ đến chúng ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Huynh Muội Liên Tâm

Ba huynh đệ vừa ăn đào vừa nói chuyện, trong mấy ngày này hung hiểm không ngừng, nghi vấn thi nhau mọc lên, khó có được giây phút thanh thoi như lúc này, không có sinh tử đại nạn treo lơ lửng trên đầu, trong lòng mỗi người đều rất thoải mái.

Chờ đến khi sắc trời sáng hẳn, trong mật lâm vang lên tiếng lá cây lay động, Lương Tân a a cười nói:

- Đám thiên viên trở lại rồi?

Vừa dứt lời, hần chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, một đạo nhân ảnh nhỏ nhắn, mang theo hương thơm nhàn nhạt lướt qua bên cạnh hần, xông thẳng về phía Khúc Thanh Thạch.

Người tới thân pháp mau lẹ khi xuyên qua mật lâm cũng dẫn phát cảm chế bắn ra vài lần, chẳng qua vào những thời khắc mấu chốt đều bị đối phương tránh thoát, một đường xông thẳng vào, chui tọt vào lòng Khúc Thanh Thạch. Lương Tân vừa sợ vừa giận, lập tức ra tay đánh tới. Không ngờ vừa mới nhảy lên đã bị Liễu Diệc lắc mình tới đè hần lại, nhỏ giọng cười nói:

- Tiểu tử ngốc, là người nhà mình, nhìn rõ ràng rồi hãy đánh!

Lúc này, đột nhiên vang lên tiếng khóc tràn ngập ủy khuất, lo lắng cũng như trút được gánh nặng. Lương Tân bây giờ mới nhìn được rõ, đến như con gió là một tiểu cô nương, đang vùi đầu vào lòng Khúc Thanh Thạch lớn tiếng khóc lóc. Nhìn sau lưng thì thấy chắc hần khoảng mười một mười hai tuổi, so với tuổi của mình thì cũng tương đương.

Khúc Thanh Thạch thì ngược lại trên mặt tràn ngập vẻ vui sướng và đau lòng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về lưng tiểu cô nương, a a cười nói:

- Thanh Mặc đừng khóc, không phải là huynh vẫn còn rất khỏe đây sao, mau mau nói, làm sao muội tìm đến được nơi này?

Nữ oa chạy đến chính là muội muội ruột của Khúc Thanh Thạch, tên gọi Khúc Thanh Mặc, người đang tu ngộ thiên đạo trong Càn Sơn phái bên bờ đông hải. Khúc Thanh Mặc căn bản là không để ý đến những gì ca ca nói, trước tiên cứ khóc lóc sảng khoái một hồi rồi mới nói. Truyện "Bàn Sơn "

Lương Tân đôi môi giận gật, thật không muốn xem mình thành người ngoài cũng muốn đi lên khuyên nhủ vài câu, Liễu Diệc trực tiếp đem nó túm lại kéo sang một bên:

- Thanh Mặc tuy rằng là thân muội muội của lão nhị nhưng tính tình rất cao ngạo, trong lòng chỉ quan tâm đến mỗi ca ca của nàng ta mà thôi, đừng trêu chọc vào mà mất mặt.

Mãi một lúc lâu sau thiếu nữ Khúc Thanh Mặc mới ngừng khóc, ngẩng đầu lên vừa muốn nói cái gì đó, kết quả nhìn thấy Khúc Thanh Thạch lúc đây đã biến thành một lão già lưng còng, cái miệng nhỏ méo xẹo, oa một tiếng lại khóc lớn. Khúc Thanh Thạch không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, nhẹ nhàng an ủi nói:

- Chỉ dùng hai lần Dương Thọ, đánh mất một ít tuổi thọ, chẳng qua hiện tại đã không còn cách vấn hồi, sống thêm vài chục năm nữa cũng không là gì, muội tu luyện cho tốt, học được tiên pháp, đem huynh biến trở lại trẻ tuổi không phải là tốt rồi sao.

Nói xong, Khúc Thanh Thạch giúp muội muội lau đi nước mắt, đẩy nàng ra nói:

- Đến đây huynh giới thiệu với muội hai vị huynh đệ kết nghĩa của huynh!

Nắm lấy cánh tay của tiểu nha đầu kéo đến trước mặt hai người Liễu, Lương, Khúc Thanh Mặc diện mạo so với Khúc Thanh Thạch cực kỳ khác nhau, ca ca khi "tuổi còn trẻ" thì đáng vẻ đường đường, mày kiếm mắt sáng thần sắc băng lãnh, là một tên tiểu sinh mặt lạnh tiêu chuẩn; Muội muội lại một khuôn mặt non nớt, con mắt tròn xoe nhìn không có lấy một tia lạnh lùng, ngược lại lộ ra khuôn mặt béo tròn đáng yêu.

Khúc Thanh Thạch chỉ vào Liễu Diệc:

- Các ngươi vốn đã quen biết, hiện tại hần là huynh trưởng kết nghĩa của ta. . .

Khúc Thanh Mặc sớm đã quen biết với Liễu Diệc, nhưng hiện tại trên mặt chẳng hề có lấy một điểm nhiệt tình như người đã từng quen biết, lộ ra vẻ lạnh như băng cách nhau cả ngàn dặm, sau khi nghe huynh trưởng giới thiệu xong, con mắt to tròn đột nhiên trừng lớn:

- Ngươi? Ngươi dám làm huynh trưởng của ca ca ta?

Trong lúc nói chuyện, vài nếp nhăn ẩn hiện trên trán.

Liễu Diệc hoảng sợ, xua tay lia lịa:

- Cái này. . . tuổi là do trời định, ta cũng không có biện pháp.

Trái lại Khúc Thanh Thạch lại thấp giọng trách mắng:

- Không được vô lễ, ta tôn Liễu Diệc làm huynh, ngươi cũng vậy!

Tiểu nha đầu mân mê đôi môi mỏng, nâng cằm hừ một tiếng.

Lão đại, lão nhị nhìn nhau cười khỏ, đều lắc đầu. Khúc Thanh Thạch chỉ về phía Lương Tân:

- Hần là lão tam, gọi là Lương Tân, tuổi sao. . . hần năm nay sắp mười ba, lớn hơn ngươi một tuổi.

Không ngờ Khúc Thanh Mặc sau khi nhìn về phía Lương Tân lập tức mỉm cười vui vẻ, thoải mái hô lên:

- Ra mắt tam ca!

Trong đôi mắt của Khúc Thanh Mặc tràn ngập sự thân thiết, nhìn Lương Tân từ trên xuống dưới, trên miệng còn cười nói:

- Được ca ca ta xem là tri kỷ nhất định phải là anh hùng trong anh hùng rồi!

Lương Tân ngất, không hiểu rốt cuộc đứa trẻ này coi trọng bản thân mình hơn hay là đối với Liễu Diệc căm ghét không ngớt. Liễu Diệc thần sắc càng thêm bất đắc dĩ, than thở nói:

- Ta cũng được ca ca muội xem là tri kỷ đấy thôi. . .

Khúc Thanh Thạch đối với lão đại Liễu Diệc làm ra vẻ không biết làm sao, đôi chủ đề hỏi Thanh Mặc:

- Làm sao muội tìm được đến nơi này?

Tin tức sự việc xảy ra ở Khổ Nãi sơn đã truyền tán ra ngoài, Khúc Thanh Mặc vội vàng chạy vào trong núi tìm kiếm huynh trưởng cũng không có gì là ngạc nhiên, kỳ lạ là làm thế nào mà nàng ta có thể tìm được tới nơi này. Truyện "Bàn Sơn "

- Là cái linh đăng "U minh bất kiến"!

Khúc Thanh Mặc trong trẻo trả lời.

"U minh bất kiến" là phần thưởng mà Khúc Thanh Mặc giành được khi chiến thắng trong một cuộc so tài ở sư môn, sau đó được trưởng bối trong sư môn trợ giúp linh đăng nhận chủ. Sau đó Khúc Thanh Mặc nghe nói huynh trưởng phải dẫn dắt tội hộđi khai sơn phá sát, liền đem trân bảo này mang tới đưa cho ca ca.

Linh đăng nhận chủ sẽ có một tia thần thức liên thông với chủ nhân, trong hầm mỏ khi song sát tương đấu linh đăng cũng bành hường tới mà bị hủy đi. Bởi vì thần thức tương thông cho nên Khúc Thanh Mặc đang tu hành ở xa tận mãi Đông Hải nhưng cơ hồ ngay lập tức biết được linh đăng bị hư, tự nhiên là cũng có thể nghĩ ra được huynh trưởng xảy ra chuyện, suốt cả đêm đuổi chạy đến Khổ Nãi sơn.

Linh đăng mặc dù bị hủy nhưng sau khi Khúc Thanh Mặc chạy vào Khổ Nãi sơn còn có thể nhận biết được vị trí hiện tại của linh đăng, cũng bởi vậy mà theo linh đăng một đường truy tìm tới nơi. Khúc Thanh Thạch một mực giữ linh đăng ở bên người, lúc này huynh muội gặp nhau cũng không tính là có gì ngoài ý muốn. Truyện "Bàn Sơn "

Khúc Thanh Mặc giọng nói trong trẻo, tốc độ nói cực nhanh, hai lời ba câu đã giải thích xong sự việc xảy ra, Khúc Thanh Thạch trong mắt tràn ngập sự yêu thương an ủi muội muội, a a cười nói:

- Chỉ một mình muội tới thôi sao?

Khúc Thanh Mặc gật gật đầu còn chưa nói xong, đột nhiên một giọng nói chính trực, bình thản từ bên ngoài khu rừng chậm rãi truyền vào:

- Đứa trẻ này, vi phạm nghiêm lệnh sư môn, tự tiện xuống núi, hắc, lá gan thật sự là rất lớn đây!

Trong lời nói mặc dù không có bất mãn nhưng giọng điệu hòa ái hiền lành càng giống như một người ông đang mắng yêu đứa cháu nhỏ. Tiểu nha đầu Thanh Mặc hoảng sợ, đi về phía ca ca lẻ lười nhỏ giọng nói:

- Sư phụ đuổi tới rồi. . .

Khúc Thanh Mặc lo lắng cho ca ca một mình xuống núi, không ngờ rằng sư phụ của nàng lập tức đuổi theo, vừa khéo đuổi kịp nàng ở cửa ty sở. Khúc Thanh Thạch vừa lo lắng lại vừa vui mừng, vội vàng đề Liễu Diệc đóng lại tất cả cơ quan cấm chế trong mật lâm, cung cung kính kính hướng phía ngoài khu rừng thi lễ, cao giọng nói:

- Phạm nhân văn bối bá kiến chư vị tiên trưởng Đông Hải Càn sơn.

Chương 22: Đoạn Diệt Phàm Tình

Năm người chậm rãi bước vào trong khu rừng, dẫn đầu là một trung niên đạo sĩ dáng người cao thẳng, trán cao, mày rậm, mắt phượng, dưới cằm để ba chòm râu dài, sau lưng đeo một thanh bảo kiếm, đạo bào màu lam có chút cổ xưa nhưng được giặt sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, mỗi một cái giờ tay nhắc chân đều lộ ra phong phạm của một cao nhân.

Sau lưng trung niên đạo sĩ là ba nam một nữ, tuổi đời đều khoảng hơn hai mươi, nhìn qua đều có dáng vẻ hiền nang, đầy sức sống. Khúc Thanh Mặc bĩu môi chạy về đến trước mặt trung niên lão đạo, ra vẻ đáng thương nói:

- Sư phụ, đệ tử biết sai rồi.

Nam Dương chân nhân mỉm cười a a, không có lấy nửa điểm ra vẻ ta đây trưởng giả, trước tiên cúi người trả lễ Khúc Thanh Thạch, trên miệng liên tục nói không dám, tiếp đó khuôn mặt hiền lành đưa tay gõ một cái lên đầu vị tiểu đồ đệ Khúc Thanh Mặc, trách mắng:

- Đứa nhỏ này!

Khúc Thanh Mặc giả bộ ôm lấy đầu, mặt mày nhăn nhó chịu đựng một lát, rốt cuộc cười lên khanh khách, làm nũng với sư phụ:

- Đệ tử biết sai rồi, sư phụ bỏ qua cho con lần này nhé!

Nam Dương chân nhân nhưng lại lắc đầu:

- Trước hết con hãy nghe kỹ một vài đạo lý này đã.

Nói xong, Nam Dương chân nhân dừng lại một lát rồi mới tiếp tục nói:

- Thứ nhất, sự việc ở Khổ Nãi sơn lý kỳ cổ quái, nói không chừng bên trong có sự tham gia của đám tà ma ngoại đạo. Tu vi của con còn thấp, bông bột lỗ mãng chạy đến đây, vạn nhất có việc gì ngoài ý muốn không chỉ không cứu được người, ngay cả việc tự bảo vệ bản thân mình cũng khó.

Khúc Thanh Mặc thu liễm nét cười, còn nghiêm túc xác nhận.

- Hai là, Đông Hải Càn chúng ta và Chu Ly đạo tràng cùng là thiên hạ chính đạo, lý ra là nên giúp đỡ lẫn nhau, chẳng qua cho đến tận bây giờ chư vị cao nhân của Chu Ly đạo tràng vẫn không hề mời chúng ta tương trợ, bọn họ tự mình tra kiện án tử này. Lúc này trong Khổ Nãi sơn xuất hiện Đông Hải Càn đệ tử, rất không thỏa đáng.

- Thứ ba ...

Nam Dương chân nhân bỗng nhiên thở dài:

- Tu thiên ngộ đạo, điều kiêng kỵ nhất đó là bị phạm tình ràng buộc. Ta không để cho con xuống núi đó chính là muốn con thanh tâm. Còn về ngọn linh đăng kia, đã là của con thì do con tự mình xử trí, bị hủy cũng không có gì.

Lương Tân nhú mày không nói gì. Liễu Diệc trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, chẳng qua lúc này hắn đang khom người cúi đầu, ngoại trừ huynh đệ trong nhà ra người ngoài nhìn không ra vẻ mặt của hắn.

Khúc Thanh Thạch thì khom người nói:

- Việc này tội ở trên người vẫn bối. . .

Nói còn chưa hết, Nam Dương chân nhân đã ngắt lời hắn:

- Không liên quan đến người, đạo tâm của Thanh Mặc phải dựa vào bản thân nó tham ngộ, nếu thật sự phải truy cứu tội lỗi thì vẫn là lỗi ở kẻ làm sư phụ là ta đây.

Khúc Thanh Mặc lập tức quỳ rạp trên mặt đất:

- Là đệ tử sai, sư phụ xin đừng tự trách.

Nam Dương chân nhân lắc đầu nói:

- Cho nên, con một mình chạy đến Khổ Nãi sơn dù sao vẫn phải chịu một chút trách phạt.

Nói xong, lão đạo lại chăm chú nhìn về phía Khúc Thanh Mặc, cho đến khi nàng vô cùng ủy khuất gạt đầu, lão mới a a cười nói:

- Bớt giả bộ đi, con biết rõ vì sư sẽ không phạt nặng mà.

Khúc Thanh Mặc chu cái miệng nhỏ:

- Phạt nhẹ cũng không tốt bằng không phạt. . .

Ai cũng có thể nhìn ra được giữa nàng và Nam Dương chân nhân quan hệ giữa hai sư đồ là cực tốt, nếu nói nàng "được yêu sinh hư" cũng không tính quá phận.

Lão đạo ho khan một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Khúc Thanh Mặc tự tiện xuống núi, trái với môn quy, phạt thứ nhất, sau khi hồi sơn hàng ngày diện bích suy nghĩ, kỳ hạn là một năm. Người có phục hay không?

Khúc Thanh Mặc quỳ trên mặt đất, yếu ớt trả lời:

- Chịu phục!

- Phạt thứ hai, sau khi hồi sơn, đến chỗ Chỉ Lộ sư đệ tiếp nhận Mê Đồ tam tiên! Người có phục hay không?

Thân thể Khúc Thanh Mặc run lên, đôi mắt đỏ hồng. Mê Đồ tam tiên là tiên hình mà Đông Hải Càn giáo huấn đệ tử. Trước hết không nói đến việc ba roi này đau đến mức nào, tiểu nha đầu từ nhỏ thiên phú cực cao, ở trong môn phái rất được sủng ái, cũng là bảo bối mà đám sư huynh sư tỷ phải nâng niu trên tay, tâm cao khí ngạo có thừa, bị ba roi này sượt qua không cần nói cũng biết.

Quả nhiên, một vị nữ tử tuổi trẻ đứng ở sau lưng Nam Dương chân nhân, nhỏ giọng cầu tình cho Khúc Thanh Mặc:

- Sư phụ, tiểu sư muội đã biết sai rồi, ba cái mê đồ tiên này liền miễn đi thôi.

Ba tên đệ tử còn lại cũng lần lượt gạt đầu, đồng loạt thuyết phục Nam Dương thu hồi trách phạt.

Nam Dương không hề bị đả động, nghiêm túc lắc đầu:

- Câm miệng! Ta nhất định phải xóa sạch phần kiêu ngạo tự mãn này của nó! Nhập môn mới được vài năm đã dám một mình xuống núi, đứa nhỏ này bị các người làm hư rồi!

Truyện "Bàn Sơn "

Tứ đại đệ tử đồng loạt ngậm miệng, trong lòng thầm nói ông mới là người yêu nó nhất.

Sau khi tuyên bố trách phạt, Nam Dương liền khôi phục lại vẻ từ ái, đưa tay đỡ Khúc Thanh Mặc đứng dậy, thấy nó đối với mình phớt lờ như không, chân nhân vừa bực mình lại vui vẻ: Truyện "Bàn Sơn "

- Ba roi này nhất định phải đánh, chẳng qua ta sẽ nói với Chỉ Lộ, không đau đâu.

Khúc Thanh Mặc biết sư phụ tuyệt không thu hồi lại trách phạt, gạt nước mắt gạt đầu:

- Thật sự không đau phải không.

Nam Dương ha ha cười lớn, mắng rằng:

- Như thế nào lại thu phải tên đồ đệ khó chơi như ngươi chứ . . .

Bốn tên sư huynh, sư tỷ đi lại, nắm lấy bàn tay nhỏ của Khúc Thanh Mặc nhỏ giọng an ủi, chỉ một lát sau tiểu nha đầu đã nín khó mím cười rồi. Nam Dương chân nhân một lần nữa mở miệng nói:

- Thanh Mặc, trách phạt của vì sư chẳng qua chỉ là một chút răn đe nhỏ mà thôi. Khiến cho ta lo lắng nhất đó chính là đạo tâm của con.

Tiếp đó, ông ta cũng không đợi cho Khúc Thanh Mặc trả lời lại, liền nói tiếp:

- Tư chất của con thuộc hàng nhất nhì trong đời đệ tử thứ nhất, nhưng nếu không thể chặt đứt ràng buộc phàm tình, cuối cùng cũng khó thành châu báu.

Khúc Thanh Mặc đi đến bên cạnh sư phụ, vốn còn cười hi ha muốn đến nhận sai, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt uy nghiêm của Nam Dương chân nhân lập tức cả người cứng đờ. Giọng nói của Nam Dương chân nhân đột nhiên khuếch tán ra, trước đó trung chính hòa ái trong nháy mắt hóa thành cứng rắn uy nghiêm như sấm sét cuộn cuộn:

- Muốn ngộ đạo phải chặt đứt phàm tâm, muốn ngộ đạo phải xóa sạch phàm tình, Thanh Mặc, con đã hiểu chưa?

Trong lúc nói chuyện Nam Dương chân nhân từ từ bay người lên, không trung vang lên một tiếng sắc nhọn tựa như tiếng long ngâm, phi kiếm sau lưng rời khỏi vỏ ông ông chấn động, trôi nổi bên cạnh chủ nhân.

Khúc Thanh Mặc giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, khuôn mặt nhỏ bỗng nhiên trở nên trắng bệch không một tia huyết sắc, đôi mắt tràn ngập sự sợ hãi, hai chân mềm nhũn một lần nữa quỳ trên mặt đất, hoảng loạn hét lớn:

- Đồ nhi biết sai rồi, sư phụ, đồ nhi thật biết sai rồi. .

Vừa sợ hãi hét lớn, lại oa một tiếng khóc lớn.

Đám người Lương Tân ngơ ngác đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nam Dương chân nhân căn bản là không hề bị lay động, chân nguyên lưu chuyển ngưng tụ tạo ra khí thể kinh người, ánh mắt nhưng lại tập trung trên người Khúc Thanh Thạch.

Khúc Thanh Mặc khóc lóc cơ hồ muốn nôn ra máu, nhảy lên muốn lao về phía huynh trưởng, nhưng tên sư tử của nó đã đưa hai tay ra ôm chặt lấy. Khúc Thanh Mặc ra sức gãy dựa nhưng không thể thoát ra, nhìn về phía ca ca hét lớn:

- Chạy! Chạy mau! Sư phụ muốn giết huynh!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tu Tiên Như Vậ Ta Không Tu Nữa!

Tu tiên ngộ đạo, sư đồ truyền thừa, trong tu chân đạo có một luật lệ bất thành văn, mỗi khi có người kế tục tốt nhưng không thể chặt đứt tình cảm nhân thế, chậm trễ việc tu hành, khi đó sư phụ sẽ ra tay trợ giúp đồ đệ đoạn diệt phàm tâm!

Đại Hồng thiên hạ, người tu hành nhiều như lông trâu, nhưng vô luận là tu vi cao thấp, chỉ cần bước chân vào tiên đạo lập tức không đem phàm nhân trở thành đồng loại. Điều này không liên quan gì đến tâm tính, tính cách, thiện lương độc ác, tu tiên phải vong tình, trong mắt của tu sĩ chỉ có tiên đạo, không có nhân gian. Cho dù chính đạo cao nhân giống như Nam Dương chân nhân, ông ta có thể nho nhã lễ độ khi đối xử với phàm nhân, hòa ái nói cười nhưng sẽ không đem phàm nhân đặt ở trong lòng. Ông ta muốn giết Khúc Thanh Thạch chỉ cần một cái nhấc tay là xong, tạo ra một phen thanh thế này là vì cảnh tình ái đồ, đại bi đến cực chỉ thì đó cũng chỉ là một cái phàm thế trống không! Truyện "Bàn Sơn "

Nam Dương không để ý đến lời cầu xin của đệ tử, đột nhiên quát lớn:

- Khúc Thanh Thạch, ngươi đã là lão già gần đất xa trời, sống không được bao nhiêu thời gian nữa, nhưng Thanh Mặc thiên tư dị bẩm, kim quang đại đạo nằm ngay dưới chân nó, ngươi thật muốn nó bỏ lỡ cơ hội thành tiên sao? Truyện "Bàn Sơn "

Khúc Thanh Thạch bây giờ đã minh bạch Nam Dương muốn giết chết mình, chậm rãi đứng thẳng thân người ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, cao giọng nói:

- Khúc Thanh Thạch chẳng qua chỉ còn lại vài năm tuổi thọ, chết không đáng tiếc. Chỉ có điều có một số việc ta vẫn phải hỏi cho rõ ràng.

Liễu Diệc ở bên cạnh tức giận nói:

- Có cái gì phải hỏi, tặc đạo sĩ không mang hảo tâm!

Nói xong tháo Quả Phụ thủy chung vẫn đeo ở sau lưng xuống, nâng lên bắn ra ba tiễn vào nửa không.

Nam Dương một tay khê phát, giống như bắt chuẩn chuẩn đem cả ba mũi tên bắt gọn trong tay, ánh mắt thủy chung nhìn thẳng vào Khúc Thanh Thạch, gật đầu cười nói:

- Vấn đề ngươi muốn hỏi không ngoài ý muốn sẽ là, nếu ta giết ngươi sau này đối mặt với Thanh Mặc như thế nào, nàng tự nhiên sẽ hướng về phía ta báo thù, vân vân...

Khúc Thanh Thạch gật đầu không nói.

Nam Dương ha ha cười lớn, trong tiếng cười đặc biệt không có lấy nửa phần ý vui vẻ, chỉ có uy nghiêm leng keng:

- Ta thay Thanh Mặc chặt đứt phàm tình, lúc này nó tự nhiên sẽ oán hận ta nhưng chỉ trong nhất thời, sau khi nó lĩnh ngộ thiên đạo sẽ phát hiện ra tình cảm trần thế của ngày hôm nay chẳng qua chỉ là con kiến bò loanh quanh, con sâu gầy dựa, căn bản là không đáng nhắc tới. Đến lúc đó nó sẽ cảm ơn những việc làm ngày hôm nay của ta.

Nam Dương lại lắc đầu tiếp tục nói:

- Người là phạm nhân cho nên không thể hiểu được thiên đạo!

Nói xong, ông ta đưa tay chỉ lên trời:

- Cao cao tại thượng, sau khi lĩnh ngộ thiên đạo, Thanh Mặc cũng sẽ cao cao tại thượng, địa vị bất đồng tầm nhìn cũng sẽ khác! Khi đó còn có thể so đo tính toán tục duyên này sao? Phạm nhân tầm nhìn dài được một thước, nhìn không ra được thiên hạ dài rộng.

Cuối cùng, Nam Dương lại thả lỏng thanh âm, trong giọng nói ẩn chứa vài phần vô vũ:

- Người chết đối với tu hành của Thanh Mặc có trợ giúp rất lớn, ta là sư phụ của nó chỉ hi vọng nó có thể sớm ngày ngộ ra đạo, như thế nào lại có thể hại nó dọa nó, càng sẽ không nhảm chán đến mức chạy mấy ngàn dặm chỉ để giết người một kẻ vô danh tiểu tốt.

Sư phụ vì tu hành của đồ đệ phải ở trước mặt đệ tử giết chết thân nhân của nó, việc này ở trong mắt phàm nhân vô luận như thế nào cũng là việc không thể nào chấp nhận được. Nhưng đối với tu sĩ mà nói lại rất là bình thường.

Lúc này, tiểu nha đầu Thanh Mặc từ đầu đến cuối ở bên cạnh khóc nháo đột nhiên trong trẻo hết lớn:

- Luật lệnh, vân quý vân thư, khốn!

Bạch vân trôi nổi trong không trung theo pháp chú của nó lập tức sống lại, trong nháy mắt hóa thành một đạo bạch sắc dài xinh đẹp cuốn về phía Nam Dương chân nhân!

Nam Dương chân nhân chỉ vung tay lên đã xua tan đi bạch vân pháp thuật của Khúc Thanh Mặc, quay đầu lại, trong giọng nói lại chứa đầy sự từ ái yêu thương:

- Si nhi, sau khi ngộ đạo con sẽ hiểu.

Khúc Thanh Mặc tâm thần chấn động, thân thể vận mạnh phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt khê đảo hôn mê đi. Nam Dương lại cười lạnh một tiếng, phân phó đệ tử:

- Đem nó cứu tỉnh, một màn hành động này nhất định phải để cho nó tận mắt nhìn thấy!

Đệ tử tuân lệnh, đem một cỗ chân nguyên thúc đẩy vào trong cơ thể của Khúc Thanh Mặc, kẻ sau ừm một tiếng hồi tỉnh trở lại, hai mắt đỏ hồng nhìn về phía ca ca, đau thương hỏi:

- Huynh vì sao. . . Vì sao còn không chạy đi!

Khúc Thanh Thạch sắc mặt xanh mét, trên trán gân xanh nổi lên tựa như con giun đất vặn vẹo, Lương Tân và Liễu Diệc nghiêng răng siết chặt quyền đầu, cẩn thận canh giữ bên cạnh hắn, chỉ cần hắn có một cử động nhỏ hai huynh đệ sẽ lập tức xông lên đè hắn lại.

Nam Dương chân nhân vẻ nhàn nhã thông dong hiện đầy trên khuôn mặt, không hề nóng nảy, lão ta hứng thú quan sát đám người đang đứng trên mặt đất. Sau một hồi im lặng Khúc Thanh Thạch lại một lần nữa ngẩng đầu lên hỏi Nam Dương chân nhân:

- Nếu như... Nếu như ta chết, Thanh Mặc vẫn không thể ngộ đạo thì sao?

Nam Dương chân nhân nhún mày, dường như đây là một vấn đề khó, có chút bất đắc dĩ trả lời:

- Như vậy sẽ phiền toái một chút, ta lại phải giết chết những thân nhân khác của nó, hơn nữa đều phải có mặt nó ở đó. Bận rộn, đi lại, nỗ lực, cuối cùng nhưng lại uổng công vô ích. Truyện "Bàn Sơn "

Tiếp đó lại quay đầu nhìn về phía Khúc Thanh Mặc:

- Làm như vậy suy cho cùng là muốn cho con hiểu được, tất cả mọi thứ trong phàm gian chẳng qua chỉ thoáng qua như một giấc mộng mà thôi, tất cả mọi thứ hiện tại bên cạnh con sớm hay muộn sẽ bỏ con mà đi, sớm vài chục năm muộn vài chục năm căn bản là không quan trọng, chỉ có thiên đạo của con mới là vĩnh hằng.

Lão ta nói xong, nét do dự trên mặt Khúc Thanh Thạch lập tức biến mất, biến thành một loại lạnh lùng hờ hững. Lương Tân và Liễu Diệc đồng thời mừng rỡ, bọn họ nhận ra được một Khúc Thanh Thạch quyết đoán ngoan độc đối với địch nhân đã trở lại. Khúc Thanh Thạch lật tay lấy Dương Thọ tà cung từ sau lưng xuống, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, cao giọng nói:

- Nếu không thể chặt đứt phàm tình liền giết sạch cả nhà người ta. Hắc, ta chết còn không đủ lại muốn kéo theo cả cha mẹ nữa sao? Thiên đạo của người súc sanh cũng không bằng!

Liễu Diệc không sợ chết, chỉ sợ chết không hiểu vì sao mà chết. Hắn nhìn thấy Khúc Thanh Thạch đã khôi phục lại như bình thường thì vui vẻ ha ha cười lớn, gật đầu lớn tiếng xác nhận:

- Không sai, thiên đạo chó má!

Tiếp đó ngông nghênh nhìn về phía Khúc Thanh Mặc vẫy tay, rất có dáng dấp huynh trưởng:

- Nha đầu, qua đây, chúng ta không tu tiên nữa!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Thanh Mặc đã hồi phục lại vài phần sắc thái, sau khi liếc xéo Liễu Diệc một cái ngẩng đầu lên nhìn sư phụ ở giữa không trung, nhũn nhũn mấy đường như đang nỗ lực suy nghĩ vấn đề gì đó. Sau một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói:

- Ban đầu ta mê mê tỉnh tỉnh chỉ cho rằng tu tiên là một loại sự việc mà sẽ chơi vui vẻ, chẳng qua hôm nay mới thật sự ngộ ra một chút.

Nam Dương chân nhân mỉm cười hiền lành, dịu dàng nói:

- Hiện tại con ngộ ra được rất tốt, con nói ra xem, vì sư sẽ chỉ điểm con.

Thanh Mặc cố sức tránh khỏi sự nâng đỡ của sư tỷ, đứng thẳng thân người:

- Tu hành rất thú vị, lực lượng rất lớn, lớn đến mức ai cũng không dám trêu chọc ta, đến ngay cả cha mẹ ta cũng phải cung kính đối với ta!? Tuổi thọ rất dài, dài đến mức ta có thể nhìn thấy thân nhân và bằng hữu từng cái từng cái chết đi, nhưng bản thân lại vẫn ở hình dạng mười một mười hai tuổi!? Còn nữa, bây giờ trăm diệt phạm tâm lại phải giết ca ca!?

Nam Dương chân nhân lắc đầu, nhưng Thanh Mặc không đợi ông ta mở miệng lại tiếp tục nói:

- Ta biết, ngài muốn nói giết hay không giết ca ca đều không quan trọng, mấu chốt là ta không phải nhớ thương hắn, không chú ý tới hắn, hắn sống chết mặc kệ, mang bệnh đau khổ cũng tốt, uống rượu hưởng phúc cũng được đều là phạm nhân tục sự, cùng ta không có lấy nửa điểm quan hệ.

Khúc Thanh Mặc thờ dốc một hồi lại nói tiếp:

- Nếu thật là như vậy, vậy không phải là việc sống chết của ca ca ta nữa mà là... mà là ta chết, ngài muốn ta tham ngộ thiên đạo, như vậy so với việc để ta chết đi có gì khác nhau?

Nam Dương phát ra một trận cười sang sảng:

- Không sai! Vong tình, vốn chính là vứt bỏ đi những suy nghĩ của phàm nhân, từ nay về sau bước trên tiên đạo thoát thai hoá cốt, cái chết mà con nói đó cũng coi như là thích hợp.

Hiện tại Khúc Thanh Mặc đã không muốn quyết liệt như lúc ban đầu nữa, thậm chí dần dần khôi phục lại một chút bộ dạng hoạt bát, lộ ra một loại biểu tình buồn bực:

- Thoát thai hoá cốt? Nói dễ nghe vậy, đem bản thân tu luyện thành một kẻ khác rất thoải mái sao?

Nói xong nó cúi đầu thờ dãi:

- Tu hành như vậy cho dù tu thành cũng chỉ có nhân hình mà không có nhân tâm.

Nam Dương a a cười nói:

- Không phá không lập, cho dù tu tiên đắc đạo con vẫn là con. . .

Lão ta còn chưa nói hết câu thì tiểu cô nương Khúc Thanh Mặc đột nhiên ngẩng đầu chỉ vào mặt lão ta không hề khách khí quát to:

- Ngươi bốt lời thừa thãi đi! Ngươi muốn ca ca ta chết vậy ngươi chính là cừu nhân suốt đời của Khúc Thanh Mặc!

Tất cả mọi người đều há hốc mồm cứng lưỡi, ai cũng nhìn ra được Khúc Thanh Mặc lòng mang bất mãn, nhưng ai cũng không nghĩ đến tiểu nha đầu thế nhưng lại nói ra những lời độc ác như vậy, không hề sợ hãi kiêng kỵ.

Chỉ có Liễu Diệc là quái thanh ủng hộ:

- Nha đầu giỏi, quả nhiên là muối muội của lão nhĩ.

Thanh Mặc, Thanh Thạch huynh muội đồng thời trừng mắt nhìn hắn:

- Ngươi ngậm miệng!

Sự tỷ của Thanh Mặc trên mặt trần ngập sự phẫn nộ, nghiêm giọng trách mắng:

- Lớn mắt, trong mắt không có tôn trọng. . .

Thanh Mặc không chút do dự mắng lại:

- Trong mắt ngươi có tôn trọng vậy ngươi cầu xin ông ta đi về giết cha ngươi đi!?

Tiếp đó nàng hít sâu một hơi, lùi lại vài bước, vươn đầu ngón tay đáng yêu mập mạp vẽ loạn thành một vòng tròn, đem năm người đến từ Đông Hải Càn đều bao cả vào bên trong:

- Ta kính trọng các ngươi yêu quý các ngươi, càng biết các ngươi từ trước đến nay đều sùng ái ta, nhưng các ngươi muốn giết đại ca ta! Các ngươi đối với ta tốt, ở trong lòng ta cũng không thể so được với một ngụm nước miếng của ca ca a.

Tiếp đó Khúc Thanh Mặc co chân chạy về phía huynh trưởng, vài tên đệ tử Đông Hải Càn muốn đuổi theo nhưng lại bị Nam Dương chân nhân vung tay ngăn cản lại.

Khúc Thanh Mặc chạy đến bên cạnh huynh trưởng, sóng vai đứng cùng hắn, nhủ thầm nói:

- Người khác muốn giết huynh, huynh còn lải nhải cần nhân hỏi hắn đạo lý, rốt cuộc có còn là nam nhân của Khúc gia hay không?

Khúc Thanh Thạch than thở một câu:

- Ngược lại muội đích thật là nữ nhân của Khúc gia!

Tiếp đó đưa tay xoa đi nước mắt còn lưu lại trên mặt muội muội, cười hỏi:

- Không tu tiên nữa!?

Thanh Mặc kiên quyết lắc đầu:

- Không tu!

Từ bên cạnh Liễu Diệc phụ họa vào:

- Còn tu cái rắm! Sau khi ngươi chỉ huy sứ đại nhân là lão tặc, còn có thể tiếp tục làm một tên thanh y sao?

Bọn họ đều là tâm tư phạm nhân, từ bụng ta suy ra bụng người, còn cho rằng tu tiên môn tông vong tình ngộ đạo đều sẽ tính toán như vậy.

Khúc Thanh Thạch rốt cuộc khôi phục lại vẻ bình thường, trước tiên đưa tay phui phui bùn đất dính trên ống quần, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn Nam Dương trên không trung:

- Khúc Thanh Mặc không muốn tiếp tục tu tiên, từ lúc này cùng Đông Hải Càn các ngươi không có nửa điểm quan hệ, nếu ép bức nó, không chết không ngừng!

Nam Dương ha ha cười lớn:

- Hay cho câu không chết không ngừng, vốn chính là không chết không ngừng! Các ngươi tùy tiền ra tay đi, niệm tình Thanh Mặc, ta cho các ngươi được chết mà không hối tiếc.

Khúc Thanh Thạch cười lên ha ha, đưa tay nâng tà cung lên, không ngờ hắn còn không kịp kéo cung thì Lương Tân ở bên cạnh đột nhiên nắm quyền đánh một đòn thật mạnh vào cằm hắn, tiếp đó hai tay dùng sức đoạt đi tà cung trong tay hắn.

Khúc Thanh Thạch bất ngờ không kịp phòng bị, lại già yếu trọng thương, bị Lương Tân đánh cho thân người lao đảo, tức giận nói:

- Ngươi làm cái gì!

Lương Tân nắm chặt cung a a cười hỏi:

- Đệ vẫn một mực không hiểu, mũi tên trên cung từ đâu mà có?

Trong lúc nói chuyện, nó trầm người xuống hét lên một tiếng kéo căng tà cung.

Khúc Thanh Thạch nổi giận lôi đình, nhưng lại không kịp ngăn cản; Liễu Diệc, Thanh Mặc hai người thần sắc phức tạp, đều đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Tà cung rất cứng rắn, Lương Tân chỉ có thể miễn cưỡng kéo ra một nửa, lập tức nó phát hiện trên thân cung có vô số sợi nhỏ màu xanh nâu dày đặc, chỉ cần kéo cung một sợi nhỏ này lập tức sẽ hóa thành mũi tên sắc bén, đặt lên trên dây cung.

Khúc Thanh Thạch thấy nó đã kéo mở tà cung, trong lòng sợ hãi nếu như cướp đoạt ngược lại sẽ khiến Lương Tân bắn lầm, ngừng lại bước chân hít sâu vào một hơi, trầm giọng khuyên nhủ:

- Nếu đệ buông dây cung, một tiễn sẽ chết!

Dương Thọ tà cung, đệ tử Khúc gia tu tập công pháp tổ truyền mới có thể bắn ra ba tên, tên là Thanh Tì, Bạch Phát, Bất Quy Nhân. Nếu như người khác sử dụng, chỉ cần một tiễn thôi là đã bị tà cung hút sạch toàn bộ tuổi thọ rồi.

Lương Tân trả lời:

- Không phải huynh cũng như vậy sao!

Trong lòng nhưng lại đang suy nghĩ, đợi đến khi thả dây cung, rốt cuộc bản thân nên hô là "Thanh Tì liệt" hay là hô "Bất Quy Nhân"!!!

Khúc Thanh Thạch mí mắt giãn giãn, ngũ quan vận vận, giọng nói trở lên lạnh lẽo hơn:

- Người làm càn, người chưa từng tập qua bắn tên, một tiễn này căn bản là không thể đụng chạm đến địch nhân, chỉ biết mất đi tính mạng một cách oan uổng.

Lương Tân nâng tà cung, run run nhắm về phía địch nhân trên không trung, căn bản là không thể nào nhắm chuẩn xác, càng không biết làm thế nào để nhắm chuẩn, khỏe miệng run rẩy muốn sắp khóc đến nơi rồi, lại cắn chặt răng nhẫn nhịn xuống, nói cho cùng nó cũng chỉ là đứa trẻ vẫn chưa tròn mười ba tuổi. Về mặt buồn cười của nó lúc này rơi vào trong mắt của Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc nhưng lại hàng thật giá thật khiến họ đau lòng.

Nam Dương chân nhân treo giữa không trung, trong thần sắc không có lấy nửa điểm không kiên nhẫn, mỉm cười nhìn xuống. Đông Hải Càn là môn tông thuộc vào hàng nhất lưu trong thiên hạ, Nam Dương càng là cao thủ trong Đông Hải Càn, ở tu chân đạo cũng rất có danh vọng, tu vi so với Trúc Ngũ còn muốn cao hơn, đối phó với tà cung trong lòng lão rất nắm chắc.

Khúc Thanh Thạch nỗ lực đem giọng nói phát ra nhu hòa nhất có thể:

- Lão tam, người hãy nghe ta nói, thả lực thu cung. . .

- Câm miệng!

Lương Tân nhẫn nhịn không khóc, ngữ điệu cổ quái khiến cho người ta muốn cười:

- Người biết rõ là ta sẽ không buông bỏ Dương thọ mà, chết thì chết đi, buồn cho người còn là nhị ca ta không dậy ta làm thế nào bắn cho chuẩn xác mà lại đi nói những lời thừa thãi!

Suốt cả nửa ngày mà trên mặt Liễu Diệc vẫn còn vẻ xấu hổ, không có mở miệng, trước đó hắn bị Trúc Ngũ phẩy đi một cánh tay nếu không cũng sẽ không để cho Lương Tân cướp lấy tà cung, hai kẻ đang tranh nhau tà cung trước mắt kia đều là huynh đệ kết nghĩa của bản thân, nếu thật sự phải bỏ đi một người, hắn vẫn sẽ chọn Lương Tân.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhất Tiễn Kinh Tiên. (1+2)

Liễu Diệc trong lòng khó chịu, nghe Lương Tân nói xong đột nhiên hắc hắc cười thành tiếng, cao giọng nói: Truyện "Bàn Sơn "

- Lão tam yên tâm đi, chỉ cần Liễu Diệc còn sống mẹ của người chính là mẹ của ta!

Tiếp đó, ngẩng đầu nhìn Nam Dương ở trên không trung hét lớn:

- Lão già, hiện tại chuẩn bị bắn ngòi là tam đệ nhà ta, Lương Tân, Lương Ma Dao!

Khúc Thanh Thạch sắc mặt xám ngoét, bước đến phía sau Lương Tân, đưa tay vỗ bả vai hắn:

- Bả vai buông lỏng, bắn tên không phải là thái cái trắng, đừng để bả vai di chuyển, hai chân mở rộng bằng vai, cái cổ. . .

Tiểu cô nương Khúc Thanh Mặc cắn môi im lặng đứng ở một bên, nhìn một già một trẻ ở trước mắt, lâm trận mới mài guom, tự nhiên như không bài bố

tư thế, muốn khóc mà không dám khóc thành tiếng, lo sợ sẽ quấy nhiễu bọn họ.

Khúc Thanh Thạch hận không thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đem kỹ thuật bắn tên của mình truyền hết cho Lương Tân, đã chết chắc rồi, hẳn làm sao có thể để cho lão tam chết không nhắm mắt cho được!

Trước sau chẳng qua chỉ nửa nén hương thời gian, Lương Tân thút tha thút thít không phân biệt được là tiếng khóc hay là tiếng cười, nói một câu:

- Cánh tay mỏi quá. . .

Băng. . .

Dây cung chấn động, Dương Thọ tà cung, một tiễn bắn ra!

Dây cung rời tay, Lương Tân chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh giống như một cây châm băng đang xuyên qua mạch máu mình, nhiệt độ cơ thể ở những nơi nó đi qua toàn bộ bị rút đi sạch, trong đầu chợt phát ra tiếng nổ ầm ầm thiên băng địa liệt, thậm chí ngay cả cơ hội nhìn xem mũi tên có trúng mục tiêu hay không cũng không có, cứ như vậy hoàn toàn mất đi ý thức.

Mà mũi tên nọ được bắn đi lại không có uy lực lớn lao như khi Khúc Thanh Thạch sử dụng cung, đầu mũi tên miễn cưỡng phát ra ánh ánh mờ nhạt, bắn về phía chân của Nam Dương chân nhân. Vận may của Lương Tân không kém, mặc dù không nhằm chuẩn vào vị trí yếu hại nhưng tổng thể cũng xem như là không tệ.

Nam Dương chân nhân không thêm né tránh, tay bắt kiếm quyết ngón tay khẽ động, phi kiếm đang bảo vệ trước người chợt chém xuống, một tiếng 'đinh' nhẹ nhàng vang lên, vững vàng ngăn cản mũi tên mà Lương Tân dùng tính mạng bắn ra!

Đúng lúc Nam Dương chân nhân sắc mặt dễ dàng, đang muốn mở miệng tiếp tục điểm hóa Khúc Thanh Mặc, đột nhiên, giữa phi kiếm và tà tiễn bạo phát tiếng ma sát chói tai, chỉ thấy phi kiếm của lão đạo không ngừng run rẩy, không ngừng phát ra tiếng gào thét, cuối cùng bụp một tiếng nổ tan, thành vô số mảnh mảnh nhỏ!

Một tiễn của Lương Tân bắn nát phi kiếm pháp bảo của Nam Dương chân nhân!

Phi kiếm vỡ nát, nhưng tà tiễn còn chưa dừng lại, vẫn như cũ không hề chới mắt đâm về phía đùi của Nam Dương chân nhân.

Nam Dương chân nhân sắc mặt vừa kinh ngạc vừa tức giận, người ngoài căn bản là không thể nào cảm nhận được nhưng lão thì vô cùng rõ ràng, trên mũi tên này có mang theo thần lực đủ để bắn nát lão thành vạn mảnh! Trong lúc hoảng hốt cũng không thêm để ý đến phong độ khí thế, thân hình vội vàng lùi về phía sau, đồng thời phóng ra pháp bảo bảo mệnh của bản thân: Nam Dương chung.

Cổ chung rục rờ, nặng tựa núi!

Bảy mươi năm trước, địch nhận không rõ lai lịch đột nhiên đánh lên Đông Hải Càn, vừa khéo chur vị cao nhân Đông Hải Càn rời núi chỉ còn Nam Dương chân nhân trấn thủ sơn môn. Lúc đó lão ta chỉ dựa vào một chiếc cổ chung này mà mạnh mẽ ngăn cản hết thảy mọi oanh kích của địch nhân, ba ngày sau viện binh đến, lúc này mới đánh lui địch nhân, Nam Dương chân nhân và Nam Dương chung cũng bởi một trận chiến đó mà thành danh.

Trong tiếng nổ dữ dội tà tiễn lao thẳng vào cổ chung, tất cả mọi người đều bị chấn động đến hồn bay phách lạc. Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc là hai người phạm còn phun ra một ngụm máu tươi, một môi ngã xuống mặt đất. . . Lại một tiếng ma sát chói tai nữa, chẳng qua chỉ trong nháy mắt tiếng cổ chung càng lúc càng nặng, trong tiếng ầm ầm ác liệt cổ chung cũng như phi kiếm vỡ nát thành ngàn vạn mảnh nhỏ!

Tà tiễn liên tiếp hủy đi phi kiếm, cổ chung, dường như cũng trở nên hưng phấn, phá không tiếp tục truy đuổi địch nhân. Nam Dương tránh không thể tránh, hét lớn một tiếng, hai tay kết chỉ quyết ngưng tụ toàn bộ chân nguyên, hung hăng nghênh đón tà tiễn. Trong nháy mắt, trong không trung bạo tán ánh sáng chói mắt, cuồn cuộn ánh mắt của tất cả mọi người.

Một lát sau, ánh sáng chói tan đi, Nam Dương chân nhân sắc mặt so với giấy còn muốn trắng hơn, thân thể run rẩy khe khẽ, miễn cưỡng đứng ở giữa không trung. Tà tiễn sau khi liên tiếp bắn vỡ hai kiện pháp bảo, cuối cùng không thể bắn chết địch nhân.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, ngay cả Khúc Thanh Thạch, Liễu Diệc không hiểu tu chân đạo pháp cũng có thể hiểu được, một tiễn này của Lương Tân uy lực lớn đến mức nằm ngoài dự liệu.

Nam Dương toàn thân thấm máu, đầu tóc rối loạn sớm đã không còn bộ dáng cao nhân nữa, mặt mày dữ tợn nhìn chăm chăm vào Lương Tân đang nằm trên mặt đất, không rõ sống chết; lão mở miệng định nói gì đó nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Bốn tên đệ tử Đông Hải Càn kinh ngạc biến sắc, vội càng bay lên tiếp ứng sư phụ, Nam Dương chân nhân phát tay áo, đẩy tất cả bọn họ ra, sau khi nghi ngời một lát mới trầm giọng nói:

- Khúc Thanh Mặc cầu kết yêu nhân, phản bội sư môn, hôm nay Nam Dương vâng theo môn quy của Càn sơn đạo tông thanh lý môn hộ. Tiêu yêu, chịu chết đi!

Vừa dứt lời, hai cánh tay của Nam Dương chân nhân vung mạnh lên, bầu trời vốn sáng rõ đột nhiên trở nên u ám, tiểu cô nương Thanh Mặc mặt lộ vẻ đau khổ, thân thể nhẹ nhàng chui vào lòng huynh trưởng, cánh tay còn lại dùng lực kéo Liễu Diệc đang tròn mắt nhìn lão đạo.

Nam Dương chân nhân sau khi bị trọng thương đã thật sự nổi giận, một phép thần thông hạ xuống bọn họ chỉ có một kết cục thịt nát xương tan.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên trong không trung, Nam Dương chân nhân sắc mặt càng thêm dữ tợn, đang muốn thi triển thần thông đột nhiên một tiếng vượn hú bên nhón xé nát chân trời.

Hai đầu thiên viên nhanh tựa sét đánh, chợt lóe mà hiện ra, một trái một phải nắm lấy hai chân Nam Dương quăng lơ xoảng, sau khi rơi xuống đất mỗi con đập ra một cước gim chặt hai tay đang không ngừng dấy dựa của Nam Dương.

Một đầu thiên viên hai tay đặt trước ngực, neho mắt lại, nhìn chăm chăm vào bốn tên đệ tử Đông Hải Càn. Bốn tên đệ tử trẻ tuổi này căn bản là không nhìn thấy bọn chúng xuất hiện như thế nào.

Đầu thiên viên cuối cùng trong ngực còn ôm vài quả đào to nhảy đến bên cạnh Khúc Thanh Thạch, cúi đầu cẩn thận quan sát Lương Tân sinh tử không rõ.

Bốn đầu thiên viên vâng lệnh chăm sóc Lương Tân, sau lại chạy đi chơi đùa, cuối cùng kịp thời chạy trở về.

Thiên viên là tinh quái lợi hại được trời ban cho thần lực tại Khổ Nãi sơn xưng bá một phương; trong đám người Đông Hải Càn, Nam Dương thân thụ trọng thương, lại không hề đề phòng bị đánh lén, mấy tên đệ tử tu vi yếu ớt, song phương vừa đối mặt ngay lập tức bị thiên viên áp chết gắt gao.

Liễu Diệc chỉ cảm thấy toàn thân thoát lực, tức giận nhảy ra chửi bới đám vượn:

- Chết đi nơi nào rồi!

Khúc Thanh Thạch vội vàng chạy đến bên Lương Tân, không ngờ thân thể của Lương Tân rất nặng so với tòa núi lớn dường như còn nặng hơn, thậm chí ngay cả cánh tay của nó Khúc Thanh Thạch cũng không thể nâng lên được.

"Grú ú grú ú....."

Vứt hết số đào xuống đất, đầu thiên viên thứ tư đưa tay ra, bằng vào thần lực trời sinh của nó thể nhưng cũng không thể lay động Lương Tân, sau khi vất vả nỗ lực một hồi đột nhiên nhảy lên trong miệng phát ra tiếng hú dài như tiếng sấm nổ!

Phụt, huyết quang đột nhiên hiện ra, Nam Dương chân nhân ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra đã bị hai đầu thiên viên xé thành hai nửa.

Bốn tên đệ tử Đông Hải Càn mí mắt như muốn nứt toác, đều nổi giận rống lên cùng nhảy tới liều mạng. Nhưng chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe lên, cảnh vật xung quanh quay tròn rất nhanh, một lát sau, bọn họ mỗi người đều nhìn thấy. . . Thân thể của mình, thân thể đã mất đi đâu lâu!

Tiểu nha đầu Thanh Mặc lúc này mới giật mình hô lên:

- Đừng giết. . .

Đầu thiên viên kia vừa ra tay đã vụn gãy đầu của bốn tên đệ tử Đông Hải Càn.

Sau đó bốn đầu thiên viên chạy tới vây quanh Lương Tân, bốn con hợp lực cũng không thể lay động Lương Tân lấy một bước.

Lúc này Khúc Thanh Thạch hai đầu lông mày đã sớm chạm vào nhau, Lương Tân nằm ở trên đất, thăm dò không được hô hấp và mạch đập, toàn thân lạnh như băng, nếu như không phải là quá nặng thì chết cũng không có gì là kỳ quái. Nhưng tà cung lấy đi dương thọ, Lương Tân cho dù chết cũng phải biến thành một lão già mới đứng, nhưng lúc này nó nằm trên đất mái tóc không bạc, râu không dài, trên mặt cũng không hề có các vết nhăn. . . Truyện "Bàn Sơn"

Hơn nữa, trước khi Lương Tân chết đi, một tiếng nó bắn ra uy lực dường như cũng quá lớn!

Liễu Diệc chạy tới lớn tiếng chửi bới đám vượn, hiện tại bốn đầu thiên viên đang chụm lại một chỗ, tám cánh tay đồng thời bắt lấy chân trái của Lương Tân đồng thời kéo, muốn lay động nó. Liễu Diệc lo lắng trong nháy mắt bốn đầu vượn này ôm một cái chân mà bỏ chạy.

Khúc Thanh Mặc ướt đầm nước mắt, cẩn thận gom nhặt tàn thi của Nam Dương chân nhân và bốn vị đồng môn lại cùng một chỗ, đào một cái hố chôn xuống, quỳ trước mộ lâm bảm cầu khẩn; tiểu nha đầu mặc dù quyết tuyệt nhưng sau thảm họa này tâm thần cũng bị đoạt đi mất.

Bốn đầu vượn không kéo được Lương Tân, nóng vội đến mức bút lông véo tai, chi chi nha nha thương lượng vài câu, một con trong bọn chân chạy như gió, chạy về hang ổ bằm cáo, ba con còn lại ở nguyên tại chỗ, lần này bọn chúng đã học ngoan hơn không dám rời khỏi lấy nửa bước, trong đó một con còn nhặt quả đào lên mang tới lấy lòng Khúc Thanh Thạch, Liễu Diệc, xem bộ dạng là muốn đợi lát nữa khi tộc trưởng đến để bọn họ có thể nói tốt vài câu.

Liễu Diệc vốn tức giận đầy mặt nhưng chỉ một lát sau đã tươi cười như hoa nở, vừa ăn đào vừa vỗ vỗ bả vai đầu vượn:

- Yên tâm đi, các người báo thù cho Lương Tân ta cảm ơn còn không kịp sao có thể tố cáo các người chứ!

Thiên viên mừng rỡ, Khúc Thanh Mặc bữu môi lâm bảm chửi Liễu Diệc tâm tính vô lương; Liễu Diệc ghé sát nàng nhỏ giọng giải thích:

- Nếu ta là đám vườn này, hiện tại đã ra tay giết người diệt khẩu rồi. . . Không lừa gạt bọn chúng, rất nguy hiểm

Tiểu nha đầu hoảng sợ nhảy dựng lên, nhìn không được ngẩng đầu nhìn thiên viên, ba đầu vườn lúc này vẫn ở bên cạnh Lương Tân, thỉnh thoảng còn đưa đây vài cái, vẻ mặt đau khổ buồn bã. . .

.....

Cảm giác của Lương Tân lúc này rất kỳ quái, giống như một giấc mộng, trong mộng bản thân không ngừng ăn đất cát, từng miếng từng miếng, đất cát sau khi vào trong bụng chạy vào mạch máu, mãi cho đến khi trên dưới toàn thân đều trở nên nặng nề. . .

Lương Tân đột nhiên tỉnh lại, mở bừng mắt, không biết bao nhiêu khuôn mặt lớn nhỏ lấp đầy tầm mắt của nó, trong đó hai khuôn mặt không có lông dài, còn lại đều lông dài. . . Còn có một khuôn mặt non nớt tròn tròn xuất hiện rồi biến mất, lại xuất hiện, lại biến mất. . . Tiểu nha đầu Thanh Mặc bị ngăn ở bên ngoài, nhảy lên nhảy xuống nhìn vào.

Àm, tất cả mọi người đang nhìn nó đều hoảng sợ nhảy dựng lên, bát nháo ngã ngửa ra phía sau, cự viên Hồ Lô cây già cười ha hả.

Lương Tân nhớ lại sự việc xảy ra không lâu trước đây, vội vàng xoay người ngồi dậy, trên mặt tràn ngập thần sắc vui mừng:

- Ta không chết? Ta không chết?

Một ngày trước, bốn đầu thiên viên mãi chơi bỏ lơ nhiệm vụ, Lương Tân dùng tà cung của Khúc Thanh Thạch liều mạng tiếp đó mất đi ý thức, mặc dù không biến thành già cả nhưng thân thể lại rất nặng căn bản là không thể động đậy.

Vừa mới chạy về hang ổ, mộng ngồi còn chưa nóng thì Hồ Lô lại bị thủ hạ gọi trở lại.

Hồ Lô dùng yêu nguyên của mình thăm dò thân thể Lương Tân, tiếp đó phát hiện ra một cỗ thổ thạch linh lực dày nặng đang bá đạo lấn chiếm huyết mạch của Lương Tân, cho nên nó mới nặng như vậy.

Hồ Lô lập tức thi triển yêu thuật, dùng yêu nguyên của bản thân trợ giúp Lương Tân đưa pháp lực đang tán loạn nhất nhất quy tụ, khi đại công cáo thành thì cũng là lúc Lương Tân tỉnh lại.

Lương Tân nhảy lên khỏi động chân tay, cũng giống như trước đây không có cảm giác nào đặc thù, pháp lực hành thổ bên trong hần cảm giác không được, chẳng qua rốt cuộc cũng đã hiểu bản thân không chết được, vui vẻ thở phào một cái, nhìn Khúc Thanh Thạch lại nhìn Liễu Diệc, hai người hiểu rõ tâm tư của nó, vươn tay đưa ra một quả đào. . .

Lương Tân không chết tất cả đều vui vẻ, bốn đầu thiên viên ham chơi lơ là nhiệm vụ càng vui mừng khoa tay múa chân không ngừng. Lương Tân vừa ăn đào vừa hỏi Khúc Thanh Thạch:

- Không phải nói một tiền là phải chết sao?

Khúc Thanh Thạch thần tình so với Lương Tân còn buồn bực hơn, ánh mắt nhìn về phía Hồ Lô.

Hồ Lô trước đó đã nghe nói qua chỗ kỳ dị của Dương Thộ tà cung, lúc này mới hỏi chi tiết vài câu, nhú mày nhận lấy tà cung lật qua lật lại xem xét một lúc, sau đó đẩy tà cung đến trước mặt Khúc Thanh Thạch:

- Ngươi bán một tiền ta xem.

Khúc Thanh Thạch cúi đầu giả bộ như không nghe thấy.

Hồ Lô lại lắc đầu:

- Ngươi không được, từ nhỏ ngươi đã tu luyện tâm pháp, phải tìm một kẻ không biết tâm pháp của nhà ngươi.

Nói xong, còn mắt vàng chuyển hướng sang Liễu Diệc.

Liễu Diệc vội dùng cánh tay lành lắc cánh tay gậy:

- Ta chỉ có một cánh tay.

Hồ Lô nhìn quanh tìm kiếm, nhìn thấy tiểu nha đầu Thanh Mặc, ánh mắt sáng ngời, còn không kịp nói thì Khúc Thanh Thạch đã bước sang kéo muội muội ra sau lưng mình:

- Nó. . .Nữ nhân không dùng được tà cung, không có hiệu quả.

Hồ Lô cười ha hả, bộ dạng tiên phong đạo cốt nói:

- Nếu đã như vậy đích thân ta tới thử đi!

Nói xong, hai tay dùng lực, kéo mạnh Dương Thọ tà cung!

Hồ Lô cũng không ngờ, chỉ kéo tà cung mà không hề buông dây, khép hờ con mắt cẩn thận cảm thụ lực lượng của cung tiễn. Qua một lúc lâu thu lại cung tiễn ném trả lại cho Khúc Thanh Thạch, lại bắt đầu dò hỏi tâm pháp gia truyền của Khúc Thanh Thạch, sau vài câu trên mặt đã lộ ra vẻ mặt thoải mái, tiếp đó đẩy Lương Tân lên lưng nó, vung tay lên:

- Nơi thị phi không nên ở lâu, chúng ta trở về, vừa đi vừa nói.

Ba đầu vượn lực lượng khác phân biệt công Thanh Thạch, Thanh Mặc và Liễu Diệc, một đường huyền não chạy về phía hang ổ của bọn chúng.

Lương Tân nhìn cảnh vật hai bên ào ào lướt qua, mới đầu còn cảm thấy thích thú, thời gian dài liền cảm thấy nhàm chán, quay đầu hỏi Hồ Lô: Truyện "Bàn Sơn "

- Ta vì sao không chết?

Hồ Lô vẫn giữ bộ dạng cao nhân sớm đã đợi Lương Tân hỏi vấn đề này, ho khan một tiếng chậm rãi trả lời:

- Phàm nhân vô tri mới có thể gọi thanh tà cung kia là Dương Thọ.

Tiếp đó, dường như còn sợ Lương Tân không hiểu ý mình, lại tiên phong đạo cốt bổ sung thêm:

- Người chính là phàm nhân.

Lương Tân cũng lười so đo với Hồ Lô, lắc đầu nói:

- Không phải nói kéo cung bắn một phát sẽ bị tà cung hút sạch dương thọ sao?

Hồ Lô lắc đầu:

- Các người chỉ nhìn thấy người bắn tên trong nháy mắt bị già nua mà chết liền cho rằng tà cung đã đoạt đi dương thọ của chủ nhân, thật ra, tà cung đoạt đi đó là hồn phách của chủ nhân, thân thể mất đi hồn phách tự nhiên sẽ lập tức hóa thành bộ xương khô.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Khổ Nãi Sơn Náo Nhiệt

Lương Tân còn có chút mơ hồ, Khúc Thanh Thạch vội vàng 'thúc ngựa' tới trước cùng Hồ Lô sóng vai mà đi, do dự mở miệng nói: Truyện "Bàn Sơn "

- Đệ tử Khúc gia chúng ta sau khi tu tập tâm pháp. . .

Hồ Lô hiểu được Khúc Thanh Thạch muốn hỏi điều gì, không đợi hắn nói xong đã cướp lời mở miệng nói:

- Tâm pháp gia truyền của người thực chất là một môn kỹ thuật dùng để cố hồn tỏa phách cho nên tà cung không thể nào hút sạch toàn bộ hồn phách của người, chỉ có thể cướp đi một phần hồn lực. Hồn lực bị cướp đi, hồn phách suy yếu, thân thể cũng bởi vậy mà trở nên già cỗi.

Hồ Lô nói xong, giống như ăn nhiều bị mệt, thần tình không vui hừ nói:

- Dương Thọ tà cung, hắc, tà cung đoạt dương thọ? Như vậy mà các người cũng nghĩ ra được. . .

Nói xong, con người màu vàng đột nhiên sáng rực, lại nghĩ ra được một câu hay hay, lại khoe chữ:

- Các người biết nó là gì, nhưng không biết nguyên nhân tại sao!

Lương Tân cố sức vận vẹo thân thể bên dưới, vẫn là vấn đề cũ:

- Vậy ta vì sao không chết?

Hồ Lô bày đặt uy phong, bỗng nhiên ngửa đầu cười ha hả:

- Tiểu tử, đây chính là tạo hóa của người đấy! Trước đó đã nói qua, nguyên thần của ngọc thạch song sát đều nương thân trong cơ thể của người.

Hồn phách, đó là nguyên thần của tu sĩ.

Khi Lương Tân nâng tà cung liễu mạng với Nam Dương chân nhân, trong cơ thể tổng cộng có ba bộ hồn phách: Của bản thân, của Giấy rom ngọc bích và của hung sát thạch mạch.

Tà cung có linh tính, nó sẽ cướp đoạt cái mạnh nhất. Trong ba bộ hồn phách, hồn phách của Lương Tân là nhỏ yếu nhất không đáng giá nhắc tới, ngọc bích và thạch mạch đều là cự yêu hành thổ do lệ khí trong thiên địa sinh ra, nguyên thần so với tuyệt đỉnh kiếm tiên cũng không hề thua kém, cũng không biết tà cung rốt cuộc lựa chọn là kẻ nào.

Nói đến đây, Hồ Lô ngừng lại một lát:

- Theo phỏng đoán của ta, chỉ riêng nguyên thần mà nói, ngọc bích so với thạch mạch có lẽ mạnh hơn một chút, dù sao ngọc bích đã từng tu luyện hóa thành hình người, bị tà cung hút đi chắc hẳn là nguyên thần của ngọc bích.

Lấy nguyên thần của ngọc bích đổi lại một lần bắn của tà cung, uy lực tự nhiên là không gì sánh kịp, như vậy mới đánh tan được hai kiện pháp bảo sắc bén sau đó đánh cho Nam Dương chân nhân trọng thương.

Nguyên thần của ngọc bích và thạch mạch dưới sự bảo vệ của pháp lực bản nguyên, ẩn nấp trong thân thể Lương Tân ngủ say, sau đó nguyên thần của ngọc bích bị tà cung cắn nuốt, pháp lực bản nguyên của nó cũng biến thành lực lượng vô chủ bởi vậy mà tán lạc trong huyết mạch của Lương Tân, cho nên lúc đó thân thể Lương Tân mới có thể nặng nề như vậy.

Hồ Lô vừa tung người nhảy như bay vừa ha hả cười nói với Lương Tân:

- Lấy tư chất của ngươi, nếu muốn tu hành thiên đạo thuần túy là người si nói mộng, nhưng bây giờ trong thân thể của ngươi vô duyên vô cớ có được bản nguyên lực hành thổ vô chủ, sau này ngươi luyện hóa nó cho bản thân sử dụng, mặc dù không có đạo tâm như tu sĩ nhưng lại có đạo hạnh của tu sĩ, ha ha, rất thú vị! Truyện "Bàn Sơn"

Lương Tân vui mừng quá đỗi, vừa không thể kìm nén ngậy ngốc cười, vừa cố sức hỏi:

- Làm sao để luyện hóa?

Liễu Diệc ở cách đó không xa cười ha hả, nhắc nhở:

- Tiểu tử ngu ngốc, lão tiên viên sẽ chỉ điểm cho ngươi, còn không mau cảm tạ ân lớn này đi!

Lương Tân vui mừng đến nỗi cơ mặt đều sắp co rút co lại, nào là khen nào là cảm ơn, tuôn hết những lời hay ý đẹp mà mình biết được vào lỗ tai Hồ Lô.

Hồ Lô trên miệng không ngừng ừm ừm đáp lại, trên mặt thần sắc lại vô cùng cổ quái.

Không lâu sau, Lương Tân lại nghĩ đến cái nguyên thần của thạch mạch còn sót lại trong thân thể mình, lấy lại tinh thần nghiêng đầu hỏi Hồ Lô:

- Đợi luyện hóa xong pháp lực của ngọc bích, ta lại mượn cung của nhị ca bắn một tên nữa, bản nguyên pháp lực của thạch mạch cũng sẽ thuộc về ta có phải không?

Hồ Lô khẽ gật đầu, tức cảnh sinh tình nói một câu thành ngữ:

- Học một biết mười, không tẹt không tẹt.

Hang ổ của thiên viên ở chỗ sâu trong núi, cách ty sở cực xa, may mà bầy vượn tinh quái này tốc độ mau lẹ, ước chừng chạy khoảng vài canh giờ, không biết là đã bay qua bao nhiêu sườn núi, đi vào bao nhiêu khe núi, cuối cùng Lương Tân đột nhiên cảm thấy mùi thơm lạ xông vào mũi, tiếng nước chảy róc rách, một sơn cốc rộng lớn sinh cơ bừng bừng đột nhiên hiện ra trước mắt.

Trên vách núi phía xa xa, thác nước trắng bạc như dải lụa mềm mại đổ xuống cái hồ nhỏ bên dưới, hơi nước bốc lên ngàn ngút, ba bốn dòng suối nhỏ tách ra từ tiểu hồ uốn lượn xuyên qua sơn cốc.

Khắp nơi sắc hoa rực rỡ, cánh bướm dập dờn, cỏ non xanh ngắt tận chân trời.

Nhìn qua một lượt, mấy trăm đầu thiên viên cái đuôi đỏ dài rải rác khắp nơi, có con lười biếng lăn lộn trên đất, có con chui lên nhảy xuống đùa giỡn. Nhìn thấy thủ lĩnh Hồ Lô trở về tất cả đồng loạt phát ra một trận hoan hô, tiếp đó nhìn thấy có người ngoài theo bọn chúng đi vào cốc, vội vàng thu lại tiếng hoan hô, con nào đang nằm thì lập tức đứng dậy, đang nhảy thì lập tức đứng yên tại chỗ, con nào con nấy về mặt nghiêm túc hai tay chấp sau đít chậm rãi bước đi, tất cả đều bày ra bộ dáng 'thể ngoại cao nhân'.

Chỉ có một đầu tiểu viên cao chưa đến đầu gối người bình thường, nhe răng nhếch miệng chạy tới, nhảy lên người Lương Tân mở miệng cắn hấn một phát!

Lương Tân hoảng sợ hồn phi phách tán, may mắn Hồ Lô nhanh mắt nhanh tay tóm lấy tiểu viên, nổi giận nói:

- Đây không phải là đồ ăn! Là khách nhân. . .

Thiên viên của Khổ Nãi Sơn đều là người văn minh, nhất định bắt Lương Tân phải bái sư trước Hồ Lô mới bằng lòng tuyển thụ cho nó tâm pháp luyện hóa pháp lực.

Lương Tân đương nhiên là không cảm thấy mình bị thiệt, trong đại lễ bái sư do đám thiên viên lo liệu, bái tổ tiên, bái thiên địa. . . Tóm lại, ngoại trừ cùng Hồ Lô sư phụ đối bái ra, tất cả những việc cần làm thì đều đã làm cả, trở thành đại đệ tử khai sơn của Khổ Nãi Sơn hầu nhi cốc. Truyện "Bàn Sơn "

Ba người còn lại cũng được an trí thỏa đáng, mỗi người tự mình dưỡng thương.

Giữa ba huynh đệ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi liên tiếp trải qua vài kiếp nạn sinh tử, chẳng ai khách sáo gì nữa, trong lòng đều cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc vì lần kết nghĩa này.

Tiểu nha đầu Khúc Thanh Mặc cũng coi như hoàn toàn trở thành phần đồ sư môn, nàng và Lương Tân tuổi tương đương nhau cho nên rất thân thiết, chỉ duy nhất đối với Liễu Diệc là luôn lạnh lùng chưa bao giờ cho hắn lấy một chút mặt mũi.

Mấy ngày sau, Khổ Nãi Sơn náo nhiệt vô cùng, triều đình ,Chu Ly đạo trưởng, Đông Hải Càn, còn có một số tông môn có quan hệ mật thiết với bọn họ hoặc là phái đại đội nhân mã, hoặc phái ra tinh duệ hảo thủ không ngừng qua lại trong đại sơn. Rất nhanh, thi thể của Nam Dương chân nhân và bốn vị đệ tử được tìm thấy, điều này khiến cho nơi này biến thành một mảnh hỗn loạn. . .

Chỉ có điều bởi vì có man nhân, tung tích của tu sĩ tà phái hiện ra, trong lúc nhất thời người đến tra án không hoài nghi đến 'dân bản xứ' của Khổ Nãi Sơn, hơn nữa hang ổ của thiên viên Hầu Nhi Cốc lại bí mật cực kỳ, Hồ Lô không cho phép thủ hạ tùy tiện ra ngoài, cho nên thái bình vô sự.

Bao gồm cả Phong Tập Tập bên trong, thân nhân bằng hữu của Lương Tân rốt cuộc đều bảo vệ được tính mạng, tu dưỡng một trận liền tốt trở lại.

Trong Hầu Nhi Cốc thiên viên e ngại người ngoài, mỗi ngày đều phải làm bộ làm tịch, khổ không lời nào tà hết

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thích Khách Hồng Bào

Mà sau khi bái sư, việc tu luyện của Lương Tân cũng không có lập tức bắt đầu, sư phụ Hồ Lô của nó không biết là làm cái gì, mỗi ngày đi sớm về muộn, hình như vô cùng bận rộn. Truyện "Bàn Sơn "

Mãi cho đến vài tháng sau, Hồ Lô mới tính là hết bận, tìm Lương Tân đến, rốt cuộc bắt đầu 'giảng kinh giảng đạo'.

Tu sĩ nhân loại tham ngộ thiên đạo trước tiên phải có một viên 'đạo tâm', nói toạc ra đó chính là ngộ tính.

Chỉ có ngộ tính cao mới có thể cảm nhận được năng lượng tản mát trong thiên địa, chỉ có ngộ tính cao mới có thể câu thông với loại năng lượng này, đưa nó dẫn vào trong cơ thể.

Nam Dương chân nhân bắt Thanh Mặc chặt đứt phàm tình chính là vì muốn nàng có thể đưa tư tưởng bản thân vào trong thiên địa tốt hơn, lĩnh hội tự nhiên, mất đi ràng buộc của phàm tình mới có thể toàn tâm đầu nhập, hoàn toàn hợp cùng thiên địa làm một thể, từ đó mà cảm ngộ, dẫn nhập vào càng nhiều, càng lớn năng lượng.

Lương Tân số mệnh tốt, mặc dù không có ngộ tính càng không nói đến đạo tâm, chẳng qua lại chiếm được một phần nguyên lực hành thổ tinh khiết, việc cần làm chỉ là tu tập một môn tâm pháp hành thổ, thúc dục vận chuyển linh nguyên hậu thổ trong cơ thể, luyện hóa nó cho bản thân sử dụng.

Chỉ có điều được cái này thì mất cái khác, tiện nghi không thể để cho một người chiếm hết, tu luyện của Lương Tân cũng có một cái đích, đợi đến khi hắn luyện hóa hết nguyên linh trong cơ thể thì sẽ không còn không gian để tiến bộ nữa.

Lương Tân đối với bản thân cảm thấy như vậy là đã đủ rồi, đối với linh nguyên mà bản thân hai lần liều mạng đổi lại đã vô cùng mãn ý, khom người hành lễ với Hồ Lô nói:

- Đệ tử hiểu rõ, xin sư phụ ban thượng tâm pháp luyện hóa linh nguyên.

Bịch!

Hồ Lô ném quyển sách xuống chân Lương Tân:

- Đây là công pháp tu hành mà ngươi cần, chính mình lĩnh ngộ đi thôi!

Nói xong, chấp tay sau đít tiêu sái bỏ đi.

Lương Tân nhặt quyển sách lên, chỉ thấy trên cuốn sách một dòng chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo: Tâm pháp hành thổ.

Lại lật xem hai trang, bên trong lại là kiểu chữ tiểu triện thanh tú, nhưng tất cả đều là cổ triện, hành văn càng là thể song đối bốn sáu, cái gì mà nhất khí nhất dương, lưỡng huyền tam bảo, Lương Tân căn bản là xem không hiểu, chỉ đành phải sầu mi khổ kiếm ôm quyển tâm pháp một lần nữa tìm đến Hồ Lô.

Không ngờ Hồ Lô vừa nhìn thấy nó đi lại phía này, cả người như lâm đại địch, từ xa móng vuốt vung loạn, hung ác kêu quái dị:

- Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở mỗi người, bản thân tự lĩnh ngộ đi!

Hồ xong tung thân nhảy như gió, co chân bỏ chạy.

Lương Tân nhìn theo bóng lưng Hồ Lô, nóng vội đến độ dậm chân dậm cẳng:

- Sư phụ, cánh cửa ở chỗ nào. . .

Gần đây Hồ Lô vẫn luôn buồn bực trong lòng.

Nó tu vi cực cao, tinh thông yêu pháp, nhưng tất cả đều là vốn liếng trời cho, mặc dù cũng có tu luyện nhưng so với pháp môn luyện hóa chân nguyên của tu sĩ nhân gian thì quả thực là một trời một vực.

Thiên viên yêu thể diện, Lương Tân một thân nguyên lực hành thổ đưa đến bất kỳ môn tông tu thiên nào ở nhân gian cũng đều có thể luyện hóa thu được. Muốn để cho Hồ Lô nói một câu: Ta không giúp được ngươi, ngươi tìm kẻ khác đi. Vô luận là thế nào cũng nói không ra.

Cho nên Hồ Lô mới nghĩ ra một cái biện pháp: Khổ Nãi Sơn liên miên mấy ngàn dặm, bên trong có vùng sơn cùng thủy tận mà vùng đất linh tú lại càng nhiều, từ viễn cổ đến nay có rất nhiều ẩn tu lựa chọn Khổ Nãi sơn làm nơi dốc lòng ngộ đạo, vật đổi sao rời ẩn tu hoặc phi thăng hoặc già mà chết lưu lại vô số động phủ hoang phế. Truyện "Bản Sơn "

Sau khi thu đồ đệ, trong vòng một tháng kế tiếp đó Hồ Lô đi vào trong núi tìm kiếm động phủ bỏ hoang khắp nơi, muốn từ loại động phủ này lấy ra tâm pháp hành thổ trở về.

Biện pháp này không tệ nhưng Hồ Lô còn gặp phải một vấn đề lớn khác nữa, nó thích khoe chữ nhưng lại không biết chữ. . .

Chẳng qua Hồ Lô vẫn có biện pháp, trong động phủ mặc dù không có người nhưng vẫn còn cấm chế trận pháp còn sót lại. Tu sĩ hành thổ bố trí cấm chế khẳng định là sử dụng trận pháp có hậu thổ chi lực. . .

Công phu không phụ lòng người, Hồ Lô rốt cuộc gặp được một tòa trận pháp hành thổ, sau khi mất một phen động tay động chân từ trên bộ xương khô trong động phủ tìm được một quyển sách nhỏ. Truyện "Bản Sơn "

Hồ Lô tự mình cho rằng: Trận pháp hành thổ bảo vệ nhất định là người tu luyện hành thổ, trong ngực hành thổ đạo nhân nhất định là hành thổ tâm pháp.

Thân là yêu vương một phương, Hồ Lô tâm tư kín đáo, vì phòng ngừa cuốn sách cất ở ngực vị ẩn tu trước khi chết vạn nhất không phải là bí tịch công pháp, Hồ Lô mang theo sách rời núi một chuyến, bắt một lão đạo đưa cho lão xem.

Nói chuyện vài câu Hồ Lô lập tức hiểu rõ trong sách viết đều là thuật ngữ đạo gia, đích xác là một cuốn bí tịch tâm pháp.

Bây giờ chỉ còn lại một cái vấn đề cuối cùng, trên bìa cuốn sách không đề tên, không có tên thì rất khó coi, nó bắt lão đạo sĩ kia viết hộ, viết xuống bốn chữ to: Hành thổ tâm pháp.

Lão đạo này là người xuất gia hàng thật giá thật, mặc dù không phải là du sĩ nhưng từ thuở nhỏ cũng đọc đủ mọi loại sách, chữ viết cũng rất đẹp, đáng tiếc mới vừa rồi bị Hồ Lô đánh gãy tay phải, tay trái viết chữ, tất nhiên là không thể đẹp rồi. . .

Lương Tân đương nhiên không biết được nỗi khổ tâm này của sư phụ, nó cầm quyển sách nhỏ mặt mày sầu khổ, việc duy nhất có thể xác định đó là hành thổ tâm pháp mà mình phải tu hành có tên là hành thổ tâm pháp.

Lương Tân chớp chớp mắt, sau một hồi suy tư tìm một đầu thiên vượn lấy một đồng hoa quả rồi đi tìm Khúc Thanh Mặc. . .

Khúc Thanh Mặc xuất thân từ đạo nho chính thống, danh môn kiểu nữ tiên sư cao đồ, tay trái nhận lấy một quả đào tay phải cầm lấy bí tịch, lớn tiếng đọc:

- Hành thổ tâm pháp? Cái này. . . Đủ rõ ràng rồi đây!?

. . .

Hành thổ tâm pháp này lại lịch khả nghi, chẳng qua Khúc Thanh Mặc sau khi đọc xong một lượt xác định đây quả thật là hành thổ tâm pháp.

Khúc Thanh Mặc tâm tính trẻ con, thích náo nhiệt; Lương Tân chịu khổ từ nhỏ, không sợ nhất chính là luyện công; hai người chiếu theo cuốn bí tịch, một người dạy một kẻ học ngược lại cũng rất náo nhiệt.

Bản công pháp này cũng thích hợp, Lương Tân mỗi ngày quy nguyên thủ nhất, dùng toàn bộ tinh thần để thể hội lực lượng của thân thể, lại án chiếu theo chỉ điểm của Khúc Thanh Mặc, bắt lấy một tia trong đó thử điều khiển chúng nó chậm rãi lưu chuyển khắp các kinh mạch trong cơ thể. Hơn một tháng trôi qua, một tia linh nguyên hành thổ cực mỏng quả nhiên bị nó chuyển hóa cho bản thân sử dụng, mà tinh thần, khí lực của Lương Tân cũng bởi vậy mà mạnh mẽ dồi dào hơn.

Hồ Lô thăm qua thân thể Lương Tân xác định công pháp quả nhiên có hiệu quả lúc này mới thờ phào một cái, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu:

- Tu hành cho tốt đừng cô phụ nỗi khổ tâm của vi sư.

Khi Lương Tân bước đầu dò đường thì hai người Khúc Thanh Thạch và Liễu Diệc thương thế khỏi hẳn, chẳng qua Khúc Thanh Thạch lúc này là một lão già tám chín mươi tuổi, mà Liễu Diệc tay phải đã mất đi tác dụng.

Sau khi thương thế khỏi hẳn, hai người chuẩn bị rời núi trở về phục mệnh, hai người bọn họ đều là người có tầm mắt rộng rãi sớm đã nghĩ ra lý do che dấu. Còn về phần tiểu nha đầu Khúc Thanh Mặc, hiện tại vô luận thế nào cũng không thể lộ diện ra ngoài, nếu không sẽ rất nhiều phiền toái.

Hiện tại Hồ Lô trong lòng có điều kiêng dè, lo sợ Khúc Thanh Mặc đi rồi Lương Tân lại cảm hành thổ tâm pháp đến làm phiền nó, cho nên dứt khoát để tiểu nha đầu ở lại trong Hắc Nhi Cốc.

Huynh muội bốn người sắp chia tay, không thiếu những lời căn dặn, nói chuyện suốt đêm.

Sau khi nói chuyện một trận, Khúc Thanh Thạch vươn tay lấy Dương Thọ tạc tượng trên người xuống đặt vào tay Lương Tân.

Lương Tân cảm cung, đầu tiên là cảm thấy mê mang nhưng sau đó lập tức vô cùng vui sướng, dường như lại có chút ngưng ngưng, hắc hắc cười nói với Khúc Thanh Thạch:

- Đây là bảo bối gia truyền của nhị ca, tặng cho đệ không được tốt lắm đâu!?

Khúc Thanh Thạch khuôn mặt vốn mỉm cười sau khi nghe xong thì hoảng sợ liên tục nói:

- Ai nói tặng nó cho đệ, mơ thật đẹp! Tạm thời để ở chỗ đệ mà thôi!

Trong lòng Khúc Thanh Thạch có tính toán riêng của mình, muội muội và Lương Tân hiện tại ở trong Hắc Nhi Cốc thoát nhìn rất an toàn, nhưng thiên viên làm việc không đáng tin cậy, hẳn đã lĩnh giáo đủ rồi.

Hắn không tin nhiệm thiên viên nhưng tin nhiệm Lương Tân, thêm vào đó trong thân thể Lương Tân còn có nguyên thần của thạch mạch, có thể đổi lại một lần bản tạc tượng với uy lực cực lớn, để cung ở lại nói đến cùng là muốn Lương Tân bảo vệ muội muội của mình.

Còn như xạ thuật của Lương Tân hẳn không hề lo lắng, tự nhiên sẽ có Khúc Thanh Mặc chỉ điểm.

Khúc Thanh Thạch lưu cung lại, Liễu Diệc cũng không phải không có gì, từ trong túi lấy ra một cuốn sách đưa cho Lương Tân, ha hả cười nói:

- Máy ngày dường như thương nhảm chán không có việc gì làm, chép cho đệ một cuốn bí tịch võ lâm, khi nào đệ không có việc gì làm thì có thể lấy ra luyện tập.

Trang bìa của cuốn sách không có chữ, chỉ vẽ một người béo mập mình trần đang giang rộng hai tay uy phong凛凛. Lương Tân không hiểu, sau khi lật xem trang thứ hai, đột nhiên cười phá lên, trên mặt tràn ngập vẻ vui mừng gật đầu nói:

- Vật này rất tốt!

Liễu Diệc cho hắn là đồ phổ (hình vẽ) thuật đánh vật dân gian, Lương Tân hiện tại có chân nguyên pháp lực án theo lý mà nói hẳn là không xem vừa mắt mấy thứ này, nhưng thiên tính nó lại thích những thứ này, không quan hệ đến việc trong cơ thể có bao nhiêu lực lượng.

Bình minh lên, nhân trời còn chưa sáng Khúc, Liễu hai người trước khi rời đi lại đến bãi phóng yêu vương Hồ Lô, sau khi cảm kích một phen, Khúc Thanh Thạch hỏi:

- Tiền bối, hiện tại có thể gọi Phong Tập Tập tỉnh lại hay không, có việc tôi muốn hỏi ông ta.

Phong Tập Tập gần đây luôn tu dưỡng trong kết giới do Hồ Lô thiết đặt, lão bị ánh sáng mặt trời làm bị thương thiếu chút nữa là hồn phi phách tán, mặc dù có Hồ Lô tương trợ nhưng muốn phục hồi như cũ tối thiểu cũng phải mất thời gian vài năm. Chẳng qua lúc này đánh thức lão dậy cũng là chẳng đã đành.

Tiểu quỷ sau khi hiện thân, tinh thần vẫn tùy tiện vô cùng, Khúc Thanh Thạch cũng không nói lời thừa thãi, đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Phong Tập. . . Lão. . . Lão thúc,

Hắn và Lương Tân kết nghĩa tự nhiên phải sửa miệng:

- Khi thúc đi theo đại nhân Lương Nhất Nhị, có biết người nào tên là Tống Hồng Bào hay không?

Phong Tập Tập vốn cười a a nhưng sau khi nghe xong vấn đề này tức thì sắc mặt đột biến, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ:

- Người hỏi hắn làm gì!?

Khác với Khúc Thanh Thạch, Phong Tập Tập mặc dù trung tâm cảnh cảnh nhưng từ trước đến giờ chưa bao giờ nghĩ đến việc thay Lương Nhất Nhị lật lại bản án, trong nhận thức của lão có thể có một cuộc sống bình an với mẹ con Lương Tân, đợi tương lai Lương Tân trưởng thành, sinh ra hậu đại, bản thân tiếp tục hầu hạ, phần bình an này hình như đã trải qua được một đoạn thời gian.

Cho nên Phong Tập Tập khi nói về chuyện cũ của Lương Nhất Nhị năm đó, có một nhân vật quan trọng thủy chung vẫn không được lão ta nhắc đến đó là: Tống Hồng Bào.

Dưới sự truy hỏi của Lương Tân, Phong Tập Tập do dự rồi cuối cùng mở miệng nói:

- Hắn, hắn có thù oán với Lương đại nhân!

Lương Tân, Khúc Thanh Thạch, Liễu Diệc biết là nhờ dòng chữ của Cận Nan Phi lưu lại trong ty sở, tất cả mọi người đều ngoài ý muốn kinh hô một tiếng. Từ lưu ngôn trước khi chết của Cận Nan Phi có thể nhìn ra được, Tống Hồng Bào đáng lẽ phải gặp ông ta ở ty sở để hoàn thành nhiệm vụ mà Lương Nhất Nhị giao cho.

Nhưng nếu như Tống Hồng Bào là cừu nhân, tại sao Lương Nhất Nhị lại sai hắn đi làm việc!?

Phong Tập Tập vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt của mọi người vừa nói tiếp:

- Ban ngày ta không thể lộ diện, cho dù là buổi tối cũng không dám tiến vào nha môn, cho nên thời gian phục vụ bên cạnh đại nhân là không nhiều, nhưng dù vậy ta cũng đã được chứng kiến Tống Hồng Bào năm lần ám sát đại nhân.

Trong mắt Phong Tập Tập, Tống Hồng Bào xuất quỷ nhập thần, đòn ám sát của hắn không cần phải nghi ngờ là có uy lực tuyệt luân, lại thêm năm thời cơ cực kỳ chuẩn xác, may mắn Lương Nhất Nhị thân mang tuyệt kỹ mới có thể hóa hiểm vi an.

Khi ám sát, Tống Hồng Bào một chữ không nói, Lương Nhất Nhị nhưng lại lớn tiếng kêu cứu, chẳng qua mỗi lần trước khi thị vệ kịp chạy tới Tống Hồng Bào đều đã nghĩ cách đào thoát.

Duy nhất một lần cuối cùng, khi thị vệ chạy đến, Tống Hồng Bào không hề bỏ chạy mà thừa dịp Lương Nhất Nhị lơ là trong nháy mắt, đột nhiên thi triển ra sát chiêu cực kỳ sắc bén. Khi đó tràng diện máu tanh vô cùng, trong nháy mắt đầu người quay cuồng huyết nhục tứ tán, mấy chục danh cao thủ Thanh Y chạy tới tất cả đều bỏ mạng, chỉ có điều Lương Nhất Nhị vẫn ngăn được đòn tuyệt sát này của Tống Hồng Bào.

Phong Tập Tập chính là bị dư chấn của trận chiến này lan tới mà không lâu sau đó liền lâm vào giấc ngủ say, mãi cho đến ba trăm năm sau mới tỉnh lại.

Lương Tân con mắt nhấp nháy, rất không cam lòng hỏi:

- Hết rồi? Chỉ có như vậy thôi sao?

Phong Tập Tập vội vàng gật đầu:

- Chỉ có như vậy thôi!

Lương Tân vui vẻ đi tới đưa tay nắm lấy bả vai Phong Tập Tập, ghé tai lão nhỏ giọng nói:

- Nhất định còn nữa, nếu không làm sao thúc biết kẻ đó tên là Tống Hồng Bào?

Trong Khố Nãi Sơn trải qua sinh tử lịch lãm đã khiến cho Lương Tân thu được rất nhiều điều bổ ích, ngoại trừ pháp lực bản nguyên của ngọc bích và thạch mạch ra, điểm thu hoạch lớn nhất đó chính là đi theo Khúc Thanh Thạch học được cách sử dụng đầu óc.

Đặt vấn đề tự hỏi, kỳ thật cũng giống như việc đánh giá đồ cổ: Không nhìn chỗ tốt của nó mà nhìn vào điểm không tốt của nó.

Phong Tập Tập vốn muốn dấu điểm vài chuyện lại bị Lương Tân tìm ra chỗ sơ hở, chỉ có điều trên mặt tiểu quý không có lấy một tia xấu hổ, mà tràn ngập vẻ lo lắng, qua một lúc lâu mới khe khẽ thở dài:

- Được rồi, người thật sự muốn mạo hiểm vì sự việc ba trăm năm trước, nhất định phải đáp ứng với ta một điều kiện!

Lương Tân gật gật đầu.

Phong Tập Tập mỉm cười:

- Nuối tiếc lớn nhất trong đời ta đó chính là khi Lương đại nhân chết đi ta không thể phụng dưỡng bên cạnh lão nhân gia người, Lương Tân, người dùng khiến ta phải nuối tiếc thêm một lần nữa!

Khúc Thanh Thạch bên cạnh khẽ cười nói:

- Sự việc to ta đi điều tra, sẽ không để cho lão tam mạo hiểm.

Phong Tập Tập không thêm đề ý tới hắn, giống như giận dữ ai đó cao giọng nói:

- Sau lần ám sát cuối cùng, Tổng Hồng Bào trọng thương bỏ chạy, Lương đại nhân lúc ấy nắm bắt một câu: Là Thiên Sách môn không được chứ không phải Tổng Hồng Bào người không được! Đáng tiếc rồi!

- Khi đó ta ở bên cạnh đại nhân cho nên nghe được rất rõ ràng, bởi vậy mà biết được thích khách kia tên gọi là Tổng Hồng Bào.

Loạn, Lương Tân cảm thấy trong đầu chỉ có một chữ: Loạn!

Khúc Thanh Mặc đứng bên cạnh cũng nhún mày, khẽ lắc đầu:

- Thiên Sách môn. . . Trong giới tu hành chưa từng nghe nói đến cái tông môn này, có lẽ là bang phái trong thế gian!?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ngũ Đại Tam Thô

"Thiên Hạ Nhân Gian" vừa mới hiện thế, lập khắc giết không ít nhân vật hàng đầu phe chính đạo, tà đạo cũng nhờ đó thoát khỏi thời kỳ sa sút, khôi phục thể cân bằng của chính tà lưỡng đạo. Mà lão ma đầu than mang tuyệt kỹ "Thiên Hạ Nhân Gian", sau khi truyền lại thần công cho đồ đệ là Tạ Giáp Nhi, từ đó biến mất không thấy nữa. Thiên tư của Tạ Giáp Nhi còn cao hơn cả sư phụ hắn. Sau khi có được thần công, liền bế quan hơn năm trăm năm, hoàn thiện thần công, cuối cùng đem uy lực của "Thiên Hạ Nhân Gian" đề cao năm thành, môn thần công này bị hắn đổi tên thành "Thiên Thượng Nhân Gian". Tà đạo cường đại, Chính đạo dĩ nhiên phải nếm khổ đầu, không biết bao nhiêu tiên bối, danh túc chết dưới tay Tạ Giáp Nhi, Các tông môn Chính đạo bị đánh đến nhếch nhác bất kham, không lực hoàn thủ. Theo tình thế ngày càng ác liệt, người trong Chính đạo bắt đầu phân tán lực lượng, ẩn giấu đại sơn, cũng như Tà đạo năm đó, cộng đồng tru hoạch, dốc sức bồi dưỡng hảo thủ. Trong đó lực lượng hùng hậu nhất là mười ba đại tông môn, dốc hết toàn lực, quán đỉnh, truyền công. . . đủ các loại thủ đoạn, một cước bồi dưỡng được mười ba vị đột phá Tiêu dao cảnh. Mười ba vị cao thủ này có thể nói là bị "thức sinh" đi ra, chân nguyên vô cùng hùng hậu, đạo pháp thần thông nhiều vô kể, từ trong tranh đấu đi ra, hợp xưng "Thập Tam Man". Nói một cách nghiêm khắc, Thập Tam Man tuy là đột phá Tiêu dao cảnh nhưng chân nguyên không phải chính mình tu hành được, đối với sự lãnh ngộ thiên địa cũng xa xa không đủ, sở dĩ chỉ có thể tính là Tiêu dao cảnh chứ xa xa chưa tới Thường Nga cảnh. Chính đạo đích một phen này ăn nhẫn, thẳng cho đến hơn năm trăm năm trước. Cuối cùng, ở tại Hoàng thành tiền triều, Thập Tam Man đồng loạt đi ra phục kích Tà đạo khỏi thủ Tạ Giáp Nhi. Một trận chiến vô tiền khoáng hậu, cả tòa Hoàng thành cùng phương viên tám trăm dặm đều tan thành mây khói. Sau cùng, Thập Tam Man, mười ba người sống sót trở về, Tạ Giáp Nhi thần hình câu diệt, không còn một mảnh xương thừa. Nghe đến đó, Lương Tân vô cùng kinh ngạc, truy hỏi: "Tạ Giáp Nhi lợi hại như thế, lúc sắp chết cũng không kéo theo được người nào làm đệm lưng sao? Cứ nhiên Thập Tam Man toàn quân trở về?" Không chờ Thanh Mặc trả lời, Hồ Lô hừ lạnh một tiếng: "Người tu sĩ đối chiến giống như phạm nhân ầu đã sao? Liều mạng giết một người? Không cần tưởng tượng cũng biết, Thập Tam Man ngoài lực lượng hùng hậu ra, chắc chắn còn có trận pháp hợp kích uy lực cường đại, nếu thành mười ba người toàn bộ đi ra, bại mười ba người đều chết, tuyệt không có lựa chọn thứ ba". Sau trận này Thập Tam Man trọng thương, nhưng đều sống sót. Theo sau đó, Tà đạo quần long vô thủ, trong vòng một trăm năm, Chính đạo đại phản công, cuối cùng triệt để đánh bại Tà đạo, từng cái, từng cái tông môn tà đạo bị tiêu diệt, người trong Tà đạo cơ hồ bị chém tận giết tuyệt, chỉ còn sót lại một ít binh tằm tướng cua, mai danh ẩn tích, không đủ gây loạn.

Đối với thường nhân mà nói, trường Chính Tà đối quyết này so với hồng thủy, mãnh thú còn muốn đáng sợ hơn. Trước đó là Hoàng thành bị hủy, tiếp theo là tai ương khắp nơi, trọn cả Trung thổ đều sa vào trầm luân loạn lạc. Thẳng đến ba trăm năm trước, Lương Nhất Nhị phụ tá Hồng thái tổ bình định thiên hạ, một lần nữa an định xuống. Lương Tân sớm nghe nói "Thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp họa", nhưng trước nay chưa từng nghĩ tới, so sánh với phạm nhân mà nói, tu sĩ chẳng qua là một phần nhỏ, nhưng một khi nào loạn thì thật sự là thiên hôn địa ám, vạn dặm đất đai liền trở thành nhân gian luyện ngục! Thanh Mặc có thể hiểu được suy nghĩ của Lương Tân nhưng đành chịu, chỉ có thể cười cười, cũng không giải thích gì thêm mà tiếp tục nói: "Giữa chính tà, từ tích oán đến ác chiến, mấy phen qua lại kéo dài vài ngàn năm, sau cùng là Chính đạo thảm thắng, đặt ra kết cục hôm nay, thiên hạ xem như là an định đôi chút!" "Trong trận ác chiến sau cùng, Tà đạo tuy toàn quân bị diệt, nhưng lúc sắp chết vô ngược lại cũng khiến phe Chính đạo tổn thương thảm trọng, Thập Tam Man vô trọng thương chưa khỏi, lại bị đối phương xếp vào hàng trọng điểm công kích, trước sau chín người chết trận, chỉ còn lại bốn người. Chính đạo các tiểu tông môn không kể tới, trong mười ba đại tông môn cũng là bị Tà đạo diệt sạch năm cái" "Ác chiến đã kết thúc hơn bốn trăm năm, tu chân Chính đạo nghỉ ngơi lấy sức, cũng khôi phục không ít nguyên khí, như tám đại tông môn còn thừa lại đến nay cũng đã khôi phục tới đỉnh phong" Trong tám đại tông môn, có năm đạo, ba tục. . . nói đến đây Thanh Mặc đột nhiên cười hi hi: "Năm năm đạo, ba tục, bị một số tán tu hí xưng là ngũ đại tam thô, rất dễ nhớ đó!" Lương Tân ha ha cười lớn, chợt nhớ tới Nam Dương chân nhân, tiếp tục hỏi rằng: "Vậy các người Đồng Hải Càn, hẳn là một trong ngũ đại tam thô phải không?" Không ngờ Thanh Mặc lắc lắc đầu: "Đồng Hải Càn không được liệt trong ngũ đại tam thô." Lương

Tân cảm thấy ngoài ý muốn, không kìm được tròng lớn trông mắt: "Đồng Hải Càn không phải tông môn tu chân đỉnh ư?" Thanh Mặc tiếp tục lắc đầu: "Đồng Hải Càn là tông môn tu chân đỉnh không sai, nhưng là cái này đỉnh, chỉ được là nổi bật tại nhân gian. “Ngũ đại tam thô” tại sau ác chiến ở, liền ập vào thế gian, bình thường sẽ không lộ diện. Trừ phi tu chân giới có việc lớn, bọn hắn mới ra mặt." Mà “Ngũ đại tam thô” cũng hình như một thể, cùng chung tiền thoái, đều tự phái ra một danh trưởng bối, tổ kiến thành “Nhất Tuyến thiên” trường lão hội. Ngũ đại tam thô ập lại lại chưa tan biến, “Nhất Tuyến thiên” bọn họ chính là đại diện cao nhất tu chân giới, các tông môn nếu như có việc, có thể đi tìm “Nhất Tuyến thiên” nhờ giải quyết, nếu thật sự xảy ra việc gì lớn, Nhất Tuyến thiên liền sẽ truyền tin cho tám đại tông môn phía sau mình, tùy thời ra tay can dự. Chẳng qua trong mấy trăm năm này thiên hạ thái bình, Nhất Tuyến thiên rất ít truyền ra cái gì dụ lệnh, tám đại tông môn càng chưa từng ra tay.

Còn tại nhân gian, có chín tu chân tông môn thực lực khá hùng hậu, tự xưng là cửu cửu quy nhất, ngụ ý là chín tông môn này đều nghe Nhất Tuyến thiên chỉ huy, biểu thị sự kính ngưỡng đối với “Ngũ đại tam thô”. Đồng Hải Càn là một trong “Cửu cửu quy nhất”, còn về Chu Ly đạo tràng thì còn kém một bậc chỉ có thể xem là nhị lưu tông môn mà thôi. Lương Tân cơ bản nghe mình bạch, tu chân giới tối cao là “Ngũ đại tam thô”, dưới có cái “Nhất Tuyến thiên” dùng làm người phát ngôn, dưới nữa là “Cửu cửu quy nhất”, sau cùng mới là nhị lưu, tam lưu tông môn.

Ngoài ra còn một chuyện đáng nói, đó là trong mấy ngàn năm tranh đấu, có một lần duy nhất, hai đạo Chính Tà liên thủ chiến đấu. Khoảng bảy trăm năm trước, hai bên đã dẹp bỏ hiềm khích cùng nhau tiêu diệt Ma La viện để cướp Lung Linh ngọc hạp.

Ma La viện được xem là tà phái, tuy không tính là lực lượng hùng hậu nhưng có đường lối tu luyện riêng lại ở cực bắc hoang nguyên, tuy chỉ có vài trăm người nhưng thực lực lại cao đến kinh người, trước nay không cùng Trung thổ lai văn, cùng tà đạo Trung thổ cũng không có quan hệ gì. Nên Chính Tà hai đạo muốn tiêu diệt Ma La viện cũng không thể chỉ nói suông.

Trung thổ tới băng nguyên, đường xá xa xôi, vì tránh trên đường tàn sát lẫn nhau tồn thất thực lực, Chính Tà hai phái mới tạm thời kết minh, ước định hợp lực tiêu diệt Ma La viện, sau đó tại dựa vào thực lực, tranh đoạt hạp ngọc. Cuối cùng sau một phen chém giết thảm liệt, Ma La viện gà chó không lưu, lung linh hạp ngọc hạ lạc bất minh. Theo ngày tháng trôi qua, Lương Tân tu luyện thô hành tâm pháp tiến cảnh khá là thuận lợi, chẳng qua càng khiến hắn hớn hờ là chính mình đích kỹ thuật đấu vật cùng trường quyền có nhiều tiến bộ, mỗi ngày cùng hắn đối chiêu đều là thiên viên. Những... tình quái này đầu đã không có chiều thức gì cả, càng không giảng quy củ, tay chân, miệng mồm kể cả cái đuôi không một cái nào không phải vũ khí công kích. Từ đầu đến cuối Lương Tân đều bị chúng nó đánh kêu khổ không kịp, trước nay tự không thắng qua, chẳng qua dần dần cũng bớt thảm hơn trước kia... Khúc Thanh Mặc nhìn Lương Tân mỗi ngày luyện công tâm tâm hữu vị (hứng thú), chính mình lại quá nhàn rồi, nên cả ngày quán lấy Yêu Vương Hồ Lô, cũng muốn một bản công pháp tới học. Yêu Vương không thắng được sự quấy nhiễu, xài lại mảnh cũ, lại luồn vào đại sơn đi tìm động phủ ẩn tu, tiểu nha đầu tu luyện công pháp hành thủy, Hồ Lô lần này muốn tìm một thủy hành pháp trận... Không lâu sau, hắn tìm được một bản công pháp, lần này tìm được không phải sách bìa trắng nữa, công pháp này có danh tự: “Thêu Nước” Khúc Thanh Mặc rất vui, Thêu Nước cái danh tự này, cùng thanh y “Thêu xuân đào” đảo có mấy phần tương tự, cùng nàng tính là có duyên. Cứ cách năm ba tháng, Khúc Thanh Thạch hoặc Liễu Diệc, hai người có một người vào núi thăm, vì che tai mắt người khác, hai người trước nay không cùng lúc tiến sơn.

Vô luận bọn hắn ai tới, sau khi gặp Lương Tân, trừ nói chút truyện ở ngoại giới, còn sẽ lấy ra mấy cái án tử chính mình tra xét qua, đề ra manh mối nói rõ điều kiện, bức lấy Lương Tân đi ‘Phá án’. Giang hồ phong ba nặng, tốt nhất là phải có mấy phần tâm tư, Lương Tân mình bạch hai vị huynh trưởng cố ý tài bồi. So sánh người phổ thông mà nói, Lương Tân không tính đặc biệt thông minh, nhưng tâm nhãn cũng còn tính linh hoạt, chỉ ít không cô phụ sự khổ tâm của Khúc, Liễu hai người... Thời gian như bóng câu qua cửa, chớp mắt đã năm năm. Ngày qua ngày bình ổn an dật, việc lớn duy nhất tính được là vào năm thứ ba Phong Tập Tập từ trong kết giới tỉnh lại, chẳng qua tiểu quý ở lại được mấy ngày, mà là Hồ Lô thôi thúc, nắm hắn dẫn tới âm nhàn ở Khổ Nãi sơn tu luyện. Âm nhàn là là nơi ngưng kết lệ khí của Khổ Nãi Sơn, đối với âm tạng chi thân của tiểu quý cực đại bổ ích, chẳng qua chủng địa phương này hiểm ác dị thường, nếu như không có Hồ Lô giúp đỡ, một mình Phong Tập Tập căn bản không đi được. Khúc Thanh Mặc từ một tiểu nha đầu biến thành Đình Đình thiếu nữ, vẫn không có gì thay đổi cũng là con mắt tròn xoe, khuôn mặt béo tròn đáng yêu. Lương Tân trở thành một thiếu niên cường tráng, bị phơi nắng nên đen ngăm ngăm, bởi vì tập luyện công pháp, con ngươi ngược lại là trong vắt sáng ngời, ngũ quan cân đối, nhìn khá thuận mắt. Thổ nguyên lực do Ngọc bích lưu lại đã bị hắn luyện hóa phân nửa, Yêu Vương án chừng tu vi hiện tại của Lương Tân ở vào giữa bậc hai và bậc ba. Đối với sự tiến cảnh của Lương Tân Yêu Vương Hồ Lô rất mãn ý, cảm giác thành tựu thật tuyệt vời, mình thật là biết cách dạy bảo. Chẳng qua, luyện hóa chân nguyên cho bản thân sử dụng tuy thuận lợi, nhưng khi Lương Tân tu luyện, lại có phiền

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cọc Ngâm Đồng Xuyên

Bản linh Tu sĩ, không chỉ đơn giản là luyện hóa chân nguyên, cường hóa thân thể, Nguyên Thần, còn phải phối hợp cách dùng, đem chân nguyên hóa thành các chủng đạo pháp, thần thông... Lương Tân hiện tại có chân nguyên, lại còn không có thần thông, đã không thể cách không lấy vật, cũng không thể kiếm khí thương người. “Thô hành tâm pháp” là “Toàn bản”, nhưng chỉ có luyện khí chi thuật, không hề có đạo pháp thần thông. Lương Tân từ trong đó học không ra pháp thuật, chạy đi hỏi Hồ Lô, Hồ Lô lại rất hung dữ không lý đến hắn... Thanh Mặc cũng nhìn không ra huyền cơ trong đó, nhủu chặt đôi mày: “Theo ta thấy, người viết công pháp này, căn bản không muốn tu luyện thuật pháp”. Tiểu cô nương tâm tư trong sáng, vậy mà đoán đúng sự thật, phải biết rằng chủ nhân công pháp này thật là một người ập tu đúng tiêu chuẩn, một lòng chỉ tưởng lấy ngộ đạo phi tiên, trước nay không cùng người ngoài tiếp xúc, đã không có địch nhân, càng không tính toán cùng người khác động thủ, sở dĩ công pháp của hắn trong chỉ có tu thân chi pháp, lại không có ngự địch chi thuật. Lương Tân hiện tại thân thể cường tráng tinh thần kiện vượng, tới lui như gió, phát lực đánh vỡ đá sập đất, chỉ riêng không có pháp thuật khả dùng, nhìn lại Khúc Thanh Mặc, nguyên lực thua xa Lương Tân, nhưng những pháp thuật trong “Thêu nước”nàng học được không ít. “Thêu nước” cũng tính là một môn kỳ học, trong đó pháp thuật theo đường lối khác lạ, không hề lấy thương địch làm chủ, mà là phát huy thuật điều khiển,

không chế nước đến lâm li tận trí, trong đó dịch dung, huyền hình, mê hoặc ánh mắt, đòn ảnh chi thuật... đều rất huyền diệu. Tối hôm nay, Lương Tân luyện xong tâm pháp cảm thấy bụng đói, đang do dự không biết đi tìm trũng chim hay hái quả đào ăn, trước mắt đột nhiên một đạo hàn quang chớp qua, dưới ánh trăng, chỉ thấy một cái người bịt mặt tay cầm lưỡi đao sắc bén, bay nhanh về phía hắn. Lương Tân trước là cả kinh, nghiêng người lách tránh một kích ngoan lạt của đối phương, cười hắc hắc nói: "Đại ca, đừng nháo! Hầu Nhi cóc có sự phụ tọa trấn, người ngoài căn bản vào không được." "Thích khách" dừng lại thân hình, cất đao, hạ khăn che mặt xuống, lộ ra diện mạo vốn có, chính là Liễu Diệc. Liễu Diệc còn có chút không cam tâm, hỏi Lương Tân: "Đã biết rằng là người mình, người làm sao đoán định người tới không phải lão nhĩ?" Lương Tân ha ha cười lớn: "Nhĩ ca là người lớn, loại chuyện vô bổ này khẳng định giao cho người làm!" Thoại âm vừa dứt, một trận tiếng cười quen thuộc từ nơi xa truyền tới, Khúc Thanh Thạch từ trên một gốc đại thụ nhảy xuống, đối với Lương Tân gật đầu cười nói: "Cơ linh!" Lương Tân đột nhiên đại hỉ, năm năm này trong hai vị huynh trưởng kết nghĩa lần đầu tiên cùng tới thăm hắn, một tay lôi kéo Liễu Diệc, một tay lôi kéo Khúc Thanh Thạch, cao hứng từ tận đáy lòng nói: "Hai người làm sao lại cùng tới... Có ăn gì không?" Lúc này Khúc Thanh Thạch cũng nghe tiếng chạy tới, kéo lại ca ca kỳ kỳ tra tra nói không ngừng, huynh muội bốn người một bên nói cười lên, một bên đi vào nhà nhỏ của Lương Tân. Vào đến trong nhà, không chờ Lương Tân mở miệng, Khúc Thanh Thạch từ trong lòng lấy ra một cái bọc, bành một tiếng ném lên trên bàn, cười nói: "Mở ra xem xem!" Trong cái bọc, sáng loang loáng mấy thỏi vàng, Lương Tân cầm trong tay, thấy nặng trình trịch, ngẩng đầu kinh hi nói: "Người là... Ta, muốn ta xuất sơn?"

Dưới thời Đại Hồng, Cửu Châu ba mươi một phủ.

Ngân Châu ở Tây Bắc bộ, là vùng đất cần cỗi, tại Trung Thổ Cửu Châu được xem là tối bần cùng, Ngân Châu Tây Bắc nổi danh có Khổ Nãi Sơn, phía Bắc là thảo nguyên rộng lớn gồm bốn tòa thành lớn: Trấn Ninh, Lâu An, Đồng Xuyên, Khổ Nhạn. Trong đó Trấn Ninh thành là Châu phủ, Khổ Nhạn cùng Đồng Xuyên vốn là hai tòa thành trọng yếu ngoài biên quan, tuy nhiên, Đại Hồng thiên uy hạo dăng, thảo nguyên Man Di đều tận thần phục, không có họa binh đao nên hai tòa thành cũng dần phát triển phồn vinh. Trong mấy năm này, Liễu Diệc cùng Khúc Thanh Thạch xem như thuận buồm xuôi gió, Khúc Thanh Thạch đề thăng một cấp, trở thành quan tứ phẩm, thống lĩnh một châu, thực sự được tính là quan lớn. Liễu Diệc cũng từ thống lĩnh thăng tới thiên hộ, lo việc biên phòng trọng địa Khổ Nhạn quan. Hai huynh đệ một cái là thanh y châu thống, một cái là Địa phủ thiên hộ, có điều làm quan ở xứ nghèo nàn nên sự vụ tính ra cũng nhẹ nhàng Khúc Thanh Thạch bị muội muội vướng víu không rảnh mở miệng, Liễu Diệc cười a a nói: "Ta cùng lão nhĩ thương lượng qua, tính toán cho người xuất sơn!" Lương Tân chưa kịp hoan hô, hắn đã nghiêm mặt lại, thấp giọng nói: "Trước đừng cao hứng, cho người đi ra, là có sự tình muốn người làm!" Bàn Sơn viện, ngọc bích tinh quái, lưu ngôn khó hiểu, lung linh hộp ngọc cùng đầu người không rõ thân phận, Tổng Hồng Bào... Năm năm trước, tam huynh đệ tại Khổ Nãi Sơn tìm được rất nhiều manh mối liên quan đến Lương Nhất Nhị năm đó, có điều những... manh mối này tán loạn, mạn không đầu mối. Khúc, Liễu hai người điều tra nhiều năm, cuối cùng chỉ có một manh mối có thể truy theo. Nói đến đây, Liễu Diệc có hạ thấp thanh âm: "Lão tam, còn nhớ được Thiên Sách môn không?" Lương Tân lập tức gật đầu, năm đó Lương Nhất Nhị bị Tổng Hồng Bào thích sát, từng đề cập một câu: "Là Thiên Sách môn không được, không phải Tổng Hồng Bào người không được! Đáng tiếc a". Liễu Diệc miễn ý đích gật gật đầu, tiếp tục nói: "Cái manh mối nhất đều đã đứt đoạn, chỉ còn Thiên Sách môn là có khả năng truy tra." Khúc Thanh Thạch lại tiếp: "Thiên Sách Môn chỉ là một bang phái giang hồ trong nhân gian, khác nhau là bang phái này không nắm giữ bất cứ sản nghiệp nào, kinh tế hoàn toàn dựa vào hội phí do đệ tử nộp lên, có thể xem nó như một cái võ quán". Có lẽ vì cách thức hoạt động này, cùng ngoại giới không có bất kỳ xung đột nào nên Thiên Sách Môn tồn tại được lâu dài, đến nay đã hơn tám trăm năm. Thiên Sách môn chỉ có một cái tông đàn, tọa lạc ở biên quan Đồng Xuyên, vừa vặn là một trong bốn phủ dưới sự quản hạt của Khúc Thanh Thạch. Còn về lịch sử của nó, cũng không có gì li kỳ, Đồng Xuyên vốn là biên quan trọng yếu, vì đề cường thân càng là tự bảo, những binh sĩ xuất ngũ, thương binh định cư ở đây liên truyền thụ cho người thân, đệ tử kỹ thuật chiến đấu, lâu dần hình thành nên tông môn, môn hạ đệ tử đa số đều là hậu nhân của quân lính biên quan. Khúc Thanh Thạch cùng Liễu Diệc mấy lần dịch dung tham dò Thiên Sách môn, nhưng cũng không thể tìm được điểm nào khả nghi. Khúc Thanh Thạch tiếp tục nói: "Minh xét, ám tra đều không thấy dị thường, vì thế chúng ta cần phải có một cái cọc ngầm, có thể trường kỳ bám sát Thiên Sách môn, chờ lấy nó lộ ra sơ hở". Nói xong, Khúc Thanh Thạch lại trầm trầm than thở một hơi: "Minh xét ám tra, chúng ta hai người có thể làm, nhưng tiêu hao thời gian lâu dài làm cọc ngầm, chúng ta không làm được, việc liên quan đến án tử của Lương đại nhân năm đó, tất phải do người mình tới làm, nhưng những th3 hạ tâm phúc của ta đã hi sinh hết ở giếng mồ rồi". Lương Tân đương nhiên liên tục gật gật đầu đáp ứng, Khúc Thanh Thạch hiện tại cũng không nói chuyện, đáng thương ba ba nhìn vào ca ca nàng. Khúc Thanh Thạch không thèm nhìn muội muội, tiếp tục hướng Lương Tân nói rằng: "Trước, là để người tại phụ cận Đồng Xuyên Thiên Sách đặt một tiệm mua bán nhỏ, dùng làm cọc ngầm". Liễu Diệc tại bên cạnh nói: "Lão tam, người muốn mua bán cái gì?" Lương Tân cười lớn, nghĩ cũng không nghĩ đích hồi đáp: "Quán cơm!" Khúc Thanh Thạch tiếp tục nhắc nhở nói: "Đồng Xuyên mặc dù là một trong bốn phủ do ta quản hạt nhưng thanh y vệ thiên hộ lại không phải là người của ta, hắn là thân tín của đại chương quỹ. Sự tình của chúng ta không thể cho hắn biết được, vì vậy cái cọc ngầm này đều do người làm chủ, ngoài những lúc qua lại tin tức, những cái khác chúng ta đều không quản tới". Lương Tân gật đầu đáp ứng, lúc này Liễu Diệc vỗ vỗ bả vai Khúc Thanh Thạch, nhẹ nhàng chỉ tiêu nha đầu Thanh Mặc đã nửa ngày chưa từng mở miệng. Khúc Thanh Mặc nín đến vành mắt đều đỏ, nhìn qua sợ rằng tùy thời đều sẽ oa một tiếng khóc lớn đi ra. Khúc Thanh Thạch a a cười, vươn tay xoa xoa đầu muội muội, nói rằng: "Đại cô nương mười bảy tuổi, suốt ngày ở cùng một nơi với viên hầu, rốt cuộc không thỏa mãn". Khúc Thanh Mặc nghe hắn nói, trên mặt nở nụ cười rờ rờ. Khúc Thanh Thạch gấp gấp vung tay ngăn trở không cho nàng hoan hô, chính sắc hỏi rằng: "Người muốn cùng Lương Tân xuất sơn, phải tu luyện huyền hình chi thuật cho thật tốt đã... bây giờ thử biến thành một lão niên nam tử cho ta xem một chút." Khúc Thanh Mặc lập tức đáp ứng, xoay người đi, khi chuyển trở lại liền biến thành một lão đầu ước chừng sáu mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn, cổ dầy mập lùn, không chỉ dung mạo, mà kiểu tóc, y phục cùng khí tức đều biến hóa, không nhìn ra một điểm sơ hở. Huyền thuật của Khúc Thanh Mặc thật sự là giống như đúc, Lương Tân chính muốn lớn tiếng hoan hô, không ngờ Khúc Thanh Thạch khuôn mặt co rút, nhìn qua rất khó coi, cả người run lên, cuối cùng vươn tay vỗ mạnh lên bàn, lớn tiếng mắng: "Hò nháo!" Liễu Diệc thì lại nhin không nổi ha ha cười lớn, giơ ngón tay cái lên, lớn tiếng tán dương: "Cực giống!" Lương Tân nhin không nổi lại gần Liễu Diệc, nhỏ giọng hỏi: "Giống ai?" "Cha của huynh muội bọn họ!" ----- Khúc Thanh Thạch, Liễu Diệc hai người tựa hồ còn có việc gấp trên người, sau một phen cân nhắc nhỏ, tảng sáng ngày thứ hai liền ly khai Hầu Nhi cóc. Trước đó, Lương Tân cố ý hướng Khúc Thanh Thạch hỏi qua mồ mã tổ tiên ở nơi nào, nhưng Khúc Thanh Thạch chỉ lắc đầu, chính là Khúc lão gia tử cũng không biết chuyện này. Lương Tân cùng Thanh Mặc ở lại thêm một ngày, cùng sừ nưng, Yêu Vương đám hầu tử hầu tôn tử biệt, sừ nưng không thiện ngôn từ, chỉ có "Coi chừng địch nhân, chú ý thân thể, đừng đánh nhau, thường trở về" thế này mấy câu, lật đi lật lại mà nhắc nhở lấy. Yêu Vương Hồ Lô lại gặp khó khăn, trong tay hắn bảo bối dùng cho nhân gian tu sĩ, bọn hắn là hầu tử tinh quái, ngẫu nhiên hái được tiên chi linh thảo gì đều nhất nhất ném vào mồ, không cần phân biệt, nay muốn tặng cho đồ đệ một ít đồ vật, do dự một hồi, dứt khoát xem như không có việc gì, lớn tiếng dạy bảo đệ tử không được để mất uy phong Hầu Nhi cóc...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

